

Kézen-fogva

antológia
2018

Info-Szponzor Kft.
2018

**Kézen-fogva antológia
2018**

**Kézen-fogva
antológia
2018**

Szerkesztő: Komáromi János

ISSN 2416-2620

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Paks, 2018

Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János

Nyomta és kötötte: Séd Nyomda Kft.

Felelős vezető: Katona Szilvia

Tartalomjegyzék

Előszó -----	6. oldal
Antalffy Yvette Hildegard és Vass István Pál -----	8. oldal
Bajzikné Panni és Bajzik Anna Alexa -----	23. oldal
Bihary Anna, Bihari Zsoltné -----	34. oldal
Borsos Irén és Pataki Katalin Glica -----	60. oldal
Deák Mária és Tamásné Mitiner Mária azaz Mimi és Jégmadár -----	78. oldal
Dinnyés Viktória és Tétényi Bálint -----	94. oldal
Dufek Mária és Dufek Tamás -----	99. oldal
ESZI (Czikkely Dániel, Dicsérdi Elizabet, Ledneczki Alex, Szilágyi Boglárka, Vörös Jennifer) -----	105. oldal
Horváthné Sörös Mária (Mária HS) és Streit Gábor Bora -----	117. oldal
Kajári Bettina és Kertész Zoltán -----	123. oldal
Komáromi Áron, Bogdán, János -----	130. oldal
Kovács Éva és Szalai Gáborné -----	160. oldal
Nyul-Donka Balázs és Judit -----	168. oldal
Soós Katalin és Kriska Bálint -----	176. oldal
Vilcsek Adrienne és Vörös Eszter Anna -----	185. oldal

Előszó

Negyedik alkalommal jelenik meg ez, a még most is új típusú-nak számító antológia.

Örömmel állapíthatjuk meg, hogy bizony nem kell szégyenkeznünk sem a beltartalma, sem a külső megjelenése miatt.

Nagy büszkeség nekünk, a készítőknek, hogy a 2015-ben megálmodott sorozat szellemisége él és ismét meg tudott tölteni egy antológiát. Annak ellenére összegyűlt a megfelelő mennyiségű írás, fotó, rajz, hogy bizony a reklámozási lehetőségeink meglehetősen korlátozottak. Próbáljuk kihasználni az internet adta lehetőségeket, de látjuk (és erre büszkéek is vagyunk), hogy a legnagyobb erőt a tapasztalat és a már nálunk megjelentek ajánlása jelenti.

Ma is igazak az első kötet bevezetőjében írt sorok, amelyek arról szólnak, hogy: az alkotásnak azt az örömét, amit a közös megjelenés adni tud a művészeknek semmilyen más megjelenés nem képes nyújtani. Különösen igaz ez családtagok, barátok, szerelmesek, alkotótársak esetében. Ezek az élmények olyan erősek, hogy az olvasók, a fotókban, rajzokban gyönyörködők számára is átélhetővé válnak és így emelik a kötet forgatásakor tapasztalható műélvezeti élményt.

Alkotóink között most is vannak olyanok, akik már nem először mutatkoznak be együtt, de vannak olyan szerzőtársak is, akik most ízlelik meg először a közös megjelenés különlegességét.

Minden megjelenő gazdagítani tudja alkotótársa munkáit. Nincs rivalizálás, csak közös munka. A közös cél, hogy a létrejött oldalak a lehető legtökéletesebben jelenítsék meg a közös alkotás örömét. Azt a különleges misztériumot, amit az jelent, hogy a közösen létrehozott alkotás nem olyan, mintha két különálló alkotás jelenne meg egymás mellett.

A közös munka magába szívja az alkotók energiáit, amelyek keverednek és valami titokzatos módon sokkal több energiát jelentenek, mint amit az egyszerű összeadásuk révén kaphatnánk. Mint ahogy hiába az élettelen alkotórészek, amikor minden összeáll egy egészé, egy testté, akkor megtelik valami különleges erővel, amit léleknek nevezünk.

Ezeknek az alkotásoknak tehát lelkük van, amit az alkotók együttműködése hozott létre és ezt a lelket mi, olvasók, nézők is megtapasztalhatjuk.

Most is meglehetősen széles a korosztályi skála. Az óvodás korosztálytól a már több éve nyugdíjasig több generáció képviselteti magát. Ez természetes is, hiszen az alkotás nem életkor függő. Hanem az értelmes emberi létezés alapja.

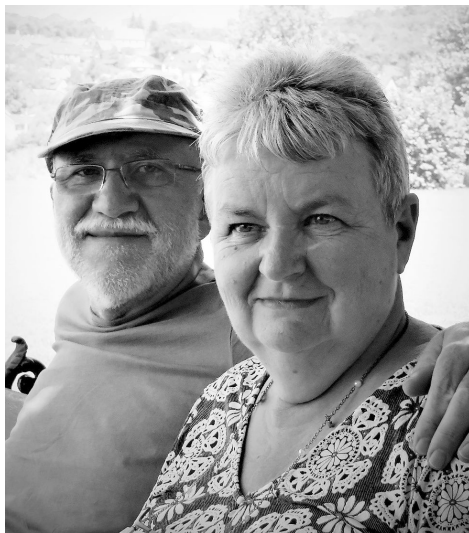
Talán nem nagyképűség, ha úgy gondoljuk, hogy kezdeményezésünkkel sikerül valami olyasmit adnunk a szerzőknek és a kötetet forgatóknak is, amiből példát és erőt lehet meríteni ebben a rombolással, széthúzással, elidegenedéssel teli korban is.

A közös alkotás, az egymás és a másik munkájának a tisztelete megtaníthat nem csak az alkotás fontosságára és örömteli voltára, de arra is, hogy ha tiszteljük egymás alkotói energiáit, nézeteit, gondolkodását, akkor hozzá tudunk járulni a jobb és szebb világ megszületéséhez.

Boldog és tartalmas szemlélődést, olvasást kívánunk a kiadó nevében:

Juhász Krisztina és Komáromi János

Antalffy Yvette-Hildegard (AYH) és Vass István (VIP)

Az utóbbi időben archiválásba fogtunk. Fényképek, írások kerültek elő a fiókokból, szekrényekből, polcok hátsó részéből. Ezek alapján akár „életfilmjeink” forgatókönyvét is összeállíthatjuk – gondoltuk.

A megrajzolt filmszalag-perforáció forma adja a keretezését életünknek.

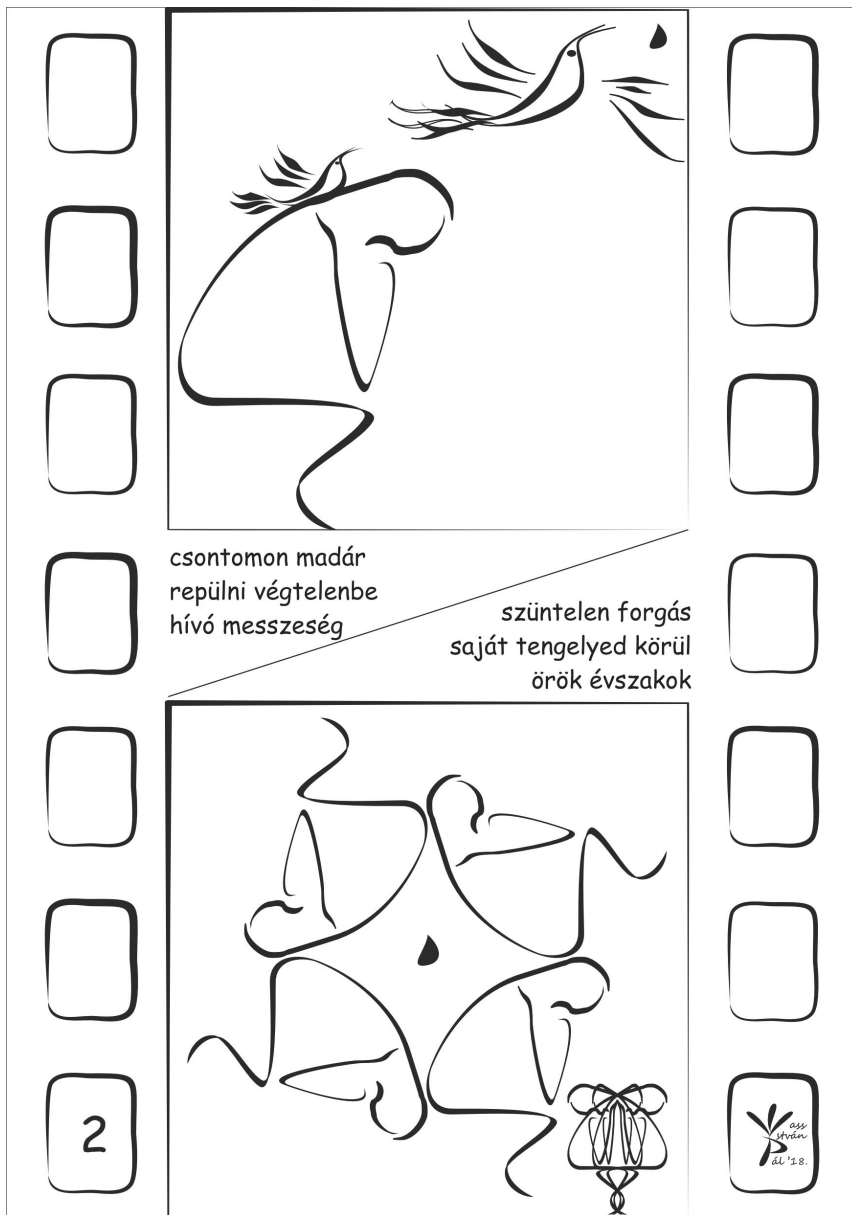
A 2015-ös „A-Z élet dolgai” és a 2017-es „Senkiföldje” után így 2018-ban „**Életfilmtöredékeink**”-ként mutatjuk be haiku-kalligráfiáinkat.

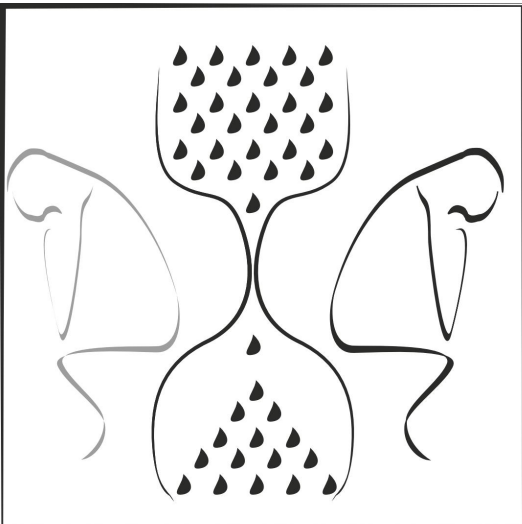
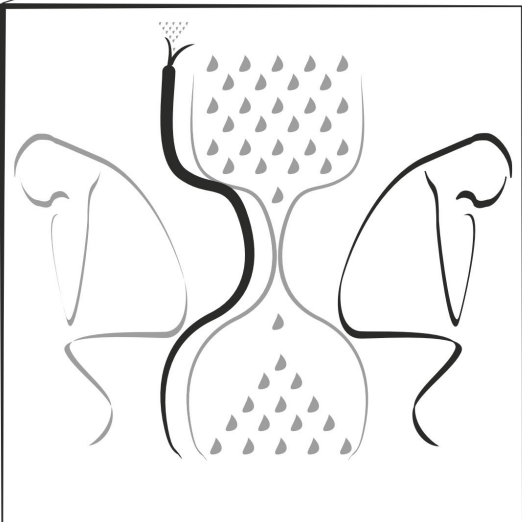

Alcímeink:

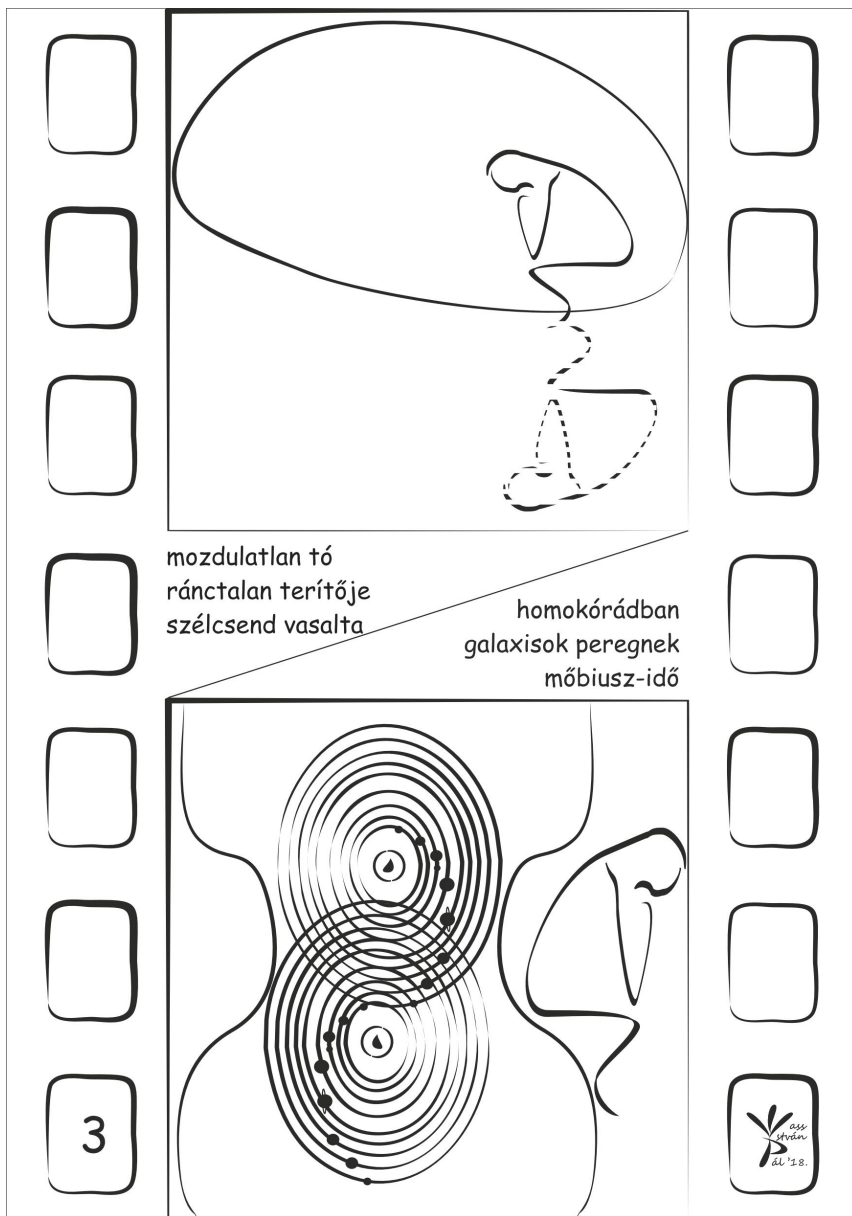
Antalffy Yvette-Hildegard (AYH) – **Könnycsepp** – lánchaiku-filmtekercs.

Vass István-Pál (VIP) – **A gondolkodó** – diafilmkocka-haikuk.

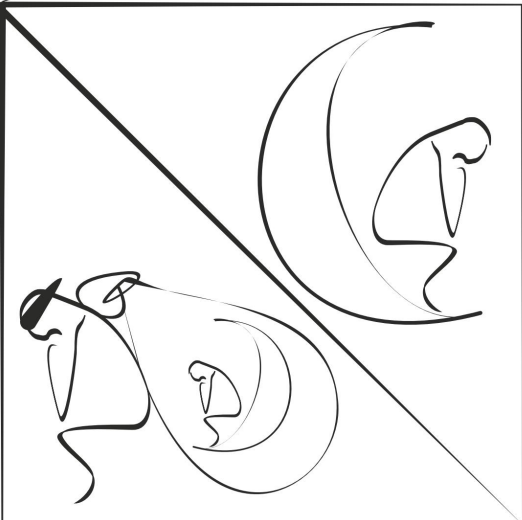

☐		☐ A
☐		☐
☐		☐ GON
☐		üres szobában az éj vinyl korongja sercegeve kattog
☐	felriad a vers kezedet elindítja álmos papíron	☐ DOL
☐		☐ KO
☐		☐ DÓ
☐		☐
☐ 1		

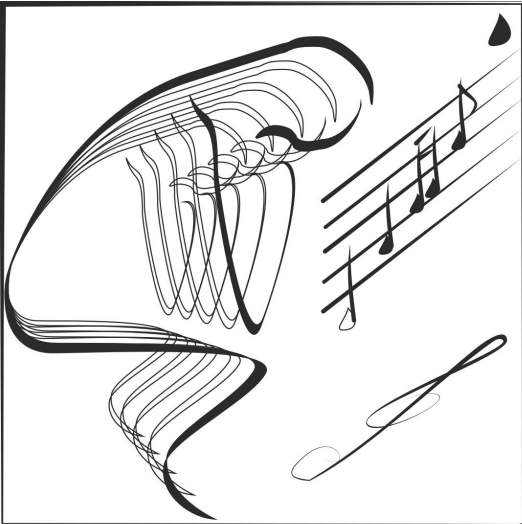
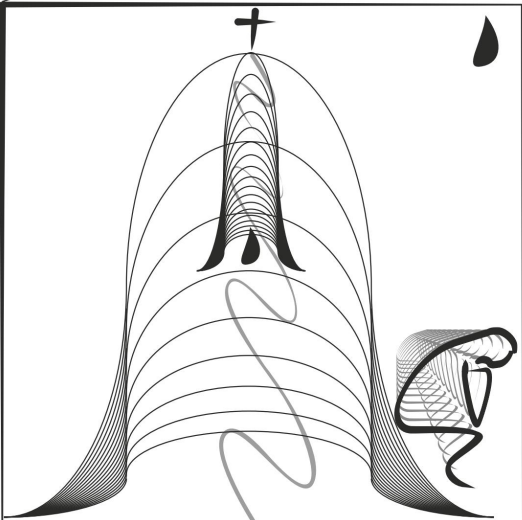

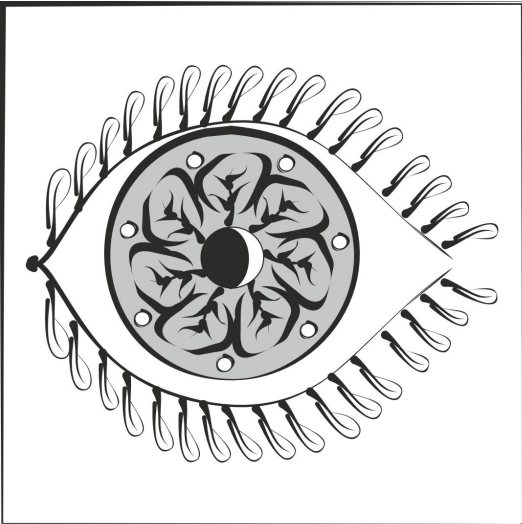
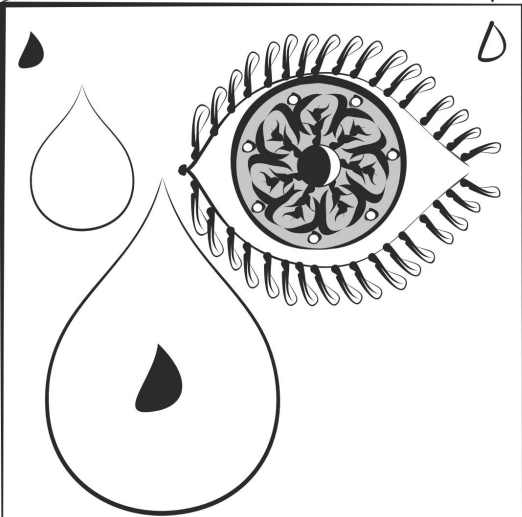
☐		☐	
☐		☐	
☐		☐	
☐	homokszemeit a porladó időnek számolni soha	míg a híg idő elfolyik - a szélkígyó homokot sziszeg	☐
☐		☐	
☐		☐	
☐		☐	
☐ 4		☐	

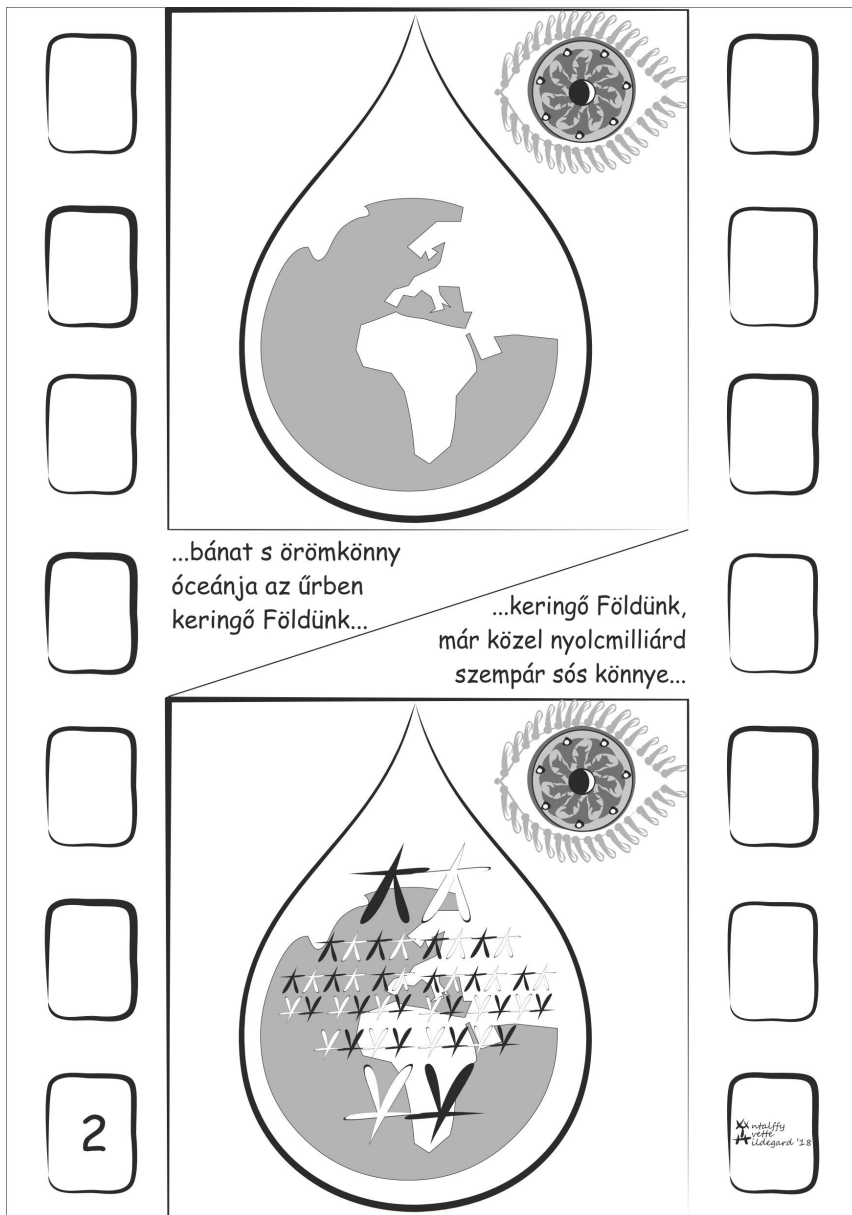

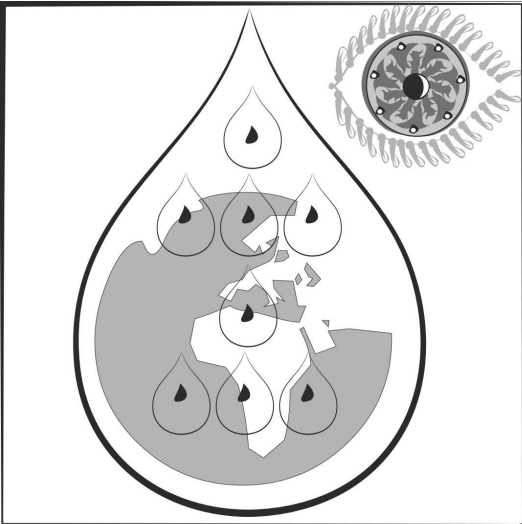

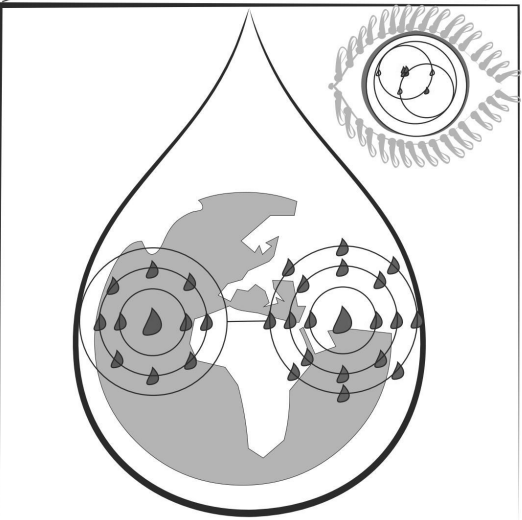

	viharban szöges- drót sem kötöz meg felkelt kősvatagot	ahova cérna- lábain sosem jön el a messzi tenger
5		

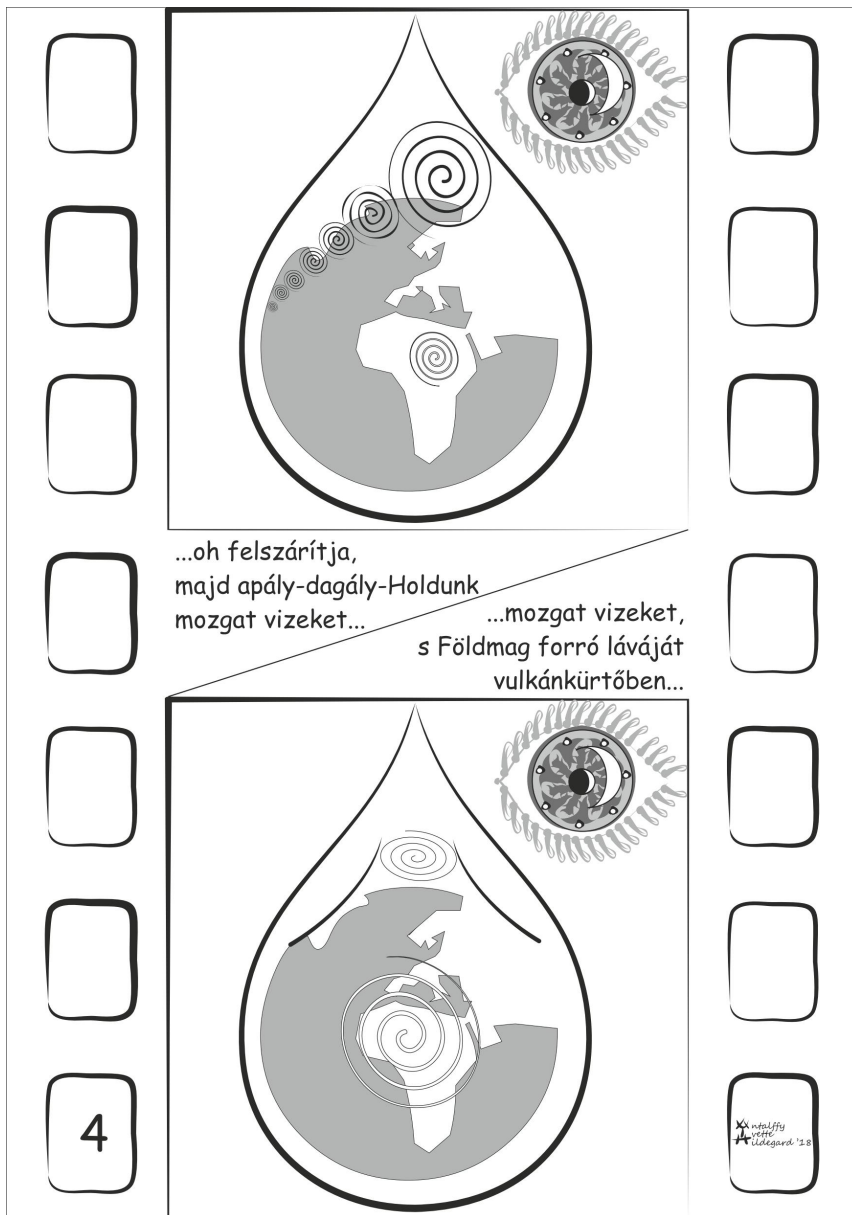
	homokká porladt kőtenger emészti a zöld Európát	az álmorablók tettét sosem büntetik nincs feloldozás

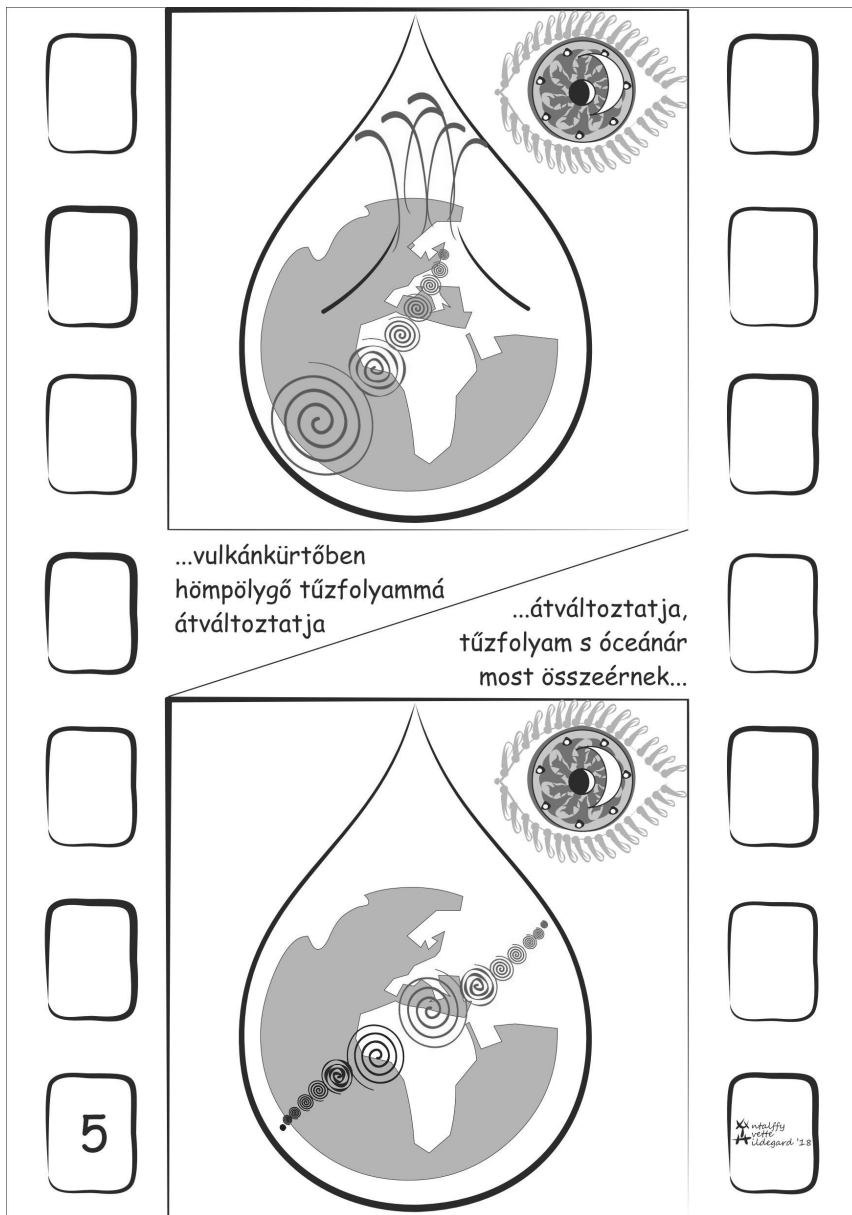
☐		☐
☐		☐
☐		☐
☐		☐
☐	számtól ne apasztd el a dal édes vízét hallgass meg uram	néma kondulás egy repedt rézharangban az is érted szól
☐		☐
☐		☐
☐		☐
☐ 7		☐

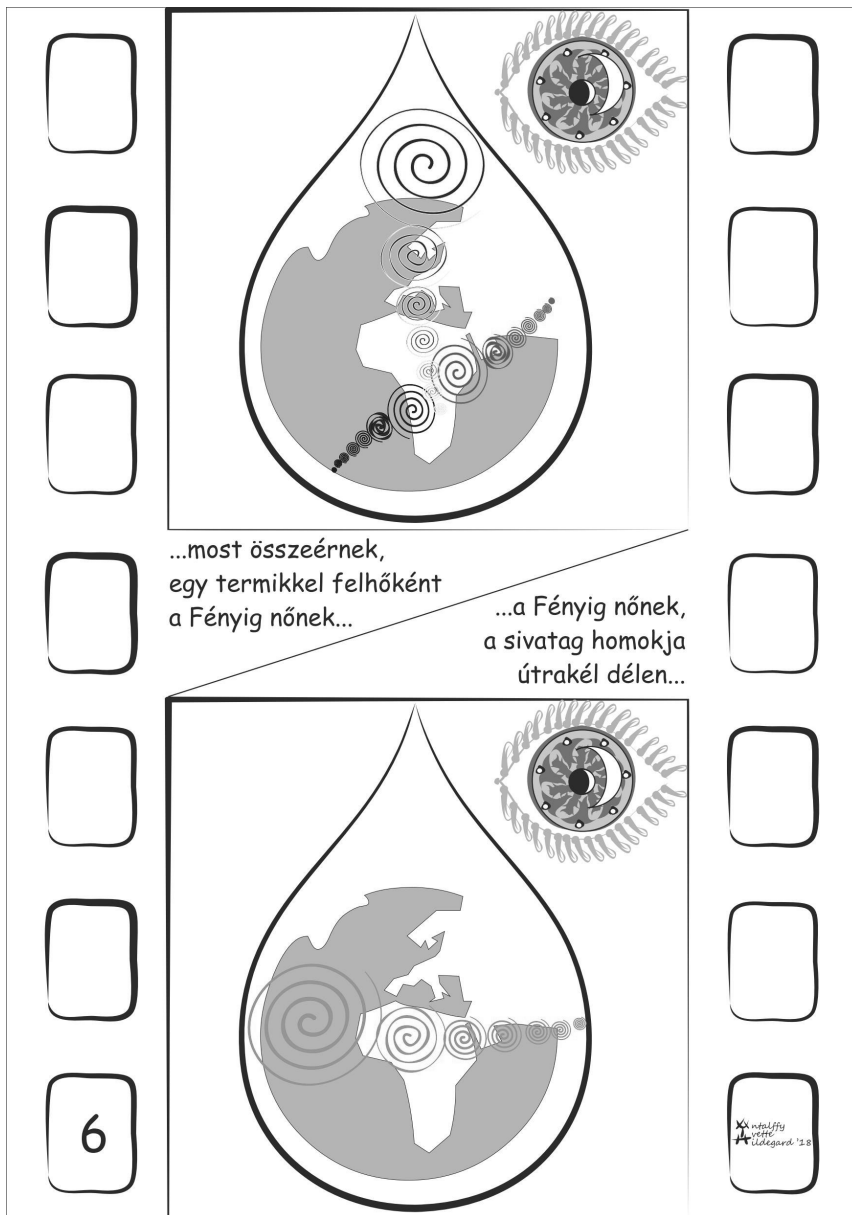
☐		☐ K
☐		☐ Ö
☐		☐ NNY
☐		☐ CS
☐	...szememben héttőlgy katedrális, szempillám jegenyefasor...	....jegenyefasor... könnycseppeső hull... bánat s örömkönn...
☐		☐ E
☐		☐ PP
☐ 1		☐ Xx xspaffty rette x lilegörd '20

	...szempár sós könnye hull e szent óceánba, mely létünk ízét...	...mely létünk ízét adja, ha Napunk heve oh felszárítja...
3		

	útrakél délen, felhővel egyesülve könnyeső zuhog... könnyeső zuhog, cseppjeit szomjazza már szememben héttőlgy...	
7		Xx xspjftj vrtte #lelegard'20

Bajziczné Panni és Bajzik Anna Alexa

Bajziczné Panni néven jegyzem verseimet, melyeket már kilenc kötetben rendeztem.

Költéssel „aranykorúként”, közel húsz éve, kezdtem el foglalkozni. Nemcsak „szeretetverseket”, de szépséges Balatonunk dicséretét, a természet szépségeit, itt-ott az emberi jó, vagy kevésbé jó tulajdonságokat is papírra merem vetni. Legifjabb leányom, Anna tehetséges rajz- és festéstudását kértem segítségül a „Kézen-fogva 2018” pályázatra küldött verseim illusztrálására.

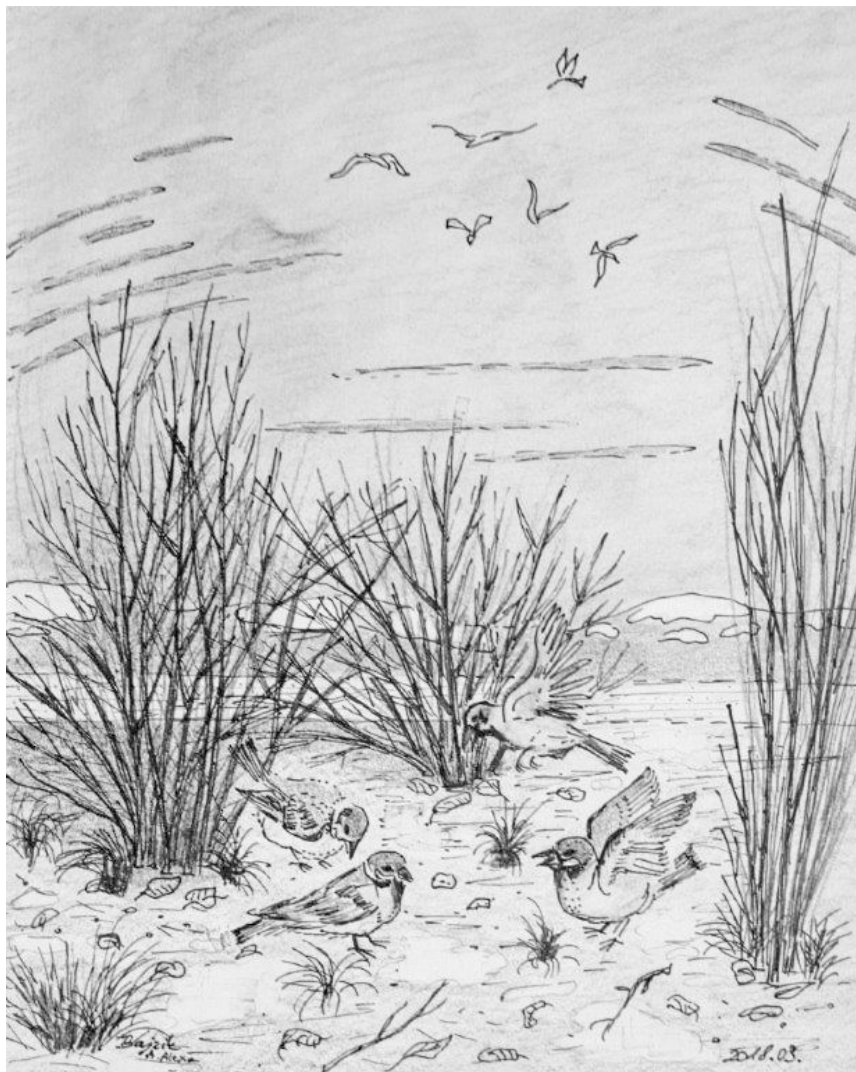
Bajzik Anna Alexa – A rajzolás, festés mindig kedves elfoglaltságom volt. Simonyi Cecília illusztrátor útmutatásai szerint igyekszem elképzeléseimet, másolataimat elkészíteni.

Édesanyám, három kötetét is illusztráltam, borítót készítettem hozzájuk. Ismételten örömmel fogadtam kérését. Vágytam, hogy mások verseit is legyen lehetőségem ábrázolni. Idén csoportos kiállításon vehettem részt, amatőr festők – mesterek táborának munkáival.

Az idő peckesen lépeget Bajzikné Panni

Az idő peckesen lépeget,
tarsolyában ajándékot,
jó időt hoz.
A hófoltos föld
friss szagokat lehel,
és könnyű fuvallat lebben
fától-fáig,
finoman megérintve
az alvó ágakat.
Zilált sövény közt
színes tollgombócok hancúroznak,
lármás hangon fecsegnek egymással.
Vidám rajcsúruk ficáncoló öröme
részegítő boldogság.
Élelmet remélve,
suhogó szárnyalással,
sirálycsapat érkezik a tó vízére.
A Balaton kristálytükörén
morzejel villan
és a szél túrta parton a napfény
homokszemcsén csillan.

Bajzik Anna Alexa rajza

Nyár

Bajzikné Panni

A nap égi trónusának
magasából
ontja éltető sugarát.
Micsoda színek! Árnyak!
Fény és homály váltakozása.
Palettáján
újabb remekét keveri
a nyár.
Ecsetjével a zöld szín
árnyalatait festi.
Szerény dísznövény
a földnek sárga,
okkert virító virága!
A televény zsíros talaján
burjánzik a borzas kúpvirág,
illatfelhőbe úszik a virágágy.

Bajzik Anna Alexa rajza

Az ősz kér...

Bajzikné Panni

Szürke a tó, szürke a táj,
szürke víz felett, szürke madár.
A hajnali part sivár, örömtelen,
szél hajszol szennyes felleget.
Az ősz kér magának tágas teret,
űzi, üldözi a vacogó meleget.
A fáknak öltönye vörösbarna,
a kopott ágakat lomb alig takarja.
Legelő illata nedves, fanyar,
sárgálló fűszálon csurgó harmat.
Rideg tartású szürkemarha
rezignált búval áll,
borja hozzábújva vigaszra talál.
Kései gólya, tétova, árva,
szívet szorító társai hiánya.
Elszáradt vadvirág
őrzi még nap szagát,
gyenge fénysugárban
a nyár búcsúját.

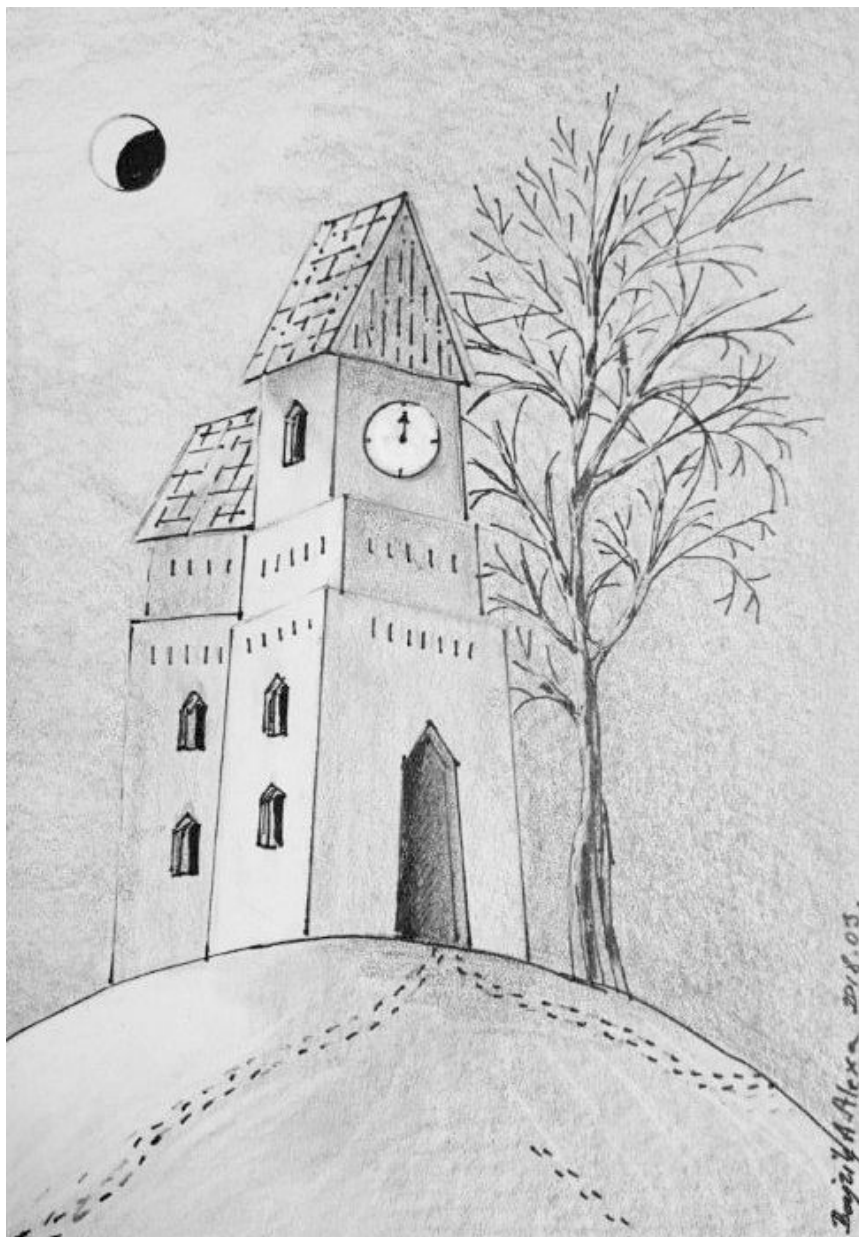

Bajzik Anna Alexa rajza

Álomszerű a téli táj

Bajzikné Panni

Dermedt a levegő.
Pára száll a lélegző,
pihegő tüdő
zihálása nyomán.
Az éjszakában
ezüstnyaláb függ a fán.
A holdfényben
álomszerű a téli táj.
Rejtelmes óra,
éjfél üt az óra.
A friss hóban halk
az aprózó léptek hangja.
Érzelmek gyermeki ártatlansága
boldog önfeledtséggel élvezi a
magányt.

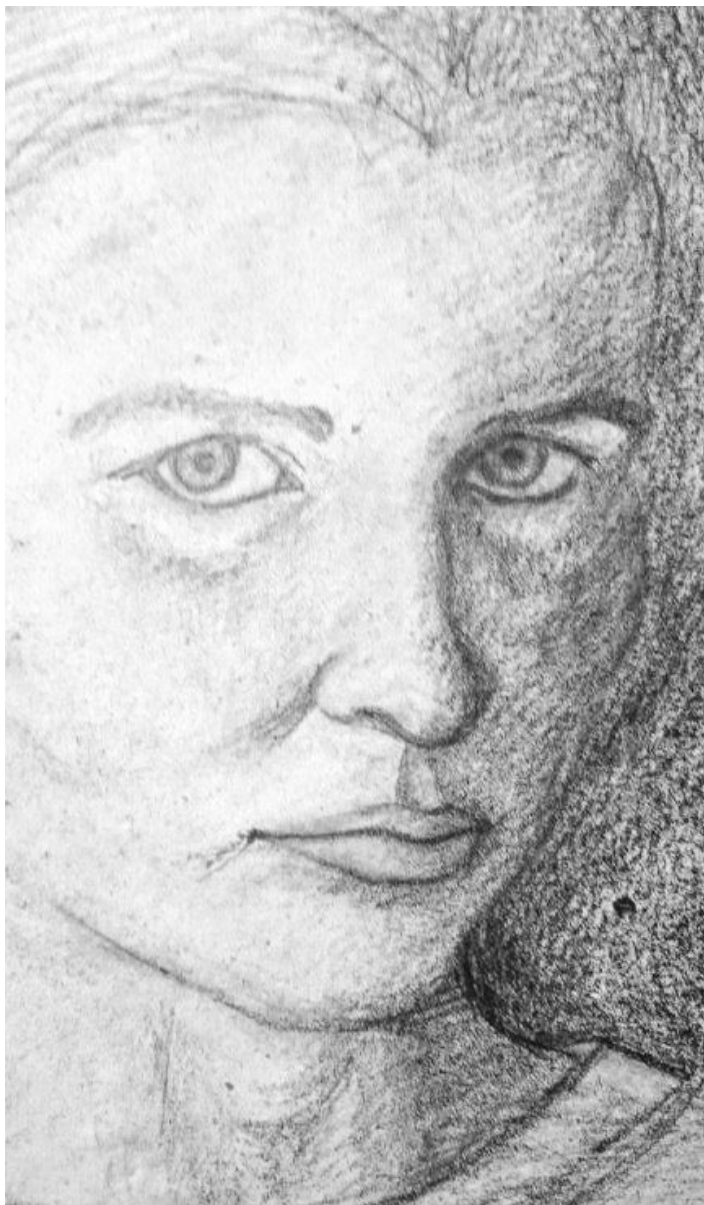

Bajzik Anna Alexa rajza

Tükröt tartok eléd

Bajzikné Panni

Tükröt tartok eléd, hogy lásd a valót!
A sok talpnyalód
dicsőséged zengi,
ami neked felettébb tetszik.
Ők az igazi híveid?!
Magadról állítsz ki bizonyítványt,
amikor a sok hitvány
hízelkedő szavát hiszed,
s fürdesz dicsfényükben.
Bennük ott a számítás,
szárnyaid alatt az előbbre jutás!
Álszent pillantásuk kicsinyes
gondolataik kivetülése.
Tekintetük nem tud hamis lenni,
az igazat, s csakis az igazat
bírja megmutatni.
Vedd fontolóra hát,
ki az igaz barát!

Bajzik Anna Alexa rajza

Bihary Anna, Bihary Zsoltné

Bihary Anna apai ági családtörténete üknagypapája naplója, nagypapája, papája és jómagam szóbeli kiegészítései alapján.

Amikor az unoka fogja kézen az elődöket.

Férjem id. Bihary Zsolt évtizedekig becses örökségként őrizte nagypapája Bihari Ferenc naplóját. Ám a kézirat nagyon nehezen olvashatósága miatt egyéb nem is történt. Míg nem idén legidősebb unokánk Anna család-kutatást kapott házi dolgozat témának történelem tantárgyból. XX. századi főleg társadalmi vonatkozású eseményeket és/vagy egy kiemelkedő elődöt lehetett bemutatni. Így került fókuszba az üknagypapa és a naplója.

Amit a következőkben kézhez kapsz kedves olvasó, az Bihary Anna teljes dolgozata. Én ezúttal a koordináláson kívül egyéb szerepet nem igen vállaltam.

Bihary Zsoltné

Családom története A Bihary Gáthy család

Tartalomjegyzék

- Bevezetés
- Űknagyapám élete az I. világháborúig
- Űknagyapám élményei az I. világháborúról és a Tanácsköztársaság időszakáról
- Dédnagyapám élete a II. világháborúig
- II. világháború kezdetétől 1956-ig
- Nagypapám emlékei az 1956-os forradalomról
- Nagymamám emlékei
- Apukám emlékei fiatalkoráról
- Apukám emlékei a rendszerváltásról
- Apukám emlékei a rendszerváltás utáni időszakról
- Apukám élete az 1990-es években
- Befejezés
- Források
- Mellékletek

Bevezetés

Az apukám ágát dolgoztam ki, az ő családtörténetét írtam le. Egészen a 19. század végétől a 1900-as évek végéig végigvezettem a családom történetét. Szerencsém volt, mert üknagypapám, Bihari Ferenc 70 éves korában elkezdett írni egy naplót. Nagypapám segített átírni számomra a nehezen olvasható kéziratot. Sok fontos történelmi eseményt megélt: az első és második világháborút, 1967-ben hunyt el, így még az 56-os forradalomnak is a tanúja volt. Rajta kívül írtam még a dédnagypapámról és a nagypapámról is. Az írás nagyját az ő élettörténetük teszi ki, de beleírtam, amit nagymamám mesélt az apukájáról és a saját életéről. E mellett apukámat is meginterjúvoltam, a gyerekkorával és a rendszerváltással kapcsolatban. Illetve ő is mesélt az anyai nagypapjáról.

Az alapötlet egyébként még teljesen más volt. Abban még csak a Bihary családfa szerepelt, amit később kibővítettem a nagymamám családjára is. A hangsúlyt az üknagypapámra és a naplójára fektettem már a legelején, és ez így is maradt a végső változatban is. Ennek oka, hogy az élete tökéletesen átöleli a 20. századot, amiről a családfámnak szólnia kellett.

A szöveg megírásában a legtöbbet a nagypapám segített, ő is beleélte magát a család történetének kutatásába. Sokat ötletelt és a füzetben szereplő képek is tőle származnak.

Az anyagot interjúk segítségével szereztem meg és ugyebár a napló felhasználásával. Nagypapámmal, nagymamámmal és apukámmal készítettem interjúkat, ezek alapján írtam meg a tartalmat.

Üknagyapám élete az I. világháborúig

Üknagyapám, Bihari Ferenc 1877. június 25-én született Szent-lőrincen, Vas megyében. Apja, Bilik Ferenc és egykor a nagyapja is kertészként dolgozott, előbbi Inkey báró kertészeként, utóbbi pedig a Pozsony megyei Szered községben. Apja és nagyapja tót nyelven leveleztek egymással. Bihari Ferenc és testvérei nem beszélték a német nyelvet, az apjuk viszont jól beszélt és írt németül. Ezen a nyelven beszélt a feleségével is, Bilik Karolinával. Bilik Ferenc a katonaságban őrmesteri rangban szolgált, irodában dolgozott. Üknagyapám születése körül volt a boszniai okkupáció, ezért az apját behívták. Végül Inkey báró közbenjárásával felmentést kapott.

Később a család Fütelek községbe költözött egy Reinitz nevű, zsidó földbirtokoshoz. Itt született meg Ferenc húga, Vilma (1879).

Innen 1883-ban tovább költöztek a Szombathely mellett fekvő, Szöllös nevű községbe, ekkor Ferenc 6 éves volt. Lakóhelyük Erdődy Ferenc gróf kastélya mellett volt. Itt született meg üknagyapám még három testvére, István (1883), József (1885) és János (1888).

Ferenc itt végezte el az elemi iskola első három osztályát, ezután az apja átíratta a szombathelyi püspöki iskolába. Mindig is jó tanuló volt, szeretett olvasni és ötödik osztályos korára már megtanult latinul. E mellett gyorsírást és a francia nyelvet is önként tanulta. Legszebb gyerekkori emlékei a Szöllösön eltöltött éveikhez fűződnek, ezen belül is az ottani parkhoz és gyümölcsös kerthez. Egyszerű körülmények között éltek, az apja sokat dolgozott, piacra járt, de általában kevés pénzzel ért haza. Viszont még így is itt volt a legjobb a megélhetés, ingyen lakásuk, gyümölcsösük és szántóföldjük volt.

1893-ban a család Oladra költözött, ahol 1894. november 19-én Üknagyapám anyukája elhunyt.

1895. augusztus 1-jén Ferenc a Pannonhalmi Gimnáziumba kezdett járni. Ez a bencés gimnázium szoros napirenddel működött. 5:30-kor felkelés, 6-tól mise és reggeli, 7-8-ig szilencium (tanulás), 8-11-ig iskola, 12-től ebéd, 2-4-ig szilencium, 4-6-ig séta, 6-tól brevárium (imádságos könyv) olvasása, 7-kor vacsora, 9-ig szabadidő, 9-kor esti ima és elmélkedés, és 10-kor lefekvés. Mint noviciusok (szerzetesnövendékek) laktak négy összefüggő szobában, az ötödik szobában folyt a közös imádság és tanulás.

Érettségi után a latint, a görög filológiát és a filozófiát tanulta szaktárgyakként.

6 év tanulás után papnak készült, de az egyetem utolsó éveiben Budapestre járt a tanári diploma megszerzésének ügyében. Hitvitába keveredett a feletteseivel, és végül lelkiismereti szempontok miatt a tanári pályát választotta.

Kinevezték Munkácsra, itt tanított először, a helyi internátusban. A hétköznapi és társadalmi élete is megváltozott, sokkal szabadabban élt. A mindennapokhoz tartozott például a kaszinóba vagy szőlőbe járás.

Munkácson nősült meg, egy gazdatiszt lányát vette feleségül, Kommersz Ilonát. Az esküvőjük 1904. augusztus 25-én volt. Három fiuk született: Bihari Ferenc (1905. október 25.), Bihari Károly (1908. április 1.), Bihari Sándor (1912. december 23.).

Tanári karrierje gyorsan emelkedett. Az első világháború előtt már internátus igazgató volt. Ő és a családja vidéki, értelmi-ségi, kispolgári életet éltek Munkácson.

Üknagyapám élményei az I. világháborúról és a Tanácsköztársaság időszakáról

1914-ben Bihari Ferenc Munkács egyik legjobban megbecsült polgára volt, megfelelő anyagi és erkölcsi elismerést kapott. Ennek példája, hogy 1913 nyarán Ferenc fiával elutazhatott Abbáziába, 1914-ben pedig felesége és két gyermeke nyaralhatott ugyanitt. Utóbbi alkalommal, az utcán rohángáló nép és a nagy felfordulás döbbsentette rá őket a háború kitörésére. A háború elől hazamenekülő emberek ellepték a vasutat. Üknagyapám felesége és két gyereke étlen-szomjan érkeztek meg Budapestre, majd Munkácsra. Mikor az oroszok, szeptemberben betörték a Kárpátokba, és Szojvához (Munkácshoz közeli település) értek, sokan elmenekültek Munkácsról. Üknagyapám maradt, viszont a felesége és három fia, Debrecenen keresztül Karváig menekült. Itt éltek üknagyanyám szülei, náluk laktak, amíg Munkács nem lett újra biztonságos.

Munkácson nagy volt a kavarodás, a Szovjetunióhoz való közelsége okán. Háború nem haladt át a városon, viszont a közelében vonultak föl a hadseregek, és a közelében zajlottak csaták. Pár hónapnyi tartózkodás után, a németek visszaverték az orosz erőket.

Üknagyapám nem tartotta erősnek a magyar hadsereget, így nem értette, hogy az oroszok miért nem jöttek tovább egészen az Alföldre. Nagypapám véleménye más, ő úgy gondolja, hogy a magyarok igen is jól védekeztek, és ezért nem tudtak tovább jönni az orosz haderők. Csermák Mihály, aki apai dédnagymamám nagybátyja volt, személyesen vett részt a háborúban. Több hónapig keresztül tartották vissza a túlerőben lévő oroszokat, akik Uzsokot ostromolták. Itt hősi halált halt, hamvait Bajára szállították, ahol dízsírt kapott és egy teret is elneveztek róla.

A háború alatt több városban is ágyakkal teli barakkokat (ideiglenesen fennálló fa épületeket) építettek a járványos betegek részére, köztük Munkácson is. A polgári lakosság élelmezése és ellátása is nagyon megromlott. Tífusz és kolera pusztított a városokban. A háború harmadik évére az Osztrák-Magyar Monarchia csapatai elfáradtak a folytonos csatavesztésekben. Az Őszirózsás Forradalom során, az országban úrrá lett az ellenzék. Ekkor, üknagyapám felkérték, hogy hozza létre a Keresztény Szocialista Pártot, hogy Munkácson ne csak a kommunisták kerüljenek hatalomra. Üknagyapám egész életében a keresztény szocialista nézetek hívője volt, így szívesen elvállalta a feladatot.

Üknagyapám ebben az időszakban, tehát 1919-ben háromszor volt börtönben. Ekkor már újra a feleségével és gyermekeivel élt együtt Munkácson.

Először akkor tartóztatták le, amikor a Tanácsköztársaság embereit 24 órára leszerelték. A kommunistákat egy napra elkergették Munkácsról, viszont amikor visszajöttek, mindenkit letartóztattak, aki részt vett a puccsban. Üknagyapám nem volt a lázadók között, mégis elvitték. Éjszaka történt, a felesége sírt, a gyerekek meg voltak rémülve. Munkácson történt volna a kivégzése, de szerencséjére, amikor a Központi Hatalmak elvesztették a háborút, a Kisantant országai három oldalról törtek be hazánk földjére. Ekkor a kommunisták elmenekültek Munkácsról Budapestre, és az üknagyapám is átszállították oda. Budapesten kihallgatták, kiderült, hogy semmi köze nem volt a munkácsi puccshoz, így végül elengedték. Három napig tartott az út vissza Munkácsra, ahol ekkor már a csehek uralkodtak.

Második alkalommal azért tartóztatták le, mert belekerült egy gyilkossági ügybe. Persze ártatlan volt, de mégis elszállították Szolyvára, több társával együtt, ahol egy hónapot töltött a börtönben. Itt az egyiküknek sikerült ügyvédet fogadnia neki, így végül egy tárgyalás után ismét elengedték. Mire visszaért, Munkácson már megindult a cseh közigazgatás is.

Harmadik letartóztatásakor egy barátja hívta, hogy jöjjön tol-mácsolni, egy németül beszélő lengyel ügyféllel való megbeszélésen. A lengyelek azonban kémek voltak, így a tárgyalás alatt két cseh rendőr letartóztatta őt, és Ungvárra vitték. Itt egy fogdában helyezték el, tárgyalások folytak, de végül bizonyíték hiányában felfüggesztették az ügyet, és üknagyapámat szabadon engedték. Munkácsra visszaérve munkahelyén leváltották, tehát már nem ő volt az internátus igazgatója. Szerencséjére, egy adminisztratív hiba következtében egy darabig még megkapta a fizetését, és az internátusi lakásban lakhatott a családjával.

Nem sokkal ezután, kapcsolatai révén, a magyar közigazgatás áthelyezte őt Munkácsról Nagykállóba. Itt a helyi internátus igazgatójaként dolgozott, 1920 márciusától. Jó fizetést kapott, de nem volt elég ahhoz, hogy a három fiút magas szinten iskoláztassa. Ezért a felesége főzött az ottani diákoknak, és ebből a plusz pénzből sikerült egy három szobás öröklakást venniük Budapesten. Üknagyapám itt élénk társadalmi életet élt, átvette a Nagykálló és vidéke című helyi lap szerkesztését, melynek saját nyomdája is volt. A Nagyatádi-féle földreformban a főispán üknagyapámat nevezte ki a földet igénylők megbízottjává, és a földosztó bizottsággal sokat járt helyszíni szemlére.

Különböző tevékenységei miatt ellenségei elérték, hogy áthelyezzék őt Kaposvárra. Úgyhogy 1930-tól ott dolgozott, miközben ugyanebben az évben a családdal együtt elköltöztek Budapestre, az öröklakásba, ahova ő csak hétvégenként járt haza. Fél évig dolgozott Kaposváron, ezután áthelyezték Budapestre, a Munkácsi utcai gimnáziumba. Itt dolgozott egészen nyugdíjas koráig, de már nem vezető beosztásban. E mellett 1930-1944-ig a lakásszövetkezet igazgatóságában volt tag, majd később a vezetője lett. Szociális tevékenységként az úgynevezett Emszó (keresztény szocialista) mozgalom részese volt, sok cikke jelent meg. Az 1944-es összeomlásig, a németek bevonulásáig a Budapest Főváros Tanácsnál is városatya lett. Ezen felül bekapcsolódott a Katolikus Népszövetség munkájába is.

Dédnagyapám élete a II. világháborúig

Dédnagyapám, Bihari Sándor 1912. december 23-án született Munkácson. Amikor az oroszok betörték a Kárpátokba, anyjával és két testvérével Karvába menekültek. 1918-ban visszaköltöztek Munkácsra az apjához. 1920-ban Nagykállóba költözött a család, majd innen Budapestre.

1936-ban szerezte tanári diplomáját a fővárosban, majd matematika és fizika szakos tanárként keresett állást, amit sehogy se talált. Még akkor sem, amikor édesapja nyugdíjba ment és azt szerette volna, hogy a fia, Sándor kapja meg a helyét. Így végül dédnagyapám óraadó tanárként kereste a pénzét, és egy rövid ideig Egerben is tanított.

Végül a Felvidék visszacsatolásakor, amikor Munkács ismét Magyarország fennhatósága alá került, 1938-ban Munkácson kapott tanári állást, és itt ismerkedett meg Csermák Teréziával, aki kitűnő eredménnyel végezte el a Testnevelési Főiskolát. E mellett a főiskolai évei alatt a 100 méteres síkfutás országos bajnoka is volt.

1940-ben gyors esküvőjük volt Budapesten, mert Sándort másnapra behívták Kassára katonának. Dédnagyzüleim a nászéjszakájukat már Kassán töltötték volna, ha nem pont ekkor lett volna a kassai bombázás. Ennek következtében Magyarország is belépett a II. világháborúba. Dédnagyapám jelentkezett Kassán a parancsnokságon, de akkora volt a felfordulás a városban, hogy nem foglalkoztak vele, hanem visszaküldték Munkácsra tanítani. Tulajdonképpen így úszta meg a háborút.

Munkácson szépen berendezkedtek és egy tisztességes lakásuk is volt. 1942. július 11-én megszületett a nagypapám, Bihary Zsolt. 1944-ben, amikor az oroszok Munkács felé közeledtek, megszületett nagypapám testvére, Bihari György. A családnak el kellett hagynia a várost minden tulajdonuk nélkül, így 1944 őszén elmenekültek Budapestre, az üknagyzüleim lakásába. Így hatan éltek a budapesti öröklakásban: az üknagyzüleim, a dédnagyzüleim és a két fiuk.

II. világháború kezdetétől 1956-ig

1944 decemberében a család éppen együtt karácsonyozott, amikor Budapesten elkezdődtek a bombázások. Ez a budapesti lakás egy három házból álló épülettömb volt, közepén udvarral. Minden háznak volt külön-külön pincéje, azon belül is több pincerekeszsel. Egy családnak jutott egy ilyen pincerekesz, ami körülbelül 20 négyzetméter volt. Az ünnepet még a Böszörményi úti háromszobás lakásban tartották, de éjszakára már levonultak a pincébe. Ágyakat, matracokat, élelmet, ruhákat és még egy kályhát is levittek, így fűteni is tudtak. Amikor épp nem tüzeltek, felmentek a lakásba, gyorsan főztek valamit, és már vitték is le a pincébe. Az egyik ilyen alkalommal üknagyanyám teát főzött a konyhában, a dédnagyapám pedig a fürdőben volt, robbanás történt pont a lépcsőház előtt. Üknagyanyám megsérült és a dédnagyapám hozta le a pincébe. Ez 1945 januárjában volt. Ezután már nem is mentek föl többet a lakásba.

Februárra már a lakáshoz közeli utcákban folyt a harc, németek és oroszok az üres, elhagyott házakból lötték egymást, és foglalták el az épületeket egymástól. A három ház közötti udvaron úgynevezett társzekerek voltak, illetve rengeteg ló. A bombázások során a szekerek és lovak is elpusztultak, és a pincében lakók innen vittek lóhúst, ha szükségük volt élelemre. Február elején az orosz katonák betörték a pincékbe, kiüldözték a németeket, de egyébként nem bántottak senkit. Csak menedéket kerestek, így lefeküdtek a családok ágyaiba. Egyik este robbanás történt a pincében, mindenki elkezdett menekülni kifelé, elől az orosz katonák, aztán a lakosság. A pince vége lángokban állt, és olyan gyorsan kellett kijutni, hogy a család bent hagyta a fontosabb iratait és pénzüket is. Amikor épp nem volt golyózápor, a lakosok átmenekültek az udvaron keresztül egy másik ház pincéjébe, ahol az ott lakó családok befogadták őket. A rokonaimat egy négy fő család szállásolta el, így tízen éltek egy pincerekeszben.

Február végére a harcok abbamaradtak, így a családok kimentek a pincékből körülnézni. Az üknagyszüleim lakását teljesen szétbombázták, az egész lakás kiégett, és az első emelet padlója leszakadt. A 40 lakásból 21 égett szét és a maradék 19 is romokban volt. Három hónapig tartott a város ostroma.

1945-ben dédnagyapám kapott egy lehetőséget, hogy elmehet Bácskába földet osztani, amit el is fogadott. Dédnagyanyám vele tartott, viszont az üknagyszüleim Budapesten maradtak a két gyerekkel. A gyerekeket egy bentlakásos bölcsődében helyezték el, nagyon rossz körülmények között. Hideg volt, nem volt elég ennivaló és a kisebbik gyerek fülgyulladás is kapott. A szűkös időkből a dédnagyapám Bácskáról szállította fel az ennivalót a családnak.

1945-ben dédnagyszüleim és a két gyerek tovább költöztek Jászberénybe, mert csak itt tudott egy tanár és egy tanárnő együtt elhelyezkedni. Dédnagyapám a gimnáziumban, dédnagyanyám pedig a Tanítóképzőben dolgozott.

1946-ban, az újjáépítés évében kitört az infláció. Akkor volt a pénzromlás, hogy a magyaroknak meg kellett tanulni a millió, billió, trillió és egyéb értékeket.

Amikor üknagyapám pénzhez jutott, a pénz felén rögtön vett egy kiló sót, egy vonatjegyet, és leutazott Jászberénybe a családhoz. Amikor utazott volna vissza Budapestre, eladta a kiló sót, amit levitt magával, és annak az árán vette meg a vonatjegyét a visszaútra.

Jászberényben dédnagyapám szolgálati lakást kapott, mert előtte csak albérletben laktak. Dédnagyapám a gimnázium igazgatója lett, később viszont nézeteltérései akadtak a feletteseivel, így 1956 nyarán felmondott.

Budapesten üknagyszüleimre maradt a romlakás, amit többé-kevésbé sikerült újjáépíteni. Ezt csak úgy tudták kifizetni, hogy a háború alatt elrejtett összes ékszerüket, illetve ennek a három szobás lakásnak a felét el kellett adniuk. Három éve éltek a lakásban, amikor államosították és elvették tőlük. Lakbért fizetve, to-

vábbra is itt laktak. Amikor dédnagyszüleim visszavásárolták a lakást, ismét hatan éltek együtt. Az egyik szobában üknagyszüleim, a másikban a dédnagyszüleim, és a hallban lakott a nagyapám és testvére. Ez egy szűk folyosó volt, aminek ablaka sem volt, és csak átjárásra használták. Épp hogy befért két ágy, egy íróasztal és egy szekrény. A két ágy között egy hatvan centis rés volt, és ezen keresztül lehetett eljutni a két szobába.

Ilyen nyomorúságos körülmények között laktak egészen 1966-ig, amikor is a nagyapám megnősült, és elköltözött. Ugyan ebben az évben halt meg az üknagyanyám, és egy év múlva az üknagyapám is, pár héttel édesapám születése előtt.

Nagypapám emlékei az 1956-os forradalomról

Amikor az 1956-os forradalom folyt, nagypapám 14 éves volt. Október 23-án az iskolában hallotta, hogy lesz egy felvonulás délután a városban. Nagypapámat elengedték a tüntetésre, így délután a Bem térre ment, ahol az emberek gyülekeztek. A felvonulás a Parlamentig tartott, ahová a nagypapám is követte a tömeget. Láta, ahogy a tüntetők egy körbe bedobálják az akkori párt újságjait, és óriási tüzet csináltak belőle. Nagypapámnak haza kellett mennie, mert besötétedett, de a tömeg még tovább vonult a Rádió elé, ahol eldőrdültek az első puskalövések. Október 25-én már kijárási tilalom volt Budapesten és 27-én hangos gyűzésra ébredt a család.

November 4-én a szovjetek meglepetésszerű támadást hajtottak végre a felkelők ellen, így a nagypapámnak és családjának ismét le kellett vonulnia a pincébe. Ez ugyanaz a ház és pince volt, mint amiben a második világháborúban is laktak, így az üknagyanyám idegösszeomlásban szenvedett. Innen nem messze a Déli pályaudvaron és a Moszkva téren hatalmas harcok folytak.

November 6-a körül a harcok kicsit elcsendesedtek. A lakosoknak eddigre már elfogyott az élelmük, így mindenki megpróbált magának valami élelmiszert venni. A gond csak az volt, hogy 3-400 emberes sorban állás volt. A pincét a család november 18-a körül tudta véglegesen elhagyni, de a normális élet még egészen tavaszig nem állt vissza.

Nagymamám emlékei

Nagymamám Gáthy Emőke, egész életében Budapesten élt, itt született 1943. október 1-én és itt is nőtt fel. Szülei 1938-ban házasodtak össze, a második világháború alatt a Donát utcában lakott a család. A háború után elköltöztek a Toldy Ferenc utcába, itt a nagymamám unokatestvérével és szüleivel laktak egy épületben.

Nagymamám apja, Gáthy Lajos 1947. október 1-én tért haza a szovjet hadifogságból. Pont ezen a napon volt nagymamám négy éves születésnapja.

Nagymamám 1968-ban végzett az egyetemen, és még ebben évben sikerült állást szereznie a Móricz Zsigmond Gimnáziumban szaktanárként.

Nagypapámmal, Bihary Zsolttal 1962 körül ismerkedett meg, és 1966-ban házasodtak össze. Három fiuk született, 1967. május 3-án Bihary Zsolt (édesapám), 1970. október 2-án Bihary Gábor és 1978. január 4-én Bihary Gergely.

Apukám emlékei fiatalkoráról

Apukám, Bihary Zsolt 1967-ben Budapesten született. A Toldy Ferenc utcai lakásban élt szüleivel és nagyszüleivel és középso testvére, Bihary Gábor is még ide született, 1970-ben. Mikor apukám 8 éves volt, a család átköltözött Óbudára, és 1978-ban megszületett Bihary Gergely, apukám második testvére.

Apukám anyai nagyapja, tehát a dédnagyapám (Gáthy Lajos) elektromérnök volt. Sokat foglalkozott apukámmal, ő tanította meg sakkozni és ő szeretettette meg vele a matematikát és a tudományokat. Amikor apukám még kicsi volt, nagyapja néha mesélt a múltbeli, háborús emlékeiről és élményeiről.

Dédnagyapám a második világháború előtt tartalékos hadnagy volt. Behívták, így ő is részt vett a Szovjetunió elleni harcokban.

1944 telén a szovjetek körbevették és ostromolták Budapestet. Ekkor Gáthy Lajos, Gerstl Aladár (dédnagyamamám bátyja), Gerstl Jolán (dédnagyamamám húga), Marton Loránd (Gerstl Jolán férje) és néhány katona épp egy teherautón utaztak. Csobánka határában egy orosz járőr lesből rájuk lőtt, és Gerstl Aladárt és egy katonát halálra sebeztek a golyók. A járőr a túlélőket fogságba ejtette. Így dédnagyapám végül a szovjet oldalon részt vett Budapest ostromában, mert tolmácsnak használták és ő kalauzolta a szovjeteket Budapest utcáin. Mikor a szovjetek elfoglalták a fővárost, ünnepséget rendeztek és úgy lerészegedtek, hogy Lajosnak sikerült tőlük megszöknie.

Utóbb mégis hadifogságba került, utcán járőröző szovjet katonának tartóztatták le. A Szovjetunióba vitték, 1947-ben szabadult. Néhány pozitív élményét apukámmal is megosztotta. Mivel ő sohasem dohányzott, a cigarettát, amit kapott, el tudta cserélni ételre vagy akár könyvre. Nagyon szeretett sakkozni, és a táborban is sakkoztak fadarabokból és kenyérből készült sakkfigurákkal. Ekkor tanulta meg, hogy a szovjetek mennyire jól sakkoztak, mert rendeztek egy sakkversenyt és a szovjet katonák mindenkit megvertek.

Apukám emlékei a rendszerváltásról

Apukám a 60-as évek végén született Magyarországon, így a szocialista rendszerben nőtt fel. Ez azt jelentette, hogy nem volt magántulajdon, szinte minden állami tulajdonban volt. Az állam valamiféle egyenlőséget próbált az emberekre erőszakolni, amivel a legnagyobb gond az volt, hogy ezt néha csak erőszakkal tudta elérni. Szintén probléma volt, hogy ezzel a kierőszakolt egyenlőséggel együtt járt az is, hogy a gazdaság nem volt annyira fejlett, mint a nyugat-európai országokban, így az emberek szegényebb életkörülmények között voltak kénytelenek élni.

1984-ben apukám Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny győztesként kapott egy lehetőséget, hogy kimehet az Amerikai Egyesült Államokba két évre tanulni – ahelyett, hogy Magyarországon járja ki a gimnázium utolsó évét. Így tehát 17 éves korától 19 éves koráig Amerikában élt, és nemzetközi érettségit szerzett. Mielőtt apukám kiment volna Amerikába, egyetértett a szocialista ideológiával és az egyenlőség elvével. Külföldön megismerkedett egy szabad, kapitalista ország működésével, de mikor visszatért Magyarországra, még mindig a szocializmus híve volt.

Akkoriban minden fiúnak az egyetemi évei előtt be kellett vonulnia egy évre a katonaságba. Ezt apukám is megtette, és nagyon megviselte őt ez az egy év. Ez nagyban volt köszönhető annak, hogy előtte két évig Amerikában, egy sokkal szabadabb országban élt. Ekkor fordult át a politikai gondolkodása, innentől kezdve nem az egyenlőséget látta fontosabbnak, hanem a szabadságot.

1988-ban elkezdődött a rendszerváltás, új pártok alakultak. 1989-ben megtörtént Nagy Imre ünnepélyes újratemetése, amin apukám is részt vett.

A szocialista rendszerben ezek a felvonulások és politikai gyűlések nem voltak, az emberek nem gyűltek össze nagyobb csoportokba, mert féltek a rendőröktől. Viszont ekkor, a rendszerváltás idejében ez megszűnt, és hatalmas tömegek hömpölyögtek az utcákon.

Apukám 1989 végén belépett egy újonnan alakult pártba, a Szabad Demokraták Szövetsége Pártba, ami egy liberális párt volt. 1990-ben volt az első választás, amit a Magyar Demokrata Fórum nyert. Kapitalista rendszer jött létre, új vállalkozások indultak be és rengeteg termelő funkció magántulajdonba került.

Összességében Magyarországon a rendszerváltás nagyon békésen és viszonylag lassan történt meg. Ez például Romániában egészen máshogy történt, amihez apukámnak személyesen is kapcsolódik egy élménye.

Romániában a rendszerváltás körülbelül egy időben zajlott le a magyarral, fegyveres felkelésekkel és forradalmakkal. Amikor ezek 1989-ben elkezdődtek, apukám egyetemre járt, ahol az egyik barátja mondta, hogy Romániában kinyitották a határokat és lehet vinni az ottaniaknak kötszert és ételt. Apukám úgy, hogy nem szólt se a szüleinek, sem a nagyszüleinek, a barátaival Romániába tartott, hogy megnézzék a forradalmat. Vonattal mentek Aradra, és nagyon meglepődtek, amikor a vasútállomáson lövöldözésre értek oda. Később az utcán is lövöldöztek és apukám meg egy barátja annyira megijedtek, hogy berohantak egy boltba és még a pult mögé is elbújtak.

Apukám emlékei a rendszerváltás utáni időszakról

Magyarországon a kapitalista rendszer bevezetése fájdalmas volt, sokan elvesztették az állásukat és az infláció is viszonylag magas volt. Az emberek elégedetlenek voltak a rendszerváltással és egy kicsit csalódottak is, mert egy jobb életre számítottak. Akkoriban már sokan megtehették, hogy kiutaznak a nyugati országokba nyaralni. Látták, hogy ott milyen jól élnek az emberek, és azt hitték, hogy ez nálunk is automatikusan be fog következni.

A szocialista rendszerben sok szociális juttatás járt az embereknek, például ingyen iskolába járás vagy ingyen orvosi ellátás. Ezt viszont már nem tudta fent tartani az állam, így a kapitalizmus kezdetekor sokan összegyűltek tüntetni. Ilyen volt például az egészségügyi dolgozók és a taxisofőrök tüntetése.

1990-től 1994-ig egy jobboldali párt volt hatalmon, akik a két rendszer közötti időszakban kormányozták az országot. Amikor 1994-ben ismét eljött a választás időszaka, az emberek annyira kiábrándultak az akkori rendszerből, hogy egy szocialista pártot szavaztak meg az ország élére, akik persze nem hozták vissza a régi rendszert. Ekkor történt, hogy az egyetemen bevezették a tandíjat. A diákok felháborodtak és egy tüntetést is szerveztek a Deák téren, amire apukám is elment.

A családjunkat jól érintette a rendszerváltás és ez különösen a nagypapámnak volt köszönhető, aki gépészmérnökként dolgozott. Az állami nagyvállalat, ahol ő ekkor dolgozott, a rendszerváltás következtében sok kis apró magánvállalatra esett szét, így nagypapám és néhány kollégája is úgy döntött, hogy magánvállalatot alapítanak.

Az ezzel keresett pénzből és kárpótlási jegyekből a család vissza tudta vásárolni az államtól a lakásukat és újabb ingatlanokat is vehettek. Ezeket a kárpótlási jegyeket Gáthy Lajos (a dédnagyapám) kapta, amiért hadifogságba vitték.

Apukám élete az 1990-es években

Mikor apukám visszatért az egy éves katonai szolgálatból, nem a szüleihez és testvéreihez költözött vissza, hanem nagyszüleihez, a Toldy Ferenc utcai lakásba. 1989-től apukám részese volt egy akkor újonnan alakuló pártnak. Viszont a rendszerváltás után, amikor Magyarországon létrejött a kapitalizmus, apukámat már nem érdekelte annyira a politika, mint korábban.

1993-ban diplomázott, két év múlva elköltözött a Kádár utcába, egy társasházi lakásba és az egyetem befejezése után 1996-ig doktori programra járt. Anyukámmal, Aradi Ildikóval az egyetemen ismerkedett meg és barátkozott össze, ahol egy évfolyamra jártak. Igaz apukám két évvel idősebb anyukámnál, de két évet vesztett is, egyet az Amerikában töltött évei, egyet pedig a katonaság miatt.

Anyukám 1996-ban doktorizott és 1997 januárjában kiutazott Amerikába doktorként és kutatóként dolgozni. 1999-ig apukámmal tartotta a baráti kapcsolatot, majd apukám megkérte anyukám kezét. Még mindig ebben az évben apukám kiutazott anyukámhoz Amerikába, és ott is házasodtak össze. Húgom és én is ott születünk.

Befejezés

A családom már a 19. század elején a középosztálybeli értelmiség társadalmi csoporthoz tartozott. Sosem kellett különösebben nélkülözniük, de nem is voltak gazdagok. Ez az évek során nem sokat változott, a legtöbb családtagom hivatalnokként vagy pedagógusként dolgozott. Űknagyapám és dédnagyapám is tanárként kezdte karrierjét, és végül mindketten elérték az igazgatói posztot.

Persze ahhoz képest, hogy üknagyapám apja uradalmi kertész volt és épp sikerült megélniük sokat változott a család helyzete. Összességében javultak a család életkörülményei, de nagyobb kiugrás vagy lesüllyedés nem volt.

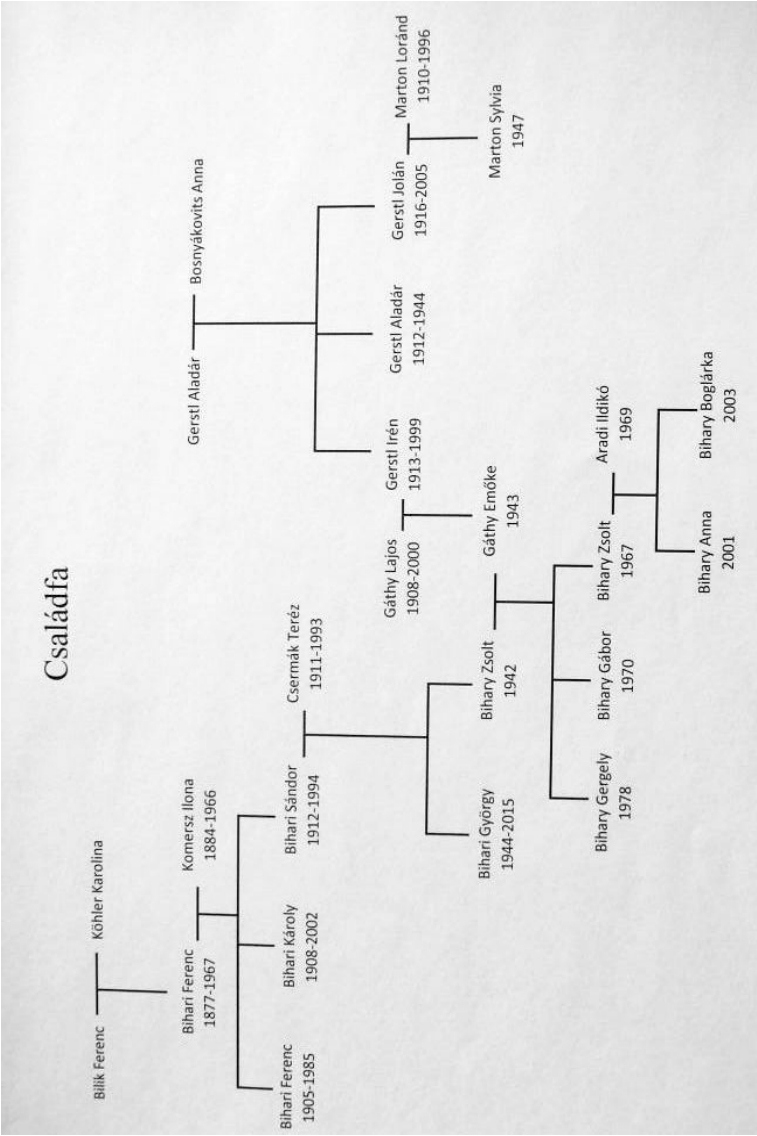
Szerintem az, hogy készítenünk kellett egy ilyen családtörténetet, egy nagyon hasznos és érdekes feladat volt. Az én véleményem szerint mindenkinek meg kéne ismernie a családját, és annak történetét. Sok időmet elvette a feladat, de utólag átgondolva, egyértelműen pozitívan nézek vissza a készítési folyamatra. Örülök, hogy rengeteg érdekes történetet és kalandot hallgathattam meg, és így már a történelmi eseményeket hozzá tudom kötni a rokonaim életútjához.

Óriási szerencsém van, hogy még minden nagyszülőm él, így az információ-szerzéssel nem voltak gondok. Az apukám és nagyszüleim által tartott beszámolókból tudtam a legtöbb anyagot megszerezni, ezek az interjúk tényleg nagyon sokat segítettek abban, hogy egy kicsit többet megtudjak a családom múltjáról és történetéről.

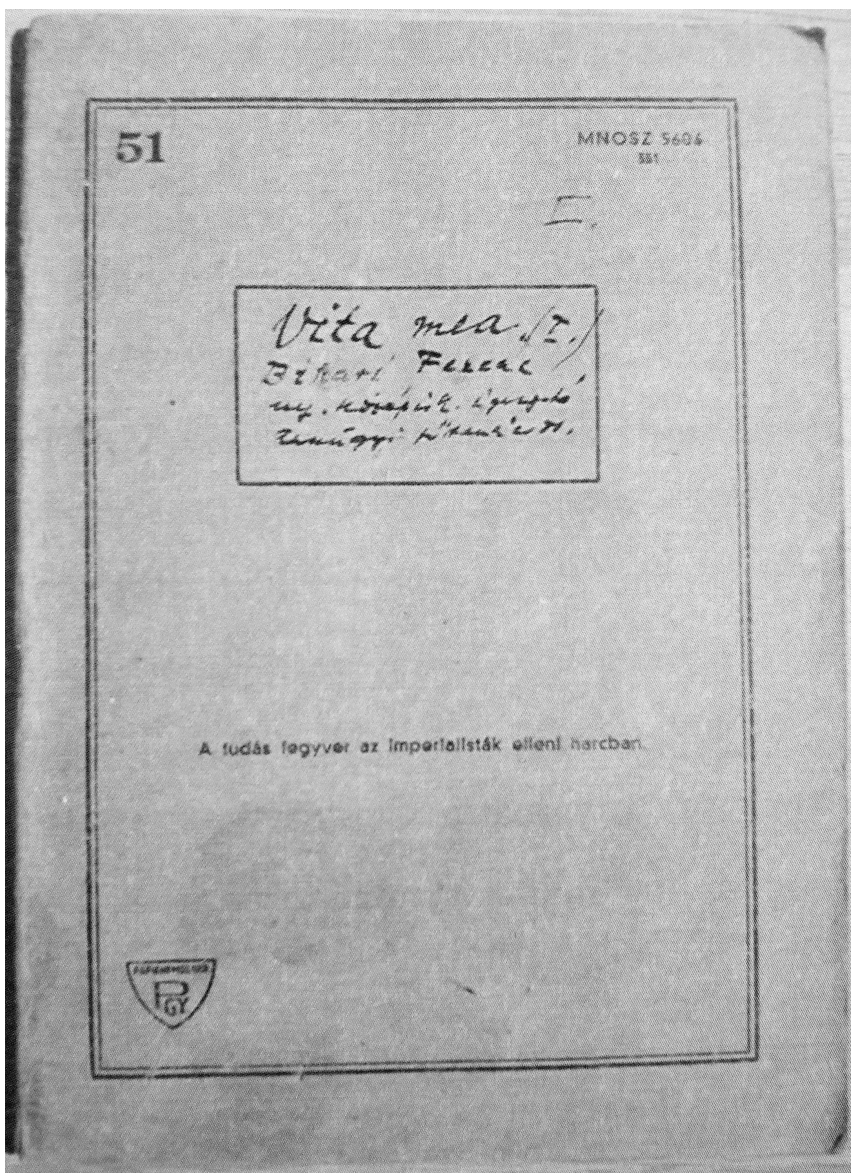
Források:

- Bihari Ferenc (üknagyapám) naplója
- Interjúalanyok:
 - Gáthy Emőke
 - id. Bihary Zsolt
 - ifj. Bihary Zsolt

Mellékletek

Családfa

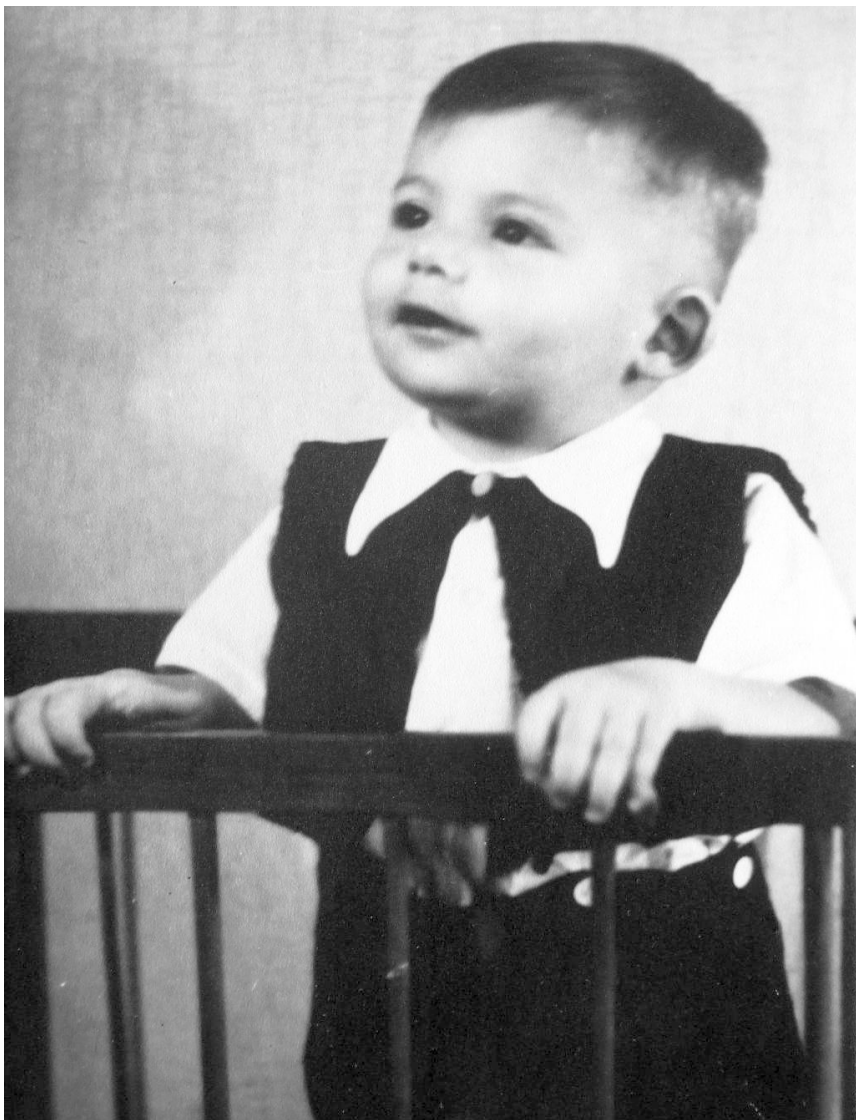

Bihari Ferenc ükapa naplójának borítója

[illegible]

Bihari Ferencné üknagymama hat unokája körében, az
1950-es évek elején

id. Bihary Zsolt nagypapa két éves korában

Bihari Ferenc üknagyapa legidősebb fia esküvőjén,
1938-ban

Bihary Ferenc üknagyapa és felesége Komersz Ilona a
Böszörményi úti lakás beépített teraszán,
az 1960-as években

Borsos Irén és Pataki Katalin Glica

Borsos Irén: Negyvenegy évig dolgoztam könyvelőként. Családi házat építettünk, és felneveltük három gyermekünket. Nyugdíjba vonulásom után, a budapesti nyolcadik emeletet felcseréltem egy Pásztó közeli tanyával. Ezután fordultam az írás felé.

Írói fejlődésemet támogatta az Athéné Alkotókör, melyet 2006-ban, Zsiga Lajos alapított Pásztón. Pataki Katalin Glica, gyöngyösi író és természetfotós, valamint Nógrády Andor Jobbágyiban élő képzőművész író, legkedvesebb alkotótársaim. Velük az előző Kézen-fogva antológiákban is szerepelünk már együtt.

Hat önálló kötetem született: Tavaszi tüzek 2006., Újraélt tavasz 2009., Együtt a szívemben 2012., Útjelző fényeim 2014., Védjük magunkat 2015., Mennyei üzenet 2017 – és hetven irodalmi antológiában is olvashatók írásaim.

Elérhetőségem:

b.irenke@invitel.hu és www.humoreszk.blogspot.hu.

Pataki Katalin Glica: Hitvallás – A jelen tanúja vagyok, s vallomásom írásban megteszem. Megírom hol állok, két szememmel mit látok. Épp úgy mint oly sok elődöm, előre nem tudhatom, a ládafiából mikor szabadulhatok. Nekem már az is elég, ha a fejemből mindent kiírok én. Nagy baj lenne, ha a sok-sok gondolat bent rekedne, előbb vagy utóbb a fejem megrepedne, fájdalmas szívem elvérezne! Jézuskával régen megegyez-

tem, sorsomat kezébe belé helyeztem. Rövid vagy hosszú életem során bíráló csak Ő lehet, s hallgatok majd reá.

Ha gúnyolódni támad kedvem azt is megteszem, nagyító alá teszem az emberi hülyeséget. Oldalakon át meggyőzőm értelméd: kell a jó s kell a rossz – nélküle élni nem lehet. Utolsó mondatommal magadra hagylak, az Igaz utat válaszd ki magadnak. Felelősséget senkitől át nem veszek, mindenki magának cipeli a keresztet!

Irdatlanul sok az út, melyen járni lehet, de csak Egy Életed van reá mit föl tehetsz!

Hihetetlen a képlet: Egy a sokhoz!

Egy pillanatra se gondold, hogy ítélkezni akarok feletted. Nem, nem! Ez oly távol áll tőlem, van aki ezt helyettem megtegye!

Írok, írok rendületlen, a sarokból a pókot is elővettem. Jönnek a gondolatok – ki türelmesen, ki türelmetlen. Akad, aki meg várja a reggelt. Írónak lenni nem oly egyszerű dolog, fél életem elragadják az „örült” gondolatok.

A maradék időmben teszem a dolgom: Az Embert Szolgálom.

Egy csónakba szálltunk – 3. rész

Pataki Katalin Glica

Tölgyfaerdő szélén van a Tavasznak kapuja, boldogságos szívvel megyek át alatta. Cseresznyefák tetején, kökénybokrok alján, száz madárka perlekedik, keresi a párját.

Virágot bontott a mandulafa, derekán fogócskáznak a piros kalapos harkályok. Óriási feneket kerítenek az udvarlásnak. A réti boglárka sárga szőnyeget terített Jézus lába elé. Korán reggel dalol a madársereg. Láng mezőben ébred a Nap. Királyi pompával érkezik a Sárhegy tetején.

Egy évtizedes hagyomány nálam, hogy Húsvétkor meglátogatom a Világos-hegyt.

Az idén velem tart kísérőnek Feri barátom. A szabadság régen le van rendezve. Déli oldalról indulunk, korán reggel. Itt taposható a legmeredekebb oldal. Lüktet az ember agya, ahogy halad fölfelé. A csontszövetekben is kicserélődik az oxigén. Sok pihenőt szoktam tartani, nem szalad el, megvár. A sziklákon bókol a fekete kökörcsin, szomszédja a fűben a törpe nőszirm. A nyugati lejtőn a leánykökörcsin mozgatja bóbitáját a szélben. Törékeny zöld leveleken süt át a napsugara, melegszik a levegő. A hegytetőn kard-leveleket növeszt a sárga nőszirm, a virág később érkezik. Fürtös gyöngyikét dalolnak körül a méhek. Nincs két egyforma kikelet. A növények érzékenyen reagálnak esőre, szélre, hidegre, melegre. Veszendőben van a réti iszalag. A korai melegbe befülled a fejlődő virág. A zöld burok zárva marad.

Rengeteg szép élmény vár minket a hegyen. Tudom Feri rajong a természetért, talán új témára lel. A tetőről a kilátás páratlanul gyönyörű. Ilyet nem mindennap lát az ember, de meg is kell érte dolgozni! Így születtek a virág fotóim és a novelláim. A „csend” alkotó energia.

Egyik alkalommal egy kifejezett imádkozó sáska nézte meg a fotóstáskámat. Kislány koromban rosszul fogtam meg és belém harapott, én pedig bőgtem. Ferkó alig tudott meg vigasztalni. Fogott nekem rákot és megsütötte. Már nem is sírtam. A képemet kedvesen letörölte, és egy „barackot” nyomott a fejemre. Együtt neveltünk a bibin. Milyen más az Alföld Tavasza. Más a hangja, illata, fénye, hangulata. A nádas szaga felfrissül, zöld áradat lepi el a tavakat. Újra hajt a nádas. A madárvilág helyet cserél. Költő madaraink fészket építenek, itt pattannak föl a tojások. A szép Magyar égre tekint az ablakuk. Mennyi drága dolgot zár magába e csöpp ország... Esztelenség bűnösöket keresni, hiszen minden bűnös előtt van egy másik. Esztelenség igazságot keresni, hiszen nézőpont kérdése. Esztelenség a kék madárfészket keresni, hiszen a dédszüleink meséje volt. Az unokáink is ezt hallgatják. Szép álom a világnak.

Olvastam egy kiadványt. A kérdés az volt, hogy: Kik ártanak a legtöbbet egy gyermek lelkének? - Nem hiszik el az eredményt. Az óvónénik, tanítók, tanárok. Egyszóval a pedagógusok! Negyedik helyen álltak a szülők. A rádióban egy szakember azt mondta, hogy: A gyermek hatéves kor után tudja magát védeni a közösséggel szemben. A mai harmincasoknak volt egy közös nevük: „kulcsos gyerekek”! A nagyszülők azt mondták: „utca gyereke”. Az alkotókat azzal „vádolják” hogy a fellegekben járnak. Nincs realitás érzékük. Nekik van csak igazán! Minden látnak és hallanak. Előre tudják vetíteni a jövőt. Finom, érzékeny csápjaikkal. Ezzel a véleménnyel nem állok egyedül. Három verset választottam ki Ferenc írásaiból.

Részlet az **IGEN vagy NEM?** c. versből

„Egy újabb szavazás, kettős állampolgárság,

Megijesztett emberek hite balgaság.

Külhonban testvéreink, barátaink,

Hazához ragaszkodó társaink.

Fájó szívvel vették tudomásul a NEM-et,

Kitagadták őket buta, megbántott emberek.”

Részlet a **FOHÁSZ** c. versből

„Ki ne mond a szót, Magyar, mert rád fogják: rasszista.

Ki ne mond a szót, Cigány, mert rád fogják: rasszista.

Ki ne mond a szót, Zsidó, mert rád fogják: rasszista.

És a sort folytathatnám oda-vissza.

Ez a Demokrácia? Ez a Szólás-Szabadság?

Itt a fohász már nem Segít!

Reméljük, fogy a balgaság!?”

Részlet a **FERDE ÚT** c. versből

„Eladott ország lett a mi Hazánk,

Adósság terhét pakolták Reánk.

Régi vezetők lettek milliárdosok,

Kik voltak funkcionáriusok.

Belső harc dúl kis Hazánkban,

Mint oly sokszor hajdanában.

1989 felcsillan a Remény,

Lesz demokrácia, kevés szegény.

Ó 56-os Forradalom, hős Áldozatok,

Megdöbbennétek, ha Feltámadnátok.”

A Festő nem csak színeket rak egymás mellé, hanem gondolkozik, elemez, értelmez. Kiállításokra jár, tanul, képzi magát. Barátokat, társakat keres és lel. A rengeteg utat kereszteződés szeli át. A nappalokat az álmok követik és időnként beleszól a Halál. Szerencsére az ember egy nagy talány! A ma félelme, a holnap aggodalma telepedik rá a családok életére. Húsz éve kódorog az ország a mesék sötét erdejében. Az alaktalan fákon, alaktalan szörnyek riogatják a szegény vándort. Egyszer volt hol nem volt két testvér. Az egyik szegény volt, a másik gazdag... A mesék szegény emberének volt viskója, kutyája, macskája, kecskéje, egy gebe lova és tehene. A mai szegénynek csak a lelke van, ami értetlenül kószál benne. A tudomány drága pénzen kutatja, hogy miért nem pusztul a hajléktalan? Minden lehetőség adott...

Kedves Olvasó, térjünk vissza a hegyek ölelésébe. Elsőként az alj növényzet zöldül, majd a sombokrok pödrik ki leveleiket. A mező fölött pacsirta dalol és bátorítja a tavaszt: jöjjön, ne féljen a téltől, elment.

Az alkotók egyéni szellemvilágot építenek maguknak a túlélés érdekében. Jó példa erre Kuncz Aladár a Fekete kolostor c. könyve. A „művészek” minden körülmény között Alkottak. Itt a dolog lényege! A közönség, hibásan úgy véli, hogy a festészet, zeneszerzés, írás, szobrászat luxus tevékenység. Óriási tévedésben van! A túlélésről szól a történet. Minden fillért vászonra, festékre, papírra, tintára, filmre költ az alkotó. Önköltséges alapon él a Magyar Kultúra. A fanatikus művészek a társadalom természetes fékjei. Lassítani a pénzéhes, rohanó világot. A túlvilágba csak az emlékek „vihetők át.”

A halhatatlanság egyik járható útja a Művészet. Fontos, hogy mit teszünk le az Emberiség „asztalára.” Nekünk is voltak elődeink. Ott díszlegnek és tanítanak a múzeumok falain. Rengeteg írott anyag vár a könyvtárakban. Értékes gondolatok, bölcs tanácsok a szívfájdalmakra. Minden művész egy másik művész vállán áll – olvastam valahol. Igazság honol benne. Bocsánat, hogy komolyra fordult a szó, ám nem tudom másképp bemutatni Ferenc Festészetét. Óriási fordulatot tett és szakított a hagyománnyal. Az első pillanatban én sem tudtam mit kezdeni vele, annyira új és szokatlan.

Semmi baj a tisztánlátásával, az eszével. A kifejező eszközt alakította mássá. 22 db „különös” alkotással ismerkedtem meg. Nem volt könnyű feladat. Szeretet nélkül nem megy.

Szavakat kell találnom, hogy az Olvasóm is lássa képeket. Igyekszem a legtökéletesebb hasonlatokat meglegelni. Abban bizonyos vagyok, hogy a női olvasók előnyösebb helyzetben vannak. Kezdem az „elején.” A festmények CD-n láthatók, sorban. A technika változtat az eredeti alkotáson. A fotózás javíthat, vagy ronthat az összhatáson. Azok már nem olajképek, hanem fotók. A számítógép átalakítja a fotókat, így került az otthonomba több

mint 400 alkotás. Több mint 40 esztendőtt ölel fel Ferenc életéből, – az életünkből.

Gyermekkori barátom lemezre tette a Sorsát, – sorsunkat. Az alkotásokban ott rejlek én is, Feri szeretetében, szívében. Ez a 22 kép az alkotó út koncentrátuma. Külön-külön láthatók a „tanulmány” képeken. Most három jelenséget von össze, ez adja az ismeretlen technikát.

A vásznanon láttam gyűrött papírt, köd takarta a vizek hátát, mértani pontossággal festett házakat, utcát. Ezekből sarjadt ki az új látásmód. Olyan, mintha steppelt takaró rejtené a képet. A takaró egy részét fölnyitja – pl. háromszög alakban – láthatóvá válnak az aratás utáni szalma bálák. A lepel sejteti a hegyeket, vizeket, házakat, piramisokat. A fény és árnyék a visszapöndörödött részekén tökéletes hatást kelt. Több dimenziós képek. A Béke-galamb rács mögött, vagy én állok a rács mögött? A deszkázott ablakon én nézek ki? Hol ég a csonka gyertya lángja?

Dramai elkeseredés, lemondás a kompozíciókban. Lassan látni kezdtem, majd azután értelmezni. Nagy élményt jelent szembe-sülni a tartalommal! Hirtelen a műfordítók jutnak az eszembe. Az eredeti regény orosz nyelven született, majd németre lett fordítva. A németből, franciára. A regény így került kis hazánkba. Most jön a kérdés: – Ekkora utat megtéve mennyit torzult az eredeti alkotás? – Rengeteget! Nagy a fordítók felelőssége. Mindig a forráshoz kell visszatérni. Ezzel a bajok megelőzhetők.

Feri amikor utoljára nálunk járt, rengeteg fotót készített. A pillanatokból festmények születtek azóta. Szelíd átalakítások kerültek a vászonra. A hegyek fénye teljesen más, mint a szellős Alföldé. A fenyvesek alja titokzatosabb, félelmetesebb a hangja. A festő ezt is képes megjeleníteni. A téli hótakaró csak sejteti, hogy mit takar. A mohával borított sziklák ki kandikálnak a fehér szín alól. Az akácfák ágai új kontúrt kapnak. A mínuszok encián kékre festik az eget, a hóra piros, sárga, kék, zöld ragyogás telepedik. A Tél kedves is tud lenni, ha akar...

Most a Tavasz várja a gyermekkori barátomat. Új fények és a

színek ünneplőbe öltöztetik az ember fáradt lelkét. Végre lekerül a kabát, sapka, kesztyű. Lassan melegszik a levegő, a bogarak is szaladgálnak. Tavaszi kankalin sárga virágai, ibolya a réteken. A Kápolna körül a téli zöldike pompázik. Hamarosan illatozik a májusi gyöngyvirág. Anyák napjára egy csokor orgona lesz az ország. Még az autópályák mentén is virít. A gyertyános-tölgyes alatt megszülettek a kisgidák. Családi örömök vannak erdőn-réten, madárfészekben. A habos felhők rejtekében nagy az égi vonulás. Hápognak, gágognak, csipognak s a régi otthont keresik.

Bevallom, hogy én is izgatott vagyok. Most jönnek a gyerekek is az apjukkal. Van elég hely, elférnek. A fiatalok hamar szót értenek, hasonló korúak. Azt nem tudom, hogy a fiam itthon lesz-e? Katonáéknál nem lehet tudni. A lányaink majd a fiúkról beszélgetnek, nem kell őket féltetni. Szerencsére nem diszkós fajták. Attól több van a fejükben... Feri gyorsan beilleszkedett közénk. Egyedül az erdész nézett ferde szemekkel. Nagyot sóhajtott, amikor Feri hátát látta. – Végre elment! – Értem én, ha nem is mondom. A terepjáró az udvaron éjszakázott. Reggel az orra alól morgott kedvesen Mihály: – Mikor jön? Nincs ennek elég dóga? – A vén medve féltékeny. Nem baj! Legalább nem bízza el magát...

Az ember nem győz eleget emlékezni a múltra. Az akkori felnőttek közül sokan „elementek” egy másik világba. Lassan mi leszünk a család öregje. Egyre gyakrabban temetünk. Rozi néni, Lidi néni, Joska bátyó, nagynénik, nagybácsik. Szülők, testvérek, gyerekek földbe hantolva. Minden esztendőben több gyertya ég. Nagyszüleim, apám, anyám, nővérem mind a temetőben nyugszanak, ha nem veszekednek egymással. Nehezen értettek szót, éltükben. Hátha odaát másképp zajlanak a dolgok. Ott nem lehet ajtót csapkodni! A módosabb embereknek kápolna jutott, Ők finomabban rendezik peres ügyeiket...

Jó, hogy van ez a Titok!

A kápolnató alaposan megtelt vízzel, majdnem kicsordul a széle. Megjavítottuk a régi csónakot és vettünk egy újat is. Pontyot telepítünk vállalkozásban. A régi térképeken van vízimalom. Azon gondolkozunk a gyerekekkel és Mihállyal, hogy malom kellene ide. A turizmusra föl kellene készülni. Jó befektetés lenne, hamar megtérül. Az APEH pedig idő előtt tönkretenne az „érdekes” adóival, szabályzataival. Nincs malom! Ebben az országban nincs hely a józan észnek. Szabad prédája vagyunk a világnak.

Mindenki fosztogathatja a magyart, nekik nem kell adót fizetni. Ötévenként sátorbontás, költözik a beruházó, emberek százai az utcára kerülnek. Most divat lett a tizenkét órás műszakok felajánlása. Mentő áll az udvaron, várja a sorból kidőlő munkásokat. A dolgozókra rázárták az ajtót, este hatkor mehettek. Senki nem jelentette föl a munkáltatót. Félnék! A pénz oldalán az igazság. „Joga van az igazához” – hirdeti a plakát.

„Hazádnak rendületlenül légy híve oh’ magyar” – Húsz éve kormányozzák az országot olyan vezetők, akik azt a mondatot, nem is hallották.

Miért baj az, ha egy párt hidat épít a folyó fölé és más gondolkozású emberek is át haladnak rajta? Miért baj az, ha egy párt színházat épít és vendég művészek szerepelnek benne? Miért baj az, ha egy párt múzeumot épít és az ország kincsét gyűjti össze? Ideje lenne a Nemzet-ben gondolkodni. Az utódaink büszkéek lehetnének ránk. De így NEM! Az anyaföldből kiátkozzák a csontjainkat.

Móra Ferenc minden meséjét elhittem, hiszen tudtam mi a szegénység. Szalmazsákos ágyon feküdt otthon a négy apró gyerek. A cipő is megkerülte a házunkat, máshová ment. Örömmel olvastam Fekete István erdei történeteit, kedves állatairól. Bölcs tanácsokat adott oktondi fejemnek.

Szívesen mentem elefánt vadászatokra Széchenyi Zsigmondal. Olyan csendben olvastam a könyvet, hogy az oroszlán ki ne ugorjon belőle, mert széttép. Zsiga bácsi pedig megharagszik rám.

Brazíliaba kísértem Molnár Gábort és a háta mögül lestem az óriás kígyókat. Egy baleset miatt elveszítette a szeme világát. Éjbe zuhant évek c. írása példa erejű. Vakon gépelte le az emlékeit. Csodálom és tisztelem. A Haza sok értékes embert cserbenhagyott kutatásaik során, ám ezek a nagyszerű emberek egy rossz szót nem szóltak a Hazára. A könyveken át megnyílt előttem a világ. Olyan csodálatos embereket ismertem meg, akiket példaképnek tekintek. A környezetem egészen más volt. Lehettem volna alkoholistá, bűnöző vagy drogos, a lehetőség tárt karokkal várta.

A vadászokkal „mentem” az erdők rejtekébe. Ferkóra is sokat gondoltam, mi lenne ha...

Aztán nem történt semmi. A gyerekeim növegettek, velük indultam felfedező utakra. Könyvekre nem sajnáltam a pénzt. Tanultunk és okosodtunk... Egy szerdai délutánon fölültünk egy Brit gépre és elszálltunk Írországba. A fiam beszélt németül és angolul és pedig a országjáró programot állítottam össze. A közös munka remekül végződött. Itthon szembesültünk a Magyar valósággal! Nem tűnt föl az igénytelenségünk, a környezetünk is úgy élt. Gyökeresen megváltoztattuk az Életünket a gyermekeimmel. Mindenki a legjobb tudását adta bele. Ezért tartunk ott, ahol vagyunk. A napkeltét még nem adóztatja a kormány.

Csumi kutya barátságosan ugat a ház előtt. A lányok hangját hallom át a zúgáson. Csapódik a terepjáró ajtaja. A kutyus az éjig ugrál örömeiben. Az ablakból látom Feri türelmetlenségét. Hóna alatt csomagot szorongat. Majdnem leejti. Nevetve szaladok üdvözölni a kedves vendégeket. A lányok már rég eltűntek. Én is majd leverem a csomagot, ám Feri észbe kap.

– Tessék mielőtt összetörök. Vigyáztam rá eleget, legyen a te gondod. – mondja tetetett haraggal hangjában.

– Kép van benne?

– Majd meglátod.

– Festmény, a te munkád?

– De kíváncsi kislány lettél! Milyen más lett minden.

- Igen a Tavasz is itt van, hogy üdvözljön.
- Hol szerezted be ezt a kiskutyát? Ugye nem véletlenül lett Csumi?
- Emlékeztem a kutyátok nevére. Gondoltam, kedves meglepi lesz.
- Telitalálat, kedves Karol. Remélem én is szívedbe találok a képpel.
- Menjünk be, majd a szobában kibontom. Jól utaztatok, nem volt semmi baj? Éhesek vagytok?
- Nem, nem fenyegtet az éhhalál.
- Foglalj helyet a kandalló előtt. Jó esik még a meleg. – Amíg a szám jár, bontom a csomagot. Gondosan átkötözte a lelkem. Végre meg láthatom a festményt. A vízen egy csónak halad és egy férfi ül benne, egy hölgy társaságában.
- Nézd meg alaposan. – szól Ferkó.
- De hiszen ezek mi vagyunk, egy csónakba szálltunk. Nem gyerekek vagyunk a folyóparton. Ugye nem válunk szét többet?
- Nem, Karol. Örökre melletted maradok.- gyöngéden a karjaiba zár és nem néz a szemembe...

A szabadság

Borsos Irén

Kati barátnőm jön.

– Hallottad? Új pályázatot hirdet az alkotókör, Szabadság címmel! Mit jelent a szabadság? Nekem nem sokat, legfeljebb anynyit, hogy nem vagyok gályarab, nem vagyok leláncolva. És neked?

– Lehet, hogy lelki értelemben gondolják. A hatvanas években Apámtól hallottam a lelkiismereti szabadságról, később a vallás-szabadságról, a „személyi szabadság” meg, ismert fogalom. – feleltem.

– Szerintem, nem erről van szó! – vitatkozott Kati.

– Bárhogyan forgatom gondolataimat, olyan dolgok merülnek fel, melyek életem folyamán mindig gátolták a szabadságomat, meg a körülöttem élőkét is! Szüleimet például a szegénység és a beszolgáltatási kötelezettség megfosztotta a szabadságtól, meg az élet örömétől.

– Beszélhetnék én is a gyermekkoromról! – sóhajtott a barát-nőm.

– Én nem ismertem ezt a fogalmat, de látták a szemeim, hogy egyes családokban kapnak babát a gyerekek, a kettes családokban, ahol mi élünk, ott meg nem! – mondtam mélyen elgondolkozva. – A háború után rendes ruhánk, cipőnk sem volt, a Nagymama foltozgatta a ruháinkat. Ezért aztán a tiltakozás alakult ki bennem legelőször: mi az, amit nem akarok!

– Te emlékszel még ilyenekre? – csodálkozott Kati.

– Igen! Hazahoztuk a friss kenyeret, ami fénylett, ropogós volt, és illatos! Illatára elfogott az öröm, és a megköstölhatnám! „Abból aztán nem!” – mondták a felnőttek, – „amíg a másiktól van, ezt meg nem kezdjük!” Így aztán mindig száraz kenyeret ettünk, mert a friss is száraz lett, mire amaz elfogyott. Három-négy éves gyermekként már láttam, hogy ennek semmi értelme! Mi fosztottuk meg magunkat a friss kenyér örömétől. Az ostobaság korlátozta szabadságunkat.

– Nekem ez nagyon ismerős, szerintem minden családban ezt csinálták! – mondta és folytatta. – Nemcsak a szegénység, hanem a zsugoriság is korlátozza az emberek szabadságát! Kedves kolléganőm örömmel újságolta ősszel, hogy milyen sok krumplit vett és milyen olcsón! Azt gondolta, jól járt... Tavasszal nem győzte csíráztatni. Már az egész ország az új krumplit ette, ő még mindig a tavalyit. Egyharmadát végül a szemébe is dobta. Így lett az olcsóból drága.

– Különféle tévhitek is vannak, melyek korlátozzák szabadságunkat, mint a házi kertben termelt „olcsózöldség”. Egy okos öregúr, számításokkal bizonyította a Rádióban, hogy sokkal keve-

sebbe kerül megvenni néhány darab, vagy néhány kiló zöldséget, mint megtermelni házi-kertben! Mert ugye, vetőmag, földmunka, kapálás, permetezés, melyhez hozzá kell még adni a tetemes ösz-szegű vízdíjat!

– Mi tagadás, a bácsinak igaza van! Mi már régen fűvel vet-tük be a kertet, a kutyák, madarak, meg a saját örömeinkre. Életünk folyamán sok értelmetlen dologgal keserítjük meg saját életünket, egymás életét, a gyermekeinkét, és további generációk életét is.

– Érdemes elgondolkodunk, jó-e valakinek az, amihez köröm-szakadtáig ragaszkodunk?

A tudatunk meg a lelkünk maradjon szabad! Ne erőltess ma-gadra a rokonok butaságait, sem a szüleidét! – fűztem tovább a gondolatot.

– Én mindig szabadon mérlegeltem, és felelősséggel döntöt-tem, mit akarok és mit nem! – mondta határozottan.

– Számomra a szabadság fogalma ismeretlen volt. Egész éle-temben dupla igát húztam. Mindenki csak az elvárásait sulykolta, szülők, tanárok, iskola, óvoda, a munkahely, a főnök, a férj, a gyerekek és még a szomszéd is! Úgy éreztem, hogy szabadon, még levegőt sem vehetek!

– Jó, akkor írunk, vagy nem írunk? – kérdezte Kati.

– Csakis a te kedvedért, – természetesen, – írunk!

A pályázatban „Szabadság helyett” címmel mondtam el lehan-goló gondolataimat; elmondva, hogy „a szabadsággal még nem találkoztam, de ha tudnám hol található, elmennék megnézni, hogy legalább messziről lássam!”

Kati barátnőm Szabadság címén arról írt, kirándulásai során mit érez, amikor egy hegytetőre feljutva szétnéz. Novellája első díjat kapott.

Manci vallomása

Borsos Irén

Mancival már jó ideje nem láttuk egymást, csak telefonon tartottunk kapcsolatot. Most, hogy végre eljön, nagy örömmel várom.

– Mancikám, de rosszul nézel ki, nem mondtad, hogy fogytál is!

– Elmondom mi volt...

– Na, mesélj, fáj valamid?

– Nem velem van a baj, hanem Pistával.

– Csak nem beteg?

– Egy fenét, el akar hagyni...

– Van valakije?

– Nincs, állítólag horkolok...

– Ugye viccelsz?

– Nem, ez véresen komoly. Hallgass meg, amire visszaemlékszem, éjszakánként négyszer, ötször is felriadtam; csörgés, csattogás: ajtónyikorgás, vödör-felrúgás a fürdőszobában, káromkodás, papírzörgés a gyógyszerek közt, meg ilyenek... Általában jó ideig nem tudtam utána elaludni. Azután elraktam a vödörket, bezsíroztam az ajtót, és szépen kértem, hogy készítse elő este a gyógyszereit. Gondoltam, ezután minden jóra fordul.

– És nem így lett?

– Azután jött az ágyrugdosás, párnaütögetés...

– Pedig milyen nagy reménnyel házasodtatok össze... hány éve is?

– Öt. De, még nincs vége; könyöklökdösés, lábrugdosás... Felültem és sírtam; – Miért bántasz engem? – Mert horkoltál! – hangzott a válasz minden esetben. – Nem szeret engem, aki így

viselkedik. – gondoltam, és szépen átköltöztem a másik szobába.

– Én meg azt hittem, boldogok vagytok! Idősebb korban nagy rizikó összeházasodni; megcsontosodott rigolyái vannak sok embernek.

– Pista napközben gyakran pihengetett. De este is hamar lefeküdt, nyolckor, kilenckor, mert már elfáradt. Amikor én holtfáradtan ágyba dőltem úgy éjfél körül, ő már alaposan kipihente magát! Így aztán könnyű volt fél éjszaka bolyongani, és figyelni horkol-e a másik...

– Miért vagy fent olyan soká?

– Rengeteg munkám van, már meséltem, hogy kisegítő portás vagyok az iskolában. Munka után mosás, főzés, takarítás, meg az állatetetés.. – Etessem, gondozzam őket, az én állataim! – mondja Pista. Ő felkel a konyhaasztaltól, és megy tévézni. Neki a konyhában semmi dolga; Nem azért „vett” feleséget, hogy őneki a konyhában bármit is csinálnia kelljen! – mondta már néhányszor. Napközben sem lehet vele higgadtan beszélni, beszélgetni, csak fenyegetőzés a vége, hogy elmegy...

– A közmondás pedig azt mondja; „Ahhoz menj hozzá, akivel jókat beszélgettek; idős korotokra úgyis csak az marad”!

– Jó barátot és szövetségest is lát az ember a társban, s ennek idősebb korban jócskán megnő a szerepe!

– Amikor kimondtam, hogy „Jó, költözz el, valóban jobb lesz mindkettőnknek! Azután gondolkodott csak el; és jött rá, hogy mindkettőnknek sokkal rosszabb lenne a teljes magány. (Vagy a fiatalokhoz való alkalmazkodás.) Biztosan ezek miatt látszom olyan megviseltnek...

– Na és mi lett a vége? Külön alszol még?

– Igen, és ez így is marad, azóta nyugodtan alszom minden éjjel!

Pánik

Borsos Irén

Szomorúan hallok a sarki csattanás zaját; félelmetes...

A Délpesti Kórház elkészülte után, a régi poros utcát csatornázták, s aszfaltburkolatot kapott. Megváltozott a forgalmi rend is... Az addigi fő utca mellékutca lett. A sarki szomszéd már harmadszor csináltatta meg a kerítését...újra és újra baleset éri...

A csattanást hallva kimegyek, hátha tudok segíteni...

Van, aki vizet kér, borogatást a kezére, lábára. Előfordult, hogy telefonszámot adott; hívjuk fel a családját.

Most munkából jövök hazafelé... Látom ám, hogy itt a sarki járdán egy kis Polski, négy kereke az ég felé, s a benzin szép lassan csordogál belőle... Sehol senki... csak a túlsó járdán üldögél egy gyerek. Kérdem a gyereket:

- Nem tudja, ki vezette ezt a kocsit?
- De, igen, – Ő vezette.
- Maga még kiskorú! – mondom.
- Elmúltam tizenhét – mondja. – Nagyon fiatalnak látszik.
- Egyáltalán van jogosítványa?
- Igen, két hete kaptam.

Mellé ültem a járdaszélre...

Azt sem látta, hogy útkereszteződés jön... Elmondta, hogy csak az ütközést érzékelte. S a fék helyett a gázra lépett... Az útpadkának ütdöve ugrott egyet a kocsira, s máris a hátán feküdt.

– Maga nem sérült meg? – A fejét rázza. – Kié volt a kocsi? – Kérdem. Szemmel látható, hogy ép része alig van.

– Az Anyukámé. – Nagyon szomorú, és nagyon fél... az anyja egyedül neveli őt...

A tűzoltók a benzin lefejtéséhez fogtak...

– Tudok-e valamiben segíteni? – kérdem. Csak a fejét rázza. Közben a rendőrség is megérkezett...

Szinte mindenki tudja a választ, mit is kell tenni vészhelyzetben?

Mikor baj van, higgadtságra, önuralomra lenne szükségünk, de akkor kitör a pánik... Ha pedig nagyon nagy a baj, a fejvesztett vakrémület az életünkbe kerülhet...!

Itt van mindjárt a kolléganőm esete; Piri egy nagyszerű ember; negyven éves nő, tele energiával, munkakedvvel, a vállalat főpénztárosa. Szinte soha nem volt beteg! Két fiát nevelte, anyósát ápolta, nem csak a házukat, hanem a telket is ő tartotta rendben, hónapról hónapra. Férje a külföldi kiküldetésből csak néha jött haza...

Aznap csodálatos idő volt. Piri kiment a telekre. Mosott, takarított. Szokása szerint mindent el akart végezni, hiszen holnap nemcsak új nap, hanem új hét is kezdődik.

Mire a nap leáldozóban van, a telekszomszédok sorban hazafelé indulnak.

Az összegyűjtött szemetet zsákokba kellett volna rakni, hogy hét közben elvihessék, – nem volt rá idő...

– Mi lenne, ha meggyújtánám, rengeteg idő van még a busz indulásáig! – gondolta, s akként cselekedett.

Meglocsolta kissé fáradt olajjal, majd gondosan alágyújtott.

Az ablakok be vannak csukva, nem mehet be a füst... de ez a feltámadt szél, a ház felé hordja a pernyét... A sámlit, s a széket a teraszra vitte.

Ha előbb jön ez a szél, meg sem gyújtotta volna... legalább egy gereblye lenne itt, hogy kordában tartsa a repülő pernyét...

Minden be van már zárva... sőt, az utcai ruhát is átvette a sort nadrág helyett.

A nap vörösen megy lefelé, s a tó felől percek alatt támadt fel a szél... ennek már a fele se tréfa! Mégis csak kellene valami hosszabb nyél, ami segíthet...

A favilla, meg a seprű meggyullad, a vasgereblye meg a kamrában van...

– Hogy a fene egye meg, meggyulladt a ruha alja... Se vödör, se víz...

– Segítség! Segítség!

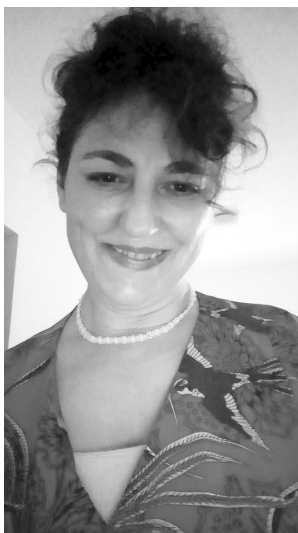
Melyik szomszéd segíthet? Nem hallja senki... kiáltás nem segít., az utca üres... ...Csatorna alatt vizes hordó... ez a kapu is zárva... a ruha tovább lángol...

(Égő emberre pokrócot szoktak dobni, vagy kabátot, ha az sincs, akkor a földre fekve, homokba hemperegni, hogy az égés ne kapjon oxigént...)

Hétfő reggel találtak rá... testének nyolcvan százaléka égett meg...

A vállalatnál nem akartuk elhinni az esetet; ennyi volt egy élet...

Deák Mária és Tamásné Mitiner Mária azaz Mimi és Jégmadár

Úgy kezdődött, hogy egy irodalmi portálon regisztráltunk, és nickneveken töltöttük fel az írásainkat. Mitiner Mária – Mimi; Deák Mária – Jégmadár néven kezdett publikálni.

Első párbeszédünk Mimi, Naspolya című novellájának olvasása kapcsán kerekedett, akkor még csak az derült ki számunkra, hogy mindketten szeretjük ezt a fanyar gyümölcsöt. Kóstolgattuk egymás írásait és hamar rájöttünk, hogy egy húron pendülünk, majd arra is, hogy közös gyökerekkel rendelkezünk, ráadásul mindketten Marcsi becenévre hallgatunk. Hamarosan személyesen is találkoztunk és poéta barátságunk, azóta is töretlen. Hiszszük, hogy vért nem lehet megtagadni. A génekben hordozzuk őseink tulajdonságait. Örömmel, kézen fogva nyújtjuk át ezt a színes, verseinkből válogatott bokrétát.

Deák Mária – Vallom, hogy az írás a hétköznapi kreatív önkifejezés azon módja, ami boldogabbá teszi az ember.

A Gerecsében élek, szociális területen dolgozom. 2015 májusától írok rendszeresen amatőr szerzőknek szóló webes felületen. Több antológiában jelent meg elsőközléses versem és prózám. A Holnap Magazin és a Litera-Túra Irodalmi és Művészeti Magazin állandó szerzője, valamint az Irodalmi Rádió, alkotó közösségének tagja vagyok. 2017 júniusában jelent meg Tündérlabda című verseskötetem, 2018 márciusától a Kötöny vére című verseskötetem az Irodalmi Rádió netkötetként került fel a MEK oldalára, a kötet nyomtatott, bővített kiadása 2018 májusában jelenik meg.

Tamásné Mitiner Máriának hívnak, Jásztelek a kis falum ahol élek. Szűkebb családomat férjem és 2 nagy lányom alkotja. Írással gyerekkoromban kezdtem el ismerkedni, majd később ez teljesen elmaradt az életemből.

2012 -ben egy súlyos betegségen átesve kezdtem el folyamatosan írni. A betegség szövődményeként megmaradt az epilepszia és az írás

„A versírás számomra gyógyszer,
önkifejezés, új ismeretek,
lelki tréning, agyserkentő módszer,
jobb mint a felírt recept hegyek.”

Kerestem az olyan irodalmi portálokat, ahol írni szerető embereket ismerhettem meg. Tagja vagyok a Holnap Magazinnak, s az Irodalmi Rádiónak. Több antológiában megjelentek már verseim, meséim. Különböző pályázaton szerepeltek jó eredménnyel írásaim. Közben előadóként is szívesen szavalom a magam s a poéta társaim verseit.

2017 nyarán vehettem kezembe saját verseskönyvemet, Lila világom címmel, mely az Irodalmi Rádió szerkesztésében jelent meg.

Jászkun poéták **Mitiner Mária – Deák Mária**

Két menyecske; lásd karöltve
csípőből ír nektek verset.
Mélabúnak nyelvet öltve,
a jókedvnek ágyát vesd meg!

Lobot vet, hisz tűzről pattan
– jász-kun vérből, víz nem válik –
Arany szívük szakadatlan,
verseikben sziporkázik.

Szűz papíron írott sorok,
harcos lelkük beleszabva,
öröm s bánat ott toporog,
nem kell fegyver, tolluk szablya.

Kardhüvelyből pennát rántunk,
jászkun tudat büszkén szárnyal,
elástuk a csatabárdunk,
szembe úszunk sodró árral.

Anyám keze

Deák Mária

Anyám keze sosem ült tétlenül,
kötényébe rejtve tű s cérna volt.
Zoknikat stoppolt, észrevétlenül
tűnt el szakadás, és jött létre folt.

Hittem, hogy oly erős anyám keze,
hagytam – én sértődött, naiv gyerek –
minden bajom a vállán hadd vigye,
és néha a pofonfát rázza meg.

Főzni tanított, s mindenre bölcsen,
mire asszonyként szükségem lehet.
De nem mondta el, mivel töröljem
arcomon csorgó bánatkönnyemet.

Anyám keze óva ringatott és
nőnek úgy nevelt; mindig túrni kell.
Tenyerén hordozta a szenvedés,
"az asszony verve jó," családmódel.

Ha búbanat ül arcomon – Bántott?
– kérdi, s ha nem, nem érti, mi bajom.
– Túrni kell, mert a közöny is áldott,
hát örülj, hogy nem lesz több alkalom.

Anyám keze simítja arcomat,
a könnyemet szárítja szép vigasz.
Mily korán köszönt rám az alkonyat,
szégyenlős vágyam, életem grimasz.

Gyökerek

Deák Mária

Hol róna és messze határ,
Szívem, lelkem repülne már!
Nem születtem "otthon" – tudod –,
Szívem mégis kunként dobog.

Itt született apám, anyám,
Innen indult útra – talán –
Kunországból idegenbe,
Hittel, bízva jobb életbe’.

A hegyekben megrekedve,
Gyökeret vert új életre.
Megszülettem új világra,
Életem ott szökkent szárba.

Jászkun vérem nem hagy nyugton,
Elindulok, minden úton.
Harcos asszony, vágott szeme,
Mindent meglát tekintete.

Konok kunok vérerekben,
Szenvedélyes életekben
Folynak tovább, űznek, várnak,
Kunországba visszavárnak.

Szelíd rónán szabadulok,
Vágyott sóhajt felszakítok.
Tekintetem nem ütközik,
Szívem rácsát itt nem verik.

Ezért jövök megint, s újra,
A múltamat visszasírva.
Kunországnak fővárosa,
Kisújszállás hívott haza.

Meszelt falú parasztházak
Ide bizony hazavárnak.
Nótaszóval csalogatnak,
Édes búval megrikatnak.

Nem köt ide már zablaszár,
Mégis, mint a tűzokmadár
Megülök itt a szabadban,
Szívem a torkomban dobban.

Végtelenbe a szemhatár,
Szabad lelkem is hazajár.
Elnyelni nem tud a világ,
Hogyan tudna, egy kun leányt?

Abu, a kecske

Deák Mária

Nem oly régen egy-két éve
kecske állt a házunkhoz.
– Tejéből lesz sajt és szappan –
gondoltam, majd ámultok.

Elhoztuk hát a kis gidát,
neve is volt már neki.
– Abu! – hívtam, de ő szaladt
árkon-bokron ugrani.

Makraméból pórázt fontam,
nyakörvet is kötöttem.
Abu kecskénk virgonc gida,
így pórázon vezettem.

A kis kecske hamar megnőtt,
sokszor bizony felöklelt.
Húztam-vontam a pórázon,
mögém került s elszökdelt.

Aztán ahogy cseperedett
bizony mondom, szaga lett.
Mert a gida bakkecske volt,
tejes-ábránd odalett.

Tervet szőttünk, hogy majd ősszel
hentest hívunk s megesszük.
No de szívünk nem engedte,
hiszen nagyon szerettük.

Ivarérett bakkecskével
ugyan most már mit tegyünk?
Eladtuk a "Jófogáson"
vérzett érte a szívünk.

No de Abu, a hálátlan
csak mekegve nevetett.
Jó dolga lett, mert a vevő
tenyészbakot keresett.

Elvitte egy kecskefarmra,
a szomszédos faluba.
Hét feleség várta ott már,
nem hívott a lagziba.

Jász vagyok **Mitiner Mária**

Által érek Zagyva hídon,
felsóhajtok, újra itthon.
Templom torony messze látszik,
hazakísér kis házamig.

Jász vagyok mikor beszélek,
jász vagyok mikor zenélek.

Vegyes gyerekként születtem,
félíg pesti, majd jász lettem.
Anyu hozott kiskosárba,
csodálkoztam a világra.

Jász falumat megszerettem,
jász a szívem, jász a lelkem.

Ovis évek, iskolapad,
mindenhol egy ujjlenyomat.
Házasság, majd két szép lányka,
biza egyik sem hitványka.

Jász vagyok mikor nevelek,
jász vagyok ha énekelek

Rögös úton elindulván
vendéglátás lett a munkám.
„Kocsmárosné aranyvirág,
ide a legjobb borát!”

Jász vagyok mikor lélegzem,
jász vagyok mikor vétkezem.

Ég a bánat

Deák Mária

Kezem között ég a bánat
Könnyes szemmel szagatom a
Hamuban sült pogácsákat
Szívem szakad, húz a bánat

Édes fiam, mikor látlak?
Maradnék tán rabszolgának?
Hamis beszéd hangja fáraszt
Jézusunkkal prófétálnak

Pénzváltókkal paroláznak
Plakátokról kiabálnak
Az ép észnek, fittyet hánynak
Soros bérencnek kiálltnak

Szebb jövőnket adják most el
Igaztalan hamis vádak
Szolga népnek, haza nem kell
Migráns leszel! – odavágnak

Édesanyám, én elmegyek
Bús szívemmel Isten vezet
Áldásodat add hát, kérem
Hogy az Isten megsegítsen

Bűnben izzik a feszület
Hogy az Isten rogyassza meg,
Mindet, aki meggyújtotta
És aki a tüzet fújja

Üszök rágja, csontja törjön,
Átok fogja, zárja börtön
Szent Léleknek igazsága
Szebb Jövővel szökjön szárba

Add pogácsám tarisznyámba
Mennem kell a nagyvilágba
Ha ragyognék, ne higgy annak
Hamis a fény, amit adnak

Magyar szívvel, idegenbe
Világpolgár leszek benne
Mire magyar, aki senki?
Büszkén mellet kell döngetni

Hangos szóval magyarkodni
Magyarosan, acsarkodni
Minden nemzetet utálni
Egymás torkát is elválni

Tengeren túl, árva lelkem
Csak segítsen meg az Isten
Köd előtttem, köd mögöttem
Letagadom honnan jöttem

Bánatosan tarisznyáztam
Szebb Jövőért kiabáltam
A szívemet beletettem
Pogácsádat úgy sütöttem

Reményt veszelve imádkoztam
És zokogva csomagoltam
De az Istent arra kértem
Hazám újra hozzá térjen

Itt a család, itt a barát,
itt az élet, itt a halál.
Szeretteink temetője,
anyám, apám szemfedője.

Jász vagyok mikor kacagok,
jász vagyok ha bút zokogok.

Él a bérc

Deák Mária

Sárga lomb virít a szép Pilis hegyén.
Oszlopod kövén az őszi nap pihen.
Szikla kőseben fakadt virágedény –
szirmokon peregve, őrzi szép hitem.

Míg mesél a táj, szemed ragyog, talán
itt az angyalok születnek, él a bérc,
arca zord, ha sír az emberek baján –
könny, mi itt ered, ha jár a gond-lidérc.

Nyomja szívemet, ha földi lét-nyomor
szembe jön velem. Te védsz Pilis; hiszem.
Kő üzen, ha hull a lomb, továbbsodor –
zúg a szél, a fáknak ágain pihen.

Krisztus! Út porában él; benőtt szobor.
Szírt felett nyugodt a csend, velem lebeg.
Lelkemet, ha gúzsba itt kötöd, nyomor
cifra díszeként mosolyt ma hadd vigyek.

Szavakat keresek Mitiner Mária

Szavakat keresek
de nem találok,
törött cserepek,
közöttük halászok.

Hangok, betűk, szavak,
hová lettetek?
Ceruzát farag
bennem a rettenet.

Szám hangokat képez,
dermedten állok.
Színpadi kép ez,
és a tapsra várok?

Oly könnyű ez máskor,
mint az egyszeregy,
ám jön a mámor
a semmibe veszek.

Nincs nézőtér, s függöny,
egyedül vagyok,
társam a tükröm,
ajkam szélén habok.

Hol van az értelem,
mért' néma a száj?
Szemem fénytelen,
pedig semmi sem fáj.

Cikázó villámlás
hangja kinevet.
Gyűjtsatok lámpást!
Elmém számkivetett.

Pajzán limerickek

Mitiner Mária

Volt egy férfi úgy hívták, hogy Iván,
úgy érezte csak sovány nőket kíván.
Séta közben úgy esett,
egy telt barna ráesett,
azóta ha deszkára néz is hány.

Öccse Pál, minden dundira rámászott
tudva a minőség mindig párnázott
csontot csak a kutyák esznek,
farka nem is maradt veszteg,
szomszédasszony nagy ülepén hárfázott.

Volt egy szíp lyány, úgy hítták, hogy Rőzse,
forrón lángolt lába közt a szőre.
Kanász legény kívánja
kakasa már kirántva,
szalmakazal is meggyulladt tőle.

Volt egy asszony, úgy hívták, hogy Klára,
csípőjén buján ring kék szoknyája.
Büszke rá, hogy nem ő vette,
hanem a fara kereste,
mely édesebb mint a liba mája.

A temetés ott volt Tatán,
száz évet élt ott a tatám,
törjön rája
nyavalyája,
végelgyengült mamám farán.

Vén Tihamér Úr keresi a szót,
hogy kerítse be Sári nagyanyót.
Lóg már annak csöcsbimbója,
hiányzik az összes foga,
de vén kecske is megnyálná a sót.

Utca végén lakik a Tót Pista,
farzsebében ott a bugylibicska.
Mindig nyitva nadrág slicce,
Julis legyint, emmán vicc e,
nem kell cipzár a megdöglött gyíkra.

E sorokat írta jászsági menyecske
akinek nem tetszik, szemét ne meresse!
Úgy gondolja, hogy ez fránya?
akkor vigye el a kánya,
vagy üljön bele ezer hegyes szegecsbe!

Mi

Mitiner Mária – Deák Mária

Én kun, Te jász
az ősi múlt –
még ránk vigyáz.

Te kun Én jász
verset szövő –
álmot vigyázz!

Én jász, Te kun
a szép jövő –
fátum-vízum.

Te jász Én kun
mily régen gyúlt –
fohász-paktum.

Milyen más... **Mitiner Mária**

Lila orgonafám méz illatot érlel,
gombóc labdarózsák táncolnak langy széllel.

Milyen más mégis e májusi vasárnap...

Százszorszép takaró harmatcseppel ébred,
színes kavalkádjuk fest tavaszi képet.

Milyen más mégis e májusi vasárnap...

Felhők közt a napot kézzel kibontanám,
azzal köszönténém drága édesanyám.

Fű,fa és madárdal anyákat ünnepel,
temető fölött száll fekete gyászlepel.

Ezért olyan más e májusi vasárnap...

Még...

Mitiner Mária

Még érintem ajkamon tested ízeit,
még illatod körbe ölel,
még izzó lángolásod heve szétfeszít,
még érzem, hogy itt vagy közel,
még füleimbe' hallom kéjes sóhajod,
még reszketőn karmolsz belém,
még mardosón csókolom körém font karod,
még nevedet üvölteném,
még élvezem fogaid tomboló vágyát,
még öllelek tébolyultan,
még elvarázsol ahogy a gyönyört vágynád,
még testedre ráborultam,
még megőrijt ahogyan együvé válunk,
még lüktetve izzik a lég,
még egymással betelve várjuk az álmunk,
még újra, még akarlak, még...

Dinnyés Viktória és Tétényi Bálint

Mi vagyunk így ketten egyek, férj és feleség, apu és anyu, két kislány, szeretjük a szépet, szeretjük a jót, szeretjük a pillanatot átélni és megélni és megpróbáljuk másoknak is ezt átadni. Mi mindig nyitott szemmel kézen fogva járunk.

Pá-pá

Dinnyés Viktória

Hallod Bubi, azt hiszi, hogy nem látom, mikor kimegy, de én őrzöm a titkát – az anyuét, mert érzem én, hogy minden este mielőtt lefekszik, bejön. Betakar, megpuszil és még téged is felvesz a földről és mellém rak. Szerintem ez nagyon rendes tőle. Ilyenkor annyira aranyos, persze, amikor bosszant, hiába mondja, hogy nekem akar jót, de én tényleg nem értem, hogy lehetne nekem valami jó amit nem szeretek. Mert a jó dolgok örömet okoznak nem? Nem szeretek például fogalmazást írni, meg nem szeretem, ha anyu szavakat diktál. Azt mondja mindig, hogy ezek kellenek az élethez, de én őszintén nem értem és mondtam is neki, hogy a számítógépen van helyesírás ellenőrző, amúgy meg nem fogok írni mint ő. Soha, de soha sem. Mert nem érdekel. Erre azt mondja mindig, hogy ő se így született, mármint, hogy tud írni és iskolás korában ő sem szeretett, aztán egyszer csak ez elkezdett írni és tetszett neki, meg sok néninek és bácsinak is és anyu munkái könyvben vannak, és ott van a neve is nyomtatva, amitől én büszke vagyok. Tudod az a fura, hogy anya azt mondja, hogy fontos, hogy mindent beszéljünk meg, és mondjam el mindig mire gondolok és mi bánt, mert ugye ő nem varázsló, hogy belelásson a fejembe, de amikor tényleg elmondom, hogy nem akarok fogalmazást írni, mert utálok akkor azt mondja ne legyen már érthetetlen. Máskor meg, ha valamire nemet mondok, mert nem okoz örömet és bántana, például felporszívózni a saját szobámat, akkor meg azt mondja, ne szemtelenkedjek. Jópofák ezek a felnőttek, csak én meg akkora gondban vagyok, hogy néha még a saját anyámon sem tudok kiigazodni. A Bálint, az itteni apukám azt mondja, hogy a nők már csak ilyenek, de ezért is szeret-

Tétényi Bálint fotója

jük őket. Én még a lányokat sem szeretem az osztályból, akkor a nőket miért szeressem? Na jó, az anyut és a mamáimat szeretem. Apu meg csak annyit mond, ne foglalkozzak vele, de ha egyszer a gondolataimban van mit csináljak? Még jó, hogy te itt vagy nekem. Igazából az a jó, hogy meghallgatsz, mondjuk azért jó lenne, ha tudnál beszélni, de szerintem mi úgyis mindenben egyetértünk. Te vagy a legrégebbi barátom. Még csak nyolc hónapos voltam, amikor a Jézuska meghozott nekem. Ebben az a jó, hogy a Jézuska pontosan tudta, hogy nekem kell egy olyan barát, mint te. És még listát sem írtam neki. Ez is egy olyan dolog, amit nem értek, most miért kell minden évben listát írnom, amikor a Jézuska tud mindent? Ezek azok a kérdések, amire még anyu sem tudja a választ. Észrevettem, ha a felnőttek nem tudnak válaszolni, azt mondják, hogy később megbeszéljük meg, hogy dolgom van. Ha én nagy leszek, mindig válaszolok majd a gyerekemnek, ahhoz viszont mindent kéne tudnom, úgyhogy mégiscsak jól jöhet ha tudok fogalmazni. Ilyenkor kéne, hogy szóljál valamit. Mikor kicsi voltam, de már nem bölcsis, akkor mikor ketten jártunk az oviba azt képzeltem, hogy úgy beszélsz, mit egy ember. Akkor is sokat kérdeztelek. Megbeszéltük, hogy mit csináljak, ha nem kérem a tejbeáztat, hogyan védjem meg magam a nagyfiúktól és, hogy mit csináljak, ha a Kiszsófi megpuszil, és jó volt hozzád bújni, ha hiányzott apa. Ezt a csinos nyakörvet is az oviban kaptad, mert a Tótbencének is hasonló kutyája volt, de nem ugyanilyen, mert te csak egy vagy, és az enyém. Az a jó, hogy te mindig velem vagy. Ahol vagyok, oda viszlek, még jó, hogy nem vagy nehéz. Emlékszel még pár napig a suliba is elkísértél amikor első voltam. És emlékszel a tavalyi osztálykirándulásra, ahol rád feküdtem, mert nem volt párna? A dédi azt mondaná, hogy ki nyomtam belőled a szuszt, én abban azért nem vagyok biztos,

hogy volt benned egyáltalán, meg különben is nem vagy te úszógumi, nincs benned levegő. De nem baj, a felnőttek is mondanak néha furcsa dolgokat. Anyu is, amikor nem hitte el, hogy nem dobtam ki az uzsonnámat, hanem megettem. Azt mondta, hogy nem evett ő meszet, ne butáskodjak. A mész nem ehető – vagy ha ehető miért nem tanultunk róla köriórán, mert most a táplálékokat vettük. Gondolom Te sem érted. Ma vagyok tíz éves, és te se vagy már fiatal. Ma sokan eljöttek, hogy felköszöntsenek. Itt volt az egyik mamám meg a pótmamám, itt volt a papim és a pótpapám, a dédi, a nagybácsim és persze anyu meg Bálint és Boldi, a legfiatalabb tesóm, de ők amúgy is itt laknak. Mindenki nagyon meg volt hatva, hogy milyen nagy vagyok és hogy elröptült az idő, ami ugye csak egy mondás, amit a felnőttek használnak. Én nem érzem magam tegnap óta öregebbnek és azt sem érzem, hogy megváltozott volna minden, az ajándékoknak viszont nagyon örültem, meg annak, hogy együtt voltunk, bár az öcsém hamar elfárad. Hallottam az előbb, hogy felsír. Ez vagy a foga, vagy egy kaki, vagy csak valamitől fél, vagy unatkozik. Látod, én már nagy vagyok, sose sírok ha unom magam, mondjuk megértem őt: elég rossz lehet egész nap háton feküdni. Amikor bemutattalak neki azt hiszem tetszettél. Jó lenne, ha mellette is lenne folyton valaki. Kapta Bajuszt húsvétra, de úgy látszik még nem barátkoztak össze, addig odaadnálak én már szerintem megnőttem, már eleget beszélgettünk, úgyhogy vigyázz rá és hallgasd meg. Ne félj, ha anya kimos néha, bár ő gyakran szeretne, úgyis hamar Bubi szagod lesz. És ne félj, mert néha azért kölcsönkérek, hogy egy jót beszéljünk.

Dufek Mária és Dufek Tamás

Dufek Mária – Párkányban, Szlovákiában élek. Az írás régóta része az életemnek. Szeretek játszani a szavakkal.

Szeretek olvasni, belépni abba az elvarázsolt világba, amely a könyvek lapjain nyílik meg számomra és ezt az értéket, az olvasás szeretetét kívánom átadni másoknak is. Az Embermadarak című versem felolvasásra került Párkányban a Költészet napján, ami külön öröm volt számomra.

Dufek Tamás – a párkányi (Szlovákia) Ady Endre alapiskola 5. osztályos tanulója vagyok. Házakat rajzoltunk az iskolában, és bele kellett rajzolni a füstbe, szerintünk mivel foglalkoznak a házban. Címe: Bepillantás. A másik egy őszi kép. Címe: Őszi fák.

A pixel artokat is szeretem.

Holdbéli tájékon

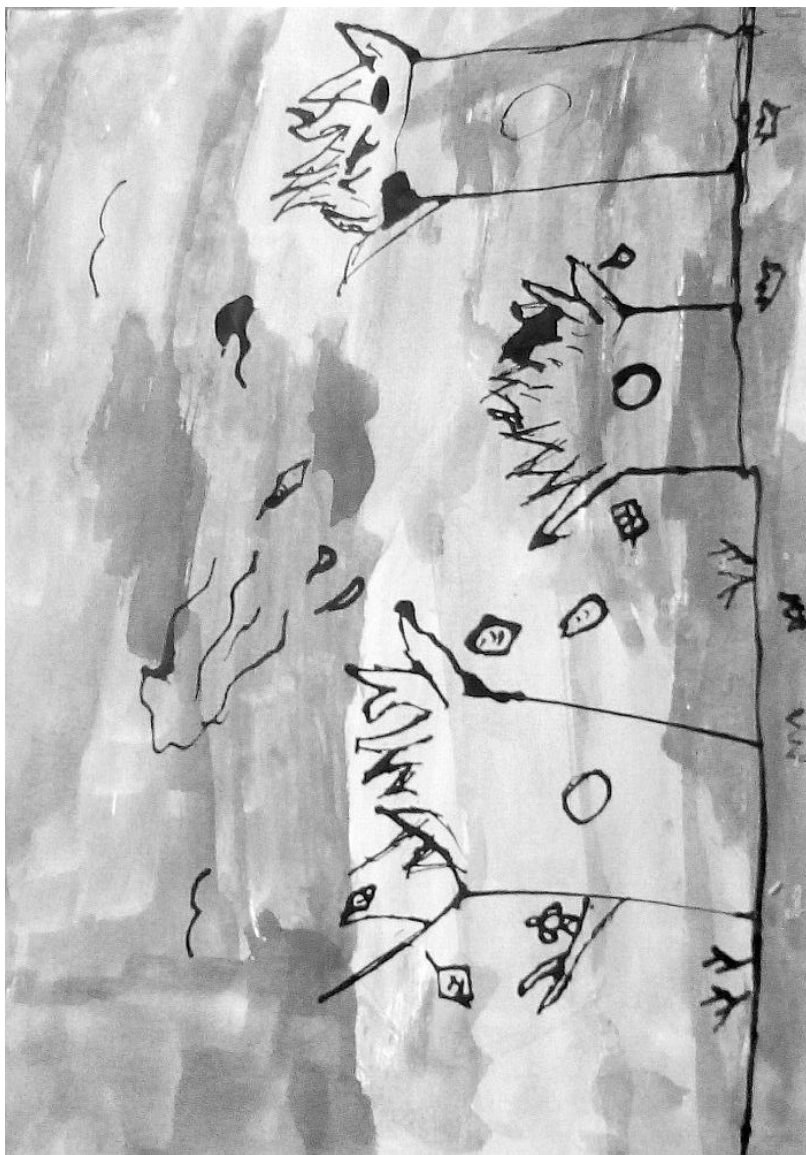
Dufek Mária

Holdbéli tájakon
végtelen sík az úr,
messze a Föld ragyog
kéken, gondtalanul.

Kergetőznek bolygók
titkos erők mentén,
őstudás lakozik
csilló fények selymén.

Átéli az ember
parány mozzanatát,
meglassul az idő,
aztán rohan tovább.

Egészében látni
nagyságát nem fogja,
por ő, apránként a
déli szél elhordja.

Dufek Tamás: Őszi fák

Embermadarak

Dufek Mária

Ma fenik a tollukat
énekes embermadarak,
fészükbe szórják
az összegyűlt szavakat.

Értelmet rendeznek
szonettkoszorúba,
rímeket, ragokat,
ne legyenek útba’.

Fogalmakat rendre
felszínre emelnek,
költők ők, igékből
világot teremtenek.

Dufek Tamás: Bepillantás

Gyermekláncfű élet Dufek Mária

Gyermekláncfű esernyők
libegnek,
élethordozók, álomvándorok talajt keresnek.
Sodrásban élnek, mint egy lehetőség,
mi emberek is ilyenek vagyunk ősrég.
Mi fogan meg álmainkból,
hol, milyen talajon,
tudja a puszta szél, nyugalom.
Várni kell, mit a sors ránk kimért,
vagy tovább libbenni
legszebb álmainkért.

Szépek a lábak,
öröm hírért hordozzák,
nyitott rá a szív.

Kertünkben trillák,
puha léptekkel oson,
gyepen a tavasz.

Áhítat és fény,
magasztos, isteni szép,
megsüvegelem.

A paksi Energetikai Szakgimnázium és Kollégium (ESZI) diákjai

Czikkely Dániel:

Természetnek csodálatos világára vetítem gondolataim és olykor csak a puszta látványa is temérdek ihletet ad számomra.

Fürkészem útjait a romantikának, szeretetnek, barátságnak, valamint minden olyan érzelemnek amiket megfejtteni szinte lehetetlen.

Dicsérdi Elizabet: 17 éves vagyok és a Paksi Energetikai Szakgimnázium és Kollégium közgazdaság ágazatán tanulok.

Körülbelül három éve kezdtem el „irogatni” pár barátom hatására és biztatására, majd egy idő után rájöttem, hogy nem is olyan rossz dolog papírra vetni a gondolataimat.

Ledneczki Alex: 2000. március 29- én születtem Szekszárdon. Jelenleg az Energetikai Szakgimnázium és Kollégium tanulója vagyok. Szabadidőmben gyakran foglalkozom költészettel és filozófiával.

"Az élet egy érzelmi hullámvasút, melyről önként leszállni maga a bűnbeesés."

Ledneczki Alex

Szilágyi Boglárka: 14 éves vagyok, idén kezdtem a tanulmányaimat a paksi ESZI-ben, Környezetvédelem szakon. Kalocsa mellett, Miskén élek 14 éve, de a távolság miatt kollégiumban lakok szeptember óta.

Eddig nem írtam publikálható verset, viszont a magyartanárnőm megemlítette ezt a lehetőséget, hogy írjak egyet az iskolában rendezett vers és prózairó versenyre

Nekem az írás kikapcsolódás, a tanulmányaim és a rengeteg olvasás mellett. Ezzel a versemmel elmentétben én egy pozitív személyiség vagyok.

Vörös Jennifer: A középiskolai tanulmányaimat az Energetikai Szakgimnázium és Kollégiumban végeztem közgazdaság szakon. Az érettségi után a technikumot is el szeretném végezni.

Amióta írni tudok, azóta jegyzem le verseimet és hosszabb-rövidebb történeteimet, melyeket a világ sokszínűsége ihlet. Szívesen tevékenykedem más művészeti ágakban is, többek között zongorázom, és az ESZI média szakkörének aktív tagja vagyok.

Szabadidőmet szívesen töltöm a családommal és a barátaimmal. Szeretek olvasni, teniszezni, ékszereket készíteni, valamint moziba járni.

Mélyen kötődöm a természethez. Nyomon követem a tudomány fejlődését és a világban történő változásokat.

Úgy érzem megéléseim tükröződnek írásaimban.

A szerkesztő megjegyzése.

Ez az öt fiatal, több társával együtt, részt vett az ESZI diáknapiára meghirdetett irodalmi „versenyen”. Nagyon fontosnak tartom, hogy a fiatalok kifejezzék érzéseiket, gondolataikat. Ezért úgy döntöttem, hogy amennyiben megfelelő minőségű munkák születnek, helyet adok a kötet lapjain az írásoknak.

Szerencsére az itt olvasható művek igazolják, hogy születtek ilyen írások. Ez persze nem is csoda, hiszen emberek vagyunk, érzésekkel, vágyakkal és gondolatokkal telve.

Kívánom az ifjú szerzőknek, hogy ne hagyják abba!

Halktalan béke

Czikkely Dániel

Két kezemmel szorítom magamhoz takarómat,
Melyet párnák között keringő fejem forgószele rángat.
A szeretett éjszakáim csordultig töltött jó kedve,
Mostan ismeretlen barátsága tart rajthoz szegezve.
Tücskök harca visszhangzik üresedett szobámban,
Csillagok hátat fordítanak s mosolyom nem lelem a Holdban.

Feledhetetlen órának tűnő perc némultságába cseppenek,
Fakó fények markukba szorítva messzeségig cipelnek.
Dombok–dombján a hajnal kezei eleresztettek.
Megtörhetetlen pillanat közepette szemeim könnyben áznak,
Újra átélem a csodálatosságát e napos világnak.

Térdeim és fogaim rideg szélben ritmusosan vacognak,
Pislákolóim merevülten tárultságba karmolódnak.
Hosszú fűszálak simítják arcom szenderültségét,
Hallgatom letépődő levelek búcsúzkodó szenvedélyességét.
Viruló árnyam szikrázó szívét mellkasomhoz szorítja,
S mezők–mezején át járok, merre a nap utamat mutatja.

Mit csinálsz?

Dicsérdi Elizabet

- Mit csinálsz? – kérdezte a kislány.
- Menekülök. – válaszoltam érzelmek nélkül.
- Hova? – nem válaszoltam, az előttem tátongó hatalmas szakadék felé mutattam.
- Ugrasz?
- Igen.
- És akkor mi lesz velem?
- Nem válaszoltam, ugrottam.
- Mit látsz odalent? – visszhangzott a vékony ismerős kiáltás.
- Szenvedést, vívódást, szomorúságot és reménytelenséget.
- Mit fogsz csinálni?
- Zuhanni a semmibe, a poklok poklába, nézve életem rövid történetét. Elrontottam, innen már nincs kiút. Az a sok időpocsékoló munka, az a sok felesleges szó, ölelés.
- Megbántad?
- Nem. Ha máshogy teszek, nem találkozom azokkal az emberekkel, akik a világot jelentették számomra, akikről azt hittem velem maradnak, és a legvégén az én pártomat fogják majd. Túl naiv voltam.
- Miért? – bár már messze járhattam, mégis tisztán hallottam a lány kíváncsi hangját.
- Elhittem, hogy lehetek valaki, elhittem, hogy segíthetek másokon, de közben nekem volt szükségem segítségre. Azt éreztem, hogy felesleges vagyok, hogy nem kellek semmire, senkinek. – válaszoltam elcsukló hangon.
- Ezt hogy érted?
- Jól jegyezd meg. Nélküled még ugyanúgy forog a föld, ugyanúgy nyílnak a virágok, ugyanúgy nevetnek a boldogok, és sírnak a sírni vágyók. Nincs szükség rád, nincs szükség rám.

Egy ideig csend volt, nem kérdezett.

– Nem félsz? – szólalt meg, miután már kezdtem azt hinni, hogy ő is itt hagyott.

– Talán. Félek a feledéstől, a fejemben visszhangzó víg hahotázástól, félek, hogy itt vagyok jó helyen. Elveszve a sötétségben, a komor valóságban.

Aztán csend lett. Elment a lány. Lépteket hallottam. Valaki jött, megállt, majd a mélybe nyúlva, erős kezével szorosan megfogta a karom. Megpróbált visszahúzni, de az erő, ami a mélybe kényszerített nem engedett.

– Mit keresel ott? – mondta lágy, mosolygó hangon.

– Csak kíváncsi voltam, mi van odalent, mi az, amitől annyira óvnak.

– Megtudtad?

– Igen, és nem tudok visszamászni.

Nem válaszolt. Kiabálni akartam, de nem jött ki hang a torkomon. Vártam. Éreztem, hogy egyre nehezebb tartani magam. A mellkasom szorított, és minden erőmmel azon voltam, hogy ne sírjak. Majd miután már túl sok érzélem gyűlt össze bennem, lassan, alig észrevehetően folyni kezdtek a könnyeim. Még mindig kiabálni akartam. Már tudtam volna, de nem tehettem. Pedig ha megtettem volna, összeomlott volna a szakadék. Minden apró, láthatatlan fájdalom szétfeszítette volna a mellettem futó hajszálvékony repedéseket. Mégsem tehettem. Fájt, de nem annyira, mint másnak. Szenvedtem, de nem a környezetem, hanem magam miatt. Mert szeretnek, nem vagyok el nyomva, és vigyáznak rám. És én mindezt eldobtam, csak azért, hogy megnézzem, mi van a sötétségben. Azt hittem örökre egyedül maradok. Már csak egyetlen egy dolog kötött össze a fölöttem lévő világgal. Az, ami-be kapaszkodtam. Az, ami már napok óta nem enged tovább zuhanni. Egy erős kéz, amely folyamatosan szorít.

Mikor felnéztem, sírni kezdtem. Már nem akartam kiabálni, csak sírni. Azt érdemeltem volna, hogy elengedjen, hogy hagyja: elvesszek, a saját önzőségeimben.

De Ő nem tette. Mosolygott. Nem húzott fel, de fáradhatatlanul tartott.

– Kérlek, segíts! Én már nem akarom ezt.

Nem szólt semmit. Szabad kezével egy kőre mutatott. Majd még egyre és még egyre. Hirtelen kirajzolódott egy lépcső. Egy lépcső, ami végig ott volt az orrom előtt, de nem vettem észre. Úgy, ahogy Őt sem. A kiálló kövek messze voltak egymástól. Lassan haladtam. De Ő végig fogta a kezem.

– Elfáradtam. – suttogtam.

– Akkor pihenj, én itt maradok veled.

Nem hagyott egyedül, én pedig bíztam benne. Pihentem, majd felálltam és folytattam utamat. Ő lépésenként, lábamat biztos pontra helyezve vezetett.

Majd érkezett az utolsó lépcsőfok. Minden maradék erőmet összeszedtem, és amikor már kezdtem felhúzni magam, Ő közelebb hajolt és kiemelt a szakadékból. Sírtam, és csak egyetlen szót tudtam mondani:

– Sajnálom. Sajnálom, hogy ezt tettem veled, hogy ezt tettem mindenkivel. – Szerettem volna többet, szerettem volna neki megköszönni, de nem tudtam. Megöleltem. Ruhája nedves lett a könnyeimtől. Ezekben a könnyekben minden benne volt. A fájdalom, a magány, az üresség és a félelem. Minden, ami kíváncsi-vá tett arra, hogy megnézzem, mi van a mélyben. Mindez már az Ő vállán pihent.

– Mennem kell. – néztem fel rá. Nem engedett. Megfogta a kezem és elindult abba az irányba, amerre úgy éreztem mennem kellett.

– Veled tartok, és nem engedem, hogy újra visszatérj ide.

Apró, szapora léptek közeledtek felénk. A kislány volt az.

– Még mindig félsz?– nézett rám nagy kék szemeivel.

– Nem, már nem félek. Már nem fájnak a bántások, már nem fájnak a sérülések. Tudom, hogy mindent jól csináltam. Tudom, hogy valakinek az emlékében örökké élek. Tudom, hogy jó helyen voltam, hogy jó emberekkel találkoztam.

– Egyszer talán leírom ezt a történetet. – gondoltam magamban. – Akkor nem fog elveszni, és hosszú évek múlva is emlékezni fogok rá.

Nem látom hős megmentőmet, aki kihúzott a mélyből. Talán soha nem is láttam. De tudom, hogy mellettem van. Érzem a jelenlétét, és minden alkalommal, amikor visszanézek a szakadékra, Ő csak kedvesen rám mosolyog, majd int, hogy kövessem.

Utolsó lépés

Ledneczki Alex

Megyek, de nem haladok.

Ha kérdezik, azt mondom:

– Inkább itt maradok.

Nem azért, mert szeretnék maradni,

Hanem mert nem megy, nem tudok haladni.

Egész életemben nem tettem semmi fontosat,

Mindig csak kaptam és kértem oly sokat.

Válaszokat keresve gyötrődöm a kérdések között,

Most elmém, lelkem szilárd falába ütközött.

Vajon át tudok törni rajta? – kérdezem, de nem jön válasz.

Próbálok menni, szabadulni, mozogni, de nem megy.

Lelkem a testem hatalmas börtönében senyved.

Próbálok kitörni, próbálok kiáltani, de nem tudok.

Úgy érzem életem útján, saját sorsom írásában megbukok.

Azt mondták az égiek, az élettől tanulok?!

Persze.

Azért vagyok bezárva eme testbe, s eme érzések nélküli világba,
Hol már csak az tudna küzdeni ki nem akar,
Meggyőzni őt nem lehet.
Minden erőfeszítés hiába.

Én vagyok az egyedüli, aki az ismeretlenek közt is idegen,
És a többi arc bámul rám, bambán, ridegen.
Még nincs meg a kulcs, mellyel el tudnám fordítani a zárat,
Elkezdek kiabálni, ordítani, míg elmém önmagába szárad.

Próbálok kijutni, próbálok élni, de nem lehet.
Itt csak a lélektelen ember az, ki bármit – bárhol – bármikor
Megtehet.
Csak ő az és ha kell akár egy életet is elvehet.
Eme óriási pusztítás után mégis felnevet.

Hogy éli az életet?

Próbálok a falakat lerombolni érzéseimmel,
Gondolataimmal, erőmmel,
De nem megy.
És megyek ugyan, de nem haladok.
Ha kérdezik, azt mondom: – Itt maradok.
Nem azért, mert szeretnék maradni,
Hanem mert nem megy, nem tudok haladni.

Várom.
Valami égi, nem evilági jelre, de nem érkezik.
Gondolataim, érzéseim, lelkem mérgezik.

Az élet az. Nem enged kitörni! Nem enged élni!
Csak búslakodni, félni, remélni.

Örökre itt ragadok?

Imádkozom uramhoz, ki ide bezárt: – Kérlek, segíts!

Nekem tényleg ez járt?

Fohászkodom, s epekedem, hogy meghallgat.

De nem teszi.

Egyedül maradtam e hatalmas és mégis apró testben.

S feleszméltem.

Kutattam, kutattam, s megtaláltam.

A szabadságra már alig vártam.

Hirtelen elkezdtek omladozni a falak.

Én úgy hittem rosszul látok

Vagy képzeletem ennyire vak?

Teljesen leomlottak a falak, s éreztem lelkem végre szabad!

Örömködtem – boldogan, mint akit a jólét várja,

Így lettem vallásom legszentebb prófétája.

Ki életre keltett úgy tűnik nem kapkodott,

Mert engem csak az bírálhat, aki megalkotott.

Ízleltem a szabadságom mennyire finom, s mily édes,

Azt hittem, hogy erre csak a leghatalmasabb Isten képes.

És ÉN.

Nekem sikerült mi másoknak soha,

Eme érzés olyan, mint egy édes mostoha.

Elindultam, mentem s már haladtam,

És habár megváltoztam, de ember maradtam.

Már tudom!

A hit volt a válasz a végső kérdésre.

Ez volt életem első és egyben utolsó lépése.

Szárnyak hátán

Szilágyi Boglárka

Szállok szárnyak hátán,
Mint madár a szélben,
Úgy dúdolok szépen,
Mint rigó a télben.

Fájó szívvel nézek
Utam elébe, hogy
Megtudjam mivé a világ,
Hol szépet senki sem lát.

Oly búskomor minden,
Oly fájdalmas a rét,
Mint fagyban nyíló virág,
Kinek szíve lassan fagy át.

Szétnézek, nem látok mást,
Semmi mást, csak pusztítást.
Testem szúrja ez a látvány,
Mintha tövis karolna át.

Ha szomorú vagy,
Ne csüggedj,
Hisz van még remény.
Mert Te vagy a legszebb teremtmény.

A csend hangjai

Vörös Jennifer

A csend csak fülel, kutat
Szótlansága mutat utat.
Mindenhol ott van... valamikor:
A sóhajok végén
Az óceán mélyén
Az óra két kattánása között
S fent, messze a csillagok mögött.
S abban a bizonyos pillanatban...
Amikor egy beszélgetés hirtelen...
Kínos csönd... szokták mondani
De miért kínos? ha van értelme
S nem is akármilyen.
A várakozás jele a csend.
Pattanásig feszül az ideg.
Mert tudjuk, jön valami utána
A csend a világ előfutára.
Vihar előtt, vihar után
Hangjaival telik a táj
Éjjel a szobákban
Ott van a télben s a nyárban.
A múlt is csenddé lesz.
A zajban, hogy emlékezhetsz?
S a jelened?
Csendhang nélkül káosz lepi el.
S, hogy lesz jövőd?
Fejedben a csend minden pohárba tiszta vizet önt.
A Nap aranyfénye is csendesen melegít
Hangtalan olvad fel minden fagyos szív.
Így a világ lakatát kizárja,
S csókot lehel ajtajára.

Horváthné Sörös Mária (Mária HS) és Streit Gábor Bora

Horváthné Sörös Mária (Mária HS) – Budapesten születtem 1952 tavaszán.

A nagybetűs Életbe azzal a mondattal indultam, hogy egy könyv mindig legyen nálam. Két éve írok verseket, jól-rosszul, döntse el a kedves olvasó.

Antológiák, amiben az én verseim is megjelentek: Verselő antológia, Gold Pend antológia, Poet História H, Körforgás antológia, Te és én irodalmi antológia, Változás irodalmi antológia, Lélektükör antológia, Litera-Túra Irodalmi és művészeti Magazin, Útvesztő, Karácsonyi csodavilág, Holnap Magazin Irodalmi folyóirat.

Facebookon működő verses csoportokban sokszor kaptam I., II., III. helyezést, különdíjat, számos oklevelet, könyvjutalmat, zsűrizett versekért.

Idézetek: Ambrus József, Radnóti Miklós

Streit Gábor Bora – Fotósként a hitvallásom, hogy amikor csak lehet, alkossak, s megmutassam a Világot, a saját szememmel másnak... hogy felhívjam a figyelmét arra, mi mellett megy el nap, mint nap, hogy aztán meglepődve és örömmel megállapítsa, a Világ tényleg maga a csoda.

Az éjben

Mária HS

"Alszik a szív, és alszik a szívben az aggodalom," egy pillanatnyi álom a szememen, akkor nem látlak – sötét ruhába öltözik a kétely, s vigasztalom magam, elmúlik egyszer, alszik már a sajnálat.

Most: *"alszik a kert, a faág, a fatörzsben a harkály",* hajnalban napsugárral érkezik az ébredés, s vele belém költözik újra és újra az aggály, múlik a nyár, lesz-e még tavasz-nyár, emlékezés.

S *"alszik a pergő búzaszemekben a nyár",* aratás lesz holnapután, vidámság ott, ahol sírdogál egy pipacslány, párját letaposták, fáj a szakadás, szép volt, de rövidebbnek tűnt egy szempillantásnál, *"fölkel az ősz, és lopni lopakszik az éjben."* Csendben.

Az idézetek Radnóti Miklós Éjszakájából valók.

Égi lámpás

Mária HS – fotó Bóra

Sötét volt már a Hold, régen felkelt,
kísért a borongós gondolatommal,
ahogy a tónál vártam a reggelt,
figyelni kezdtem elszánt uralommal.
Kecses mozdulatával uralta
a tó tükrét csodálatos fényével,
beragyogta a tájat, szavalta
magának, hogy "este van" reményével.

Várta a játékot, hogy hullámok
fodrosra varázsolják a parkettet,
szél zenéjére lassan mozdulók
a Holddal és táncával kizökkentett.
A nappali szomorúság távol,
a tóban "Holdbalerina" táncolja
a sziluettét végleg elbájol...

Gyöngyök

Mária HS – fotó Bora

Apró kicsi pók, ezer értékkel
Áldott meg a kegyes természet téged.
A látvánnyal nem tudok betelni,
A tavaszi rétnek oly fejedelmi
Koronával akartál üzeni,
hogy mennyire szeretsz szépet alkotni,
és szabadságot adni a vágynak,
alkottál bájt és szépséget a tájnak.

Esőcsepp barátod észrevette,
feldíszítette a rétet reggelre,
a csodás koronádat gyöngyökkel
átszőtte, hogy a Nap a sugarával,
Szivárvány színeivel díszítse,
a munkádat aki nézi említse,
egy fényképező lencséje hírért
adja, hogy mire képes a természet.

Várakozás

Mária HS

Egyre nehezebben várok rád,
és ahogy múlnak az órák,
a percek, az öröm mámore
lassan átváltozik, indulat
lesz minden perc, amit
boldogság nélkül élek,
hiszen nem ezt ígérted,
fogy a szép gondolat,
indulatos düh lesz

*"Minden indulatban robban a remény,
hajszálon függ életed, vágyad
s amíg élsz a percek aknamezején,
ingerek zaklatnak":*

Mert hiába vártalak,
és amit reménynek hittem,
csak árvalányhaj a réten,
amit a szél széjjeltépett
szerteszét szakadó reményben,
a vágy meghalt,
a hajszál elszakadt,
ott darabokra törte a
mámortól ittas kéjjel
teli édes napokat,
s a tengermély homályból
szűrös pengéivel
hasított belénk az
ébredező gyász...

Az idézet Ambrus József Percek aknamezején c. verséből való.

Kajári Bettina és Kertész Zoltán

Kajári Bettina – Versírással 14 éves koromban kezdtem foglalkozni. Egy Szenteste történt minden, amikor az egész család, a rég nem látott rokonok, gyerekek és felnőttek egyaránt ültek a fa alatt és beszélgettek, szerették egymást. Megihletett. Az első versem épp ezért a Karácsony címet kapta. Azóta rendszeresen írok, ha van inspiráció. Legfőképp az emberi érzések és tulajdonságok azok, amik számomra egy vers alapját megadják. Gyakorta előfordul, hogy az utcán sétálva, figyelem az emberek reakcióit bizonyos dolgokra, és elképzelem, hogy vajon mit érezhet az illető. Számtalanszor a főutca közepén, a biciklin gondolok ki egy sort, amit lejegyzetek, mondván: bármikor jól jöhet.

Kertész Zoltán – 22 éves vagyok. A Paksi Atomerőműben dolgozom műszerésként. A hétköznapi dolgok közül sok minden alkotásra ösztönöz. Szabadidőmben kiskorom óta szívesen rajzolok. Mostanában rajzaimhoz párom versei adnak ihletet.

Miért fáj?

Kajári Bettina

Miért fáj, ha lemegy a nap, s feljön a Hold?
Miért fáj, ha meleg van, s ha zord az idő, mondd!

Miért nem látom a csodaszép világot?
Miért nem veszem észre a nyíló virágot?
Miért nincs csillag a kék égen?
Miért van sűrű sötét minden éjen?
Miért fáj minden apró rezzenés?
Miért nem megy a józan cselekvés?

Miért állok egy barna, rozszant széken?
Miért merengek kábán a léten?
Miért van kötél torkomon?
Miért tűzforró a homlokom?
Miért ugrok most egy nagyot?
Miért van az, hogy a szép szó nem hatott?
Miért ránt vissza az a vastag kötél?
Miért lesz hirtelen minden vaksötét?
Miért érzem, hogy az Én elgyengül?
Miért lógok lefele élettelenül?

Miért maradt lélek nélkül a test?
Miért tettem megtörtén ezt?
Mert a bajban önmagam elhagytam.

De most már mindegy...

Meghaltam...

Kertész Zoltán rajza

Igenis van Kajári Bettina

Igenis van szeretet feltétel nélkül,
Ha meglátod, lelkedben minden megszépül,
Melegség árasztja el a szíved,
Tudod, kit szeretsz, örökké a tied.

Az Ő boldogsága mindennél többet jelent,
Ha nevetni látod, széppé varázsolja a jelent,
Emlékszel a legelső közös pillanatra,
Emlékszel a szürke pulcsiján lévő illatra,
Sosem felejtet, mikor először megfogta a kezed,
Azóta tudod, Ő a végzeted.

Kertész Zoltán rajza

Rózsaszirmok üzenete

Kajári Bettina

Nyári estén a vörös naplementében,
Csak ült a parton egy kis kockás pléden.
A homokba egy bottal szívet rajzolt,
Majd a botba kis késsel két nevet karcolt.

Lemenő napsugarak halvány fényében,
Vörös rózsaszirmok csillantak a víz kékében.

Hullámok ringatták őket a partra,
S megszólalt a lány selymes hangja.

"Szeret? Nem szeret?" – ezeket váltogatta,
Miközben a kis szirmokat simogatta.

Mosolyt láttam kedves kis arcán,
Hisz a "szeret" szó csengett utoljára ajkán.

Boldogan hagyta el a partot,
Sohasem feledi azt a napot.

Kertész Zoltán rajza

Komáromi Áron, Bogdán és János

Áron: Továbbra is az angol nyelvű „egypercesek” az igazi műfaja. 500-nál is több ilyen mini-történetet írt már. Jelenleg tanítónak tanul.

Bogdán: Felvette és az interneten közzé tette első zenei albumát. Jelenleg éppen cukrász vizsgájára készül, de ki tudja mit hoz még a holnap...

János (koma): Régóta és sokat ír... meg könyveket, antológiákat szerkeszt és ad ki, TV műsorokat vezet, társ-létrehozója a Paksi Irodalmi és Kulturális Kávéháznak (PIKK) ahol figyelemre érdemes paksi művészek mutatkozhatnak be... meg még sok minden... de azokról másutt lehet olvasni.

Jelenleg negyedik önálló kötetét rakja össze, amiben mintegy 120 megzenésített versének kottáit és a szerzők, előadók bemutatását is megtalálhatják majd.

A képen balról-jobbra: János, Bogdán, Áron. A felvétel Bogdán (második) ballagásán készült.

csak egy hétköznapi

Komáromi János

csak egy hétköznapi ez is
amikor a sors csak legyint
ilyenkor nem kell semmit tenni
úgysem történik ilyenkor semmi
csak emberek éheznek most is
mert kevés az ingyenkonyhás koszt is
és ott kucorog a vackán
aki ott lakik ma is az utcán
csak zuhan valahol egy bomba
csak lőnek embereket halomra
csak menekülne aki még bír
csak nyugalmat akar aki már nem is sír
csak ellopják ma is amit lehet
csak őrizgesd jól, ha még megvan a szemed
csak gebedj meg a sok teher alatt
csak örülj, hogy munkád még akad
csak vigyorognak rád a képekről
csak nem beszélnek soha a lényegről
hogya Tiédből él mind, aki dőzsöl
hogya Te meg hozzájuk dörgölözöl
csak várod a napi alamizsnát
azt hiszed, hogy valaki figyel még rád
és jobbra fordul a sorsod már attól is
ha valami "menő" nem csak rád néz, de "jattol" is
csak nyelhetsz megint étel helyett mérget
mely nem táplál csak lassan eléget
a lelkedet töri mindennap újra össze
a Világot jobbra tenni.... mondd csak eljössz-e?

A túszt

Komáromi Bogdán

Hat óra telt el a támadás óta. A támadók terve kudarcba fulladt jóval a repülő ütemezett felszállása előtt. A rendőrök sarokba szorították őket a repülőtér éttermében. De ők nem voltak hajlandóak annyiban hagyni. Az étteremben lévő összes embert túsztul ejtették, az asztalokkal és székekkel pedig elbarikádozták az összes bejáratot, és elé ültettek minket. Ez a rögtönzött barikád nem biztosított védelmet, de áttörése túl sok emberéletet követelt volna. És ezzel mindenki tisztában volt.

Hat óra telt el azóta. Eddig senkinek nem esett baja, de nem lehetett tudni, meddig marad ez így. Egy rossz döntés a rendőrség részéről és máris változik a helyzet.

Eddigre már meg voltak a szabályok és a napi rutin is elő lett írva. Mosdóba egyszerre csak egy ember mehetett, nem számított melyikbe. És akkor is csak kísérettel. Éppen egy kisgyerek jött ki, utána a simaszkos kísérője. A gyerek visszafutott a barikád mellé, apja karjaiba, aki próbálta nyugtatni. A maszkos férfi körbenézett rajtunk, hogy lássa, ki megy következőnek. Senki nem mert jelentkezni, így mentem én.

Odabent sem volt sokkal nyugodtabb a helyzet. A fülke nyitott ajtaja előtt állt a maszkos kísérőm, gépfegyverét szorongatva. Legalább annyi volt benne hogy másfele nézzen. Dolgom végezte után odamentem mellé kezét mosni. A tükörbe felpillantottam és láttam, ahogyan figyel.

Volt már dolgom veszélyes, erőszakos emberekkel. Ugyan életveszélyben eddig még nem voltam, de azért megpróbáltam a szokásos módszeremet beváltani.

– Hallottam a bombázásról Nawarában, – emlékeztem vissza egy cikkre, amit olvastam valamelyik nap – azt mondják közel sem volt a helyes célponthoz.

– Nawara ártatlan volt! – közölte a férfi, erős akcentussal.

– Igen, néha tűnődöm azon, hogy mi is a különbség a mi katonáink és a terrorista között. – próbáltam szimpatizálni vele, hátha legalább a jobbik oldalára tudok kerülni.

Úgy tűnik sikerült, mert gépfegyverét már kevésbé szorosan tartotta. Rövid gondolkozás után megszólalt.

– A kislányom és a feleségem ott volt Nawarában. Ők ártatlanok!

– Nagyon sajnálom és teljesen megértem! Ha az én családomat bántanák ok nélkül, akkor én is hasonlóan éreznék. – Nem volt teljesen igaz amit mondtam, de legalább elértem, hogy a fegyver csöve ne felém mutasson. A terrorista szemei szelidebben néztek már rám.

– Nem kellett volna idáig fajulnia, nem akarunk mi sem ártatlanokat bántani. De másképp nem hallanak meg minket.

Megértően bólintottam. Legalábbis próbáltam megértőnek tűnni. Igazából csak a túlélés hajtott. De mindenképp jól esett, hogy most már emberként tekinthettem fogva tartómra.

közel az óra

Komáromi János

közel az óra de távol a perc
szívdobbanásodra figyelsz
melléd sorvadnak tegnapi vétkek
benned reszketnek holnapi remények
szárad az eső mosta világ
napfénybe takaródnak a fák
élesen ragyogva csendül valami
hunyorogva hallgatod...
talán most pattan el az Idő
...holnap majd folytatod

sétáltunk

Komáromi János

sétáltunk üres utcák alvó házai között
az úttest tovafolyt könnyű lábaink alól
egymás meleg kezét fogtuk szorosan
és egy éhes kutya vonyított valahol

kerítések futottak a Végtelen felé
lebegni hívott minket a teli Hold
észrevétlen hagytuk el a Földet
és most új világot építünk valahol

Az élet fonalai

Komáromi Áron

Ezer kötőtű összekoccanásának hangja töltötte be a hatalmas gyártermet. Asztalok voltak felsorakoztatva egymás mellett és mögött egy nagy négyzet alakú rendszerben. Ezen asztalok egy-től egyik foglaltak voltak – mindegyik mögött a széken egy idős, kedvesnek látszó öregasszony ült, kezükben tűkkel, és vidáman kötögettek. A fonalak, amiket használtak, a legkülönbélebb színűek voltak és nagyszerűen néztek ki együtt, érdekes formákat és mintákat alkotva. De mi lehet az, amit ilyen hévvel kötögettek? Ha muszáj lett volna megnevezni valaminek, akkor leginkább egy nagyon hosszú sálra hasonlítottak. A másik végük az asztal túlsó oldalán egy nagy lyukba csúszott bele, majd a padlón át távozott a helyiségből, ki tudja hová. Elvégre nem a termék volt a lényeg, hanem a kötögetés.

Senki sem nézett fel, amikor kinyílt a bejárati ajtó, és két öltönyös férfi lépett be a terembe. Egyikük meglehetősen átlagos fekete ruházatot viselt. Barna haja rövidre volt vágva és hátra volt nyalva, hogy még hivatalosabbnak nézzen ki. Hogy ez sikerült-e neki vagy sem, az magánvéleményen múlt. A másik férfi valamivel érdekesebben volt öltözve – az öltönyét egy szürke overálra vette fel, azon felül pedig egy csuklyás palástot viselt, ami eltakarta az arcát és lebegett utána, mint egy köpeny.

– ...szóval ez a kötőterem, uram. Egyike a számtalannak. – magyarázta az utóbbi. – Itt történik a fonál felhasználása, amint azt már részleteztem önnek. Itt kerülnek összekötésre, hogy elérjük a kívánt eredményt.

Az öltönyös férfi bólintott és körülnézett. – Tehát ha jól érttem, Mr. Jackson... így szervezik meg itt az életet. Jól mondom?

– Nos...– Jackson oldalra billentette a fejét, de aztán bólintott. – Bizonyos értelemben igen, de jobb szeretjük azt mondani, hogy itt szőjük a világ sorsát. Sokkal előkelőbbnek hangzik. Mindenesetre, mint már elmagyaráztam korábban, hatalmas mennyiségű fonál áll a rendelkezésünkre ebben a létesítményben, és mindegyikük a világban egy bizonyos személyhez kötődik. Jöjjön, uram, megmutatom.

A két férfi sietősen átvágott a termen, miközben a munkamenedzser tovább magyarázott.

– Biztosíthatom, hogy a testület jóvá fogja hagyni a módszereinket, uram. Ha bármi kérdése van, örömmel megválaszolom őket.

– Van egy pár. – felelte a testületi képviselő. – Először is... Még mindig egy kicsit a sötétben tapogatózom azzal kapcsolatban, hogy mi is folyik itt. Azt értem, hogy a színes fonalak egy-egy élethez tartoznak, de mit tesz az, ha ilyen módon összekötögetik őket?

– Egyszerű. – mondta Jackson, ahogy elsétáltak pár asztal mellett. – Ahogy mondja, mindegyik fonál egy életet jelképez. A kedves asszonyok színes... nevezzük takaróknak, kötnek belőlük,

ezzel elérve, hogy a fonalakhoz tartozó emberek ez alapján találkozzanak vagy szétváljanak. Az élet nagy része azoktól függ, akikkel az egyes teremtmények találkoznak az élet során, így a sorsot ez a módszer nagyban befolyásolja. Ez a mi munkánk.

– Egy ekkora feladathoz képest nincs itt túl kevés dolgozó? – a férfi még egyszer körülnézett.

– Ez csak egy kötőterem, uram. Több ezer ilyen található a létesítményben.

– Oh, értem. – a képviselő bólintott. – A következő kérdés... Vannak szabályok vagy irányelvek a kötési folyamat tekintetében? Remélem, nem azt akarja mondani, hogy mindez véletlenszerűen történik.

– Van néhány biztonsági előírásunk és óvintézkedésünk a balesetek elkerülése végett, de azonkívül többnyire a szakembereinkre bízunk a döntéshozást.

– A szakemberek pedig...

– Ezek a kedves dolgozók, igen. – bólintott Jackson.

– Nem túl felelőtlen ez? – A képviselő összehúzta a szemöldökét.

– Nem kell emiatt aggódnia, uram. Nagyon jól tudják, mit csinálnak, nagyon sokan közülük már hosszú évek óta a cégünk tagjai, és nagyszerű faliszőnyeget készítenek.

Mielőtt a testületi képviselő válaszolhatott volna, megérkeztek a terem túlsó végén található ajtóhoz, melyen tábla hirdette: „Raktár”. A bejárata elég nagy volt ahhoz, hogy az átlagnál kétszer nagyobb ember is átfért volna rajta, Jackson mégis könnyedén kinyitotta azt.

Az ajtón túl egy hatalmas terem tárult a két férfi szeme elé, olyan óriási, hogy a túlvége a félhomályba veszett. Számptalan polc vette őket körül, hatalmas polcok, több száz vagy akár több ezer is, magasan minden más fölé tornyosulva... mindegyiken fonalgombolyagok sorakoztak szépen egymás mellett. Mindegyiknek meg volt a saját címkéje, adatokkal feliratozva, mint például „Steven Smith, New York, USA”, vagy „Jacqueline Nicollier, Párizs, Franciaország”. Néhányukon ugyanaz a címke volt, de ebben

az esetekben maga a fonal mindig más színű volt. Minden bizonynyal százezernyi ilyen gombolyag volt a teremben, ha nem több.

– Ez csupán egyike számtalan raktártermünknek, uram. – magyarázta Jackson. – A dolgozóink innen szerzik be a munkához szükséges fonalakat, létrával ha kell. Biztosíthatom, hogy hetente mindezen fonalak legalább kilencven százaléka legalább egyszer felhasználásra kerül, ezzel dinamikus és a legmagasabb minőségű sorsot biztosítva minden érintettnek.

A képviselő szóhoz se tudott jutni, ahogy a címkéket nézegette, majd bizonytalanul Jackson felé fordult.

– Csak egy kérdésem lenne még.

– Nyugodtan, uram.

A férfi a polcok felé tekintett. Arc kifejezése egyszerre tükrözött aggodalmat és kíváncsiságot, ahogyan a fejében összerakta a részleteket, átgondolva mindazt, amit ma hallott, majd mindezen információ logikus végkövetkeztetéséhez elérve pár másodpercen belül végre megszólalt.

– ...Az én fonalam is itt van?

bujkáló

Komáromi János

elbújt a mai nap
csend alszik a fákon
lángot vet kezemben
kettéhasadt álom
borzolt tollaival
kuporog vad létem
sötétség utazik
kifakuló fényen

csomóra kötve lóg
vergődő emléked
tetszhalott életed
hirtelen feléled
sötét házsorokon
a kapuk záródnak
fekete szemekkel
üresen bámulnak

előre

Komáromi János

előre elmondani nem lehet
ami megmarkolja a szívedet
hirtelen zuhan rád
a félelmesen bénult csend
miközben olyan ragyogás van odafent
és olyan nagy a sötétség itt lent
csak egyre feketébb, aminek fénylenie kellene
nincs már mellette, csak ellene
aki valaha tenni akart
ma már csak lógni hagyja a kart
ami még arról álmodik
hogy egyszer talán még magasra emelik
és lesújthat majd újra a mostoha régire
és a hazugságokkal hitegető újra
de most itt kuporog ölekbe bújva
és azt keresi hol van a szerelem
túl a mindennapi keserű perceken
talán talál még valamit, ami forró és befogad
mint amikor régen indulat fűtötte a testét
és a düh színezte vörösre az estét
mert valaki tisztességét megsértette
és azt máshogy számon nem kérhette
csak egyedül dühöngött és kikérte magának
mert még nem nyomta teljesen földre az alázat
ma pedig csak némi szégyen marad benne
ha néha visszagondol egy-egy ilyen estre
a mindennapok megszokott része lett már
hogy tűr és elfogadja, ami a szolgának jár
miközben csendben marad és teszi, amit tennie kell

közben már a lelke sincs tele élettel
félig talán már halott
mert aki ilyen soká hallgatott
az többé meg sem tud szólalni
jelszava csupán: túrni és hallgatni

...

azonban néha a sötét estéken
mintha valami átderengne a vastag közöny-festéken
mintha fel-felizzana egy halvány derengés
az izmain egy-egy pillanatra átfut valami remegés
talán még a fejét is felemeli ilyenkor
de azután újra a földet nézi és azt suttogja:
maradj szolga!
nem tehetsz még semmit....
...ez egy ilyen kor....

vállunk hozzáér

Komáromi János

vállunk hozzáér felhők pereméhez
fejünk felett virágzik fény-meleg ősz
csendemben lassan teljesen elvesztél
ölelésseddel megteremtesz és megölsz
illatok vezetnek vissza a születéshez
szemeimmel nem láthatom az Őrt
süketen is hallom suttogó hangod
hajamba akad néhány csillagfürt
tapogató fűszálak hegyére állok
elérem a lassan virágzó Napot
visszatérek, bármerre is jártam
csak annyit mondj: még mindig akarom!

árván maradtak 2.

Komáromi János

árván maradtak csont-fákon a levelek
színes-fehérré fagytak mosolygó énekek
piruló bőrt csókol a Tél minden gyerekre
szőr-burok fagy jég-párás reggelekre

dermedt-dalokat dúdolnak az üres utcák
meleg szobák meghitt álmunkat alusszák
elénk hullnak pihévé fagyott angyalkönnyek
fehér lapokat nyitnak téli-könyvek

sok-sok fehér lapra írom az életem
most nagyon-nagyon kell ez a Tél nekem
mint kártevő féreg fagy el minden ártalom
magam a tiszta Télnek teljesen átadom

hol melegség van, csak az marad élve bennem
öleld szorosan magadhoz reszkető testem
a Tél megtisztít, de megöl ha hagyod
akkor én leszek a halott-angyalod

a jég és a hó után új élet sarjad
didergő létem meleg csókkal takarjad
újjaszülető mag leszek régi vetésben
örök remény végtelen szenvedésben

hó-puha léptek

Komáromi János

hó-puha léptek
fáznak az éjben
fagyos szél surran
át a sövényen

sarkon a nyárfa
veszik sötétbe
kopár ágakkal
nyúlik az éjbe

vörös könnyeit
őrzi a rózsa
dérbunda nő rá
csipkebokorra

sárga fénykörét
óvja a lámpa
bele ne vesszen
téli homályba

csupa-fehérrel
festett csendélet
jég-ruhájában
vacog az élet

füst-fátyol lebben
élet reménye
meleget lehel
házak kéménye

hópehely billeg
játszi a tánca
sápatag holdfény
némán csodálja

fagy-csikorgású
nappalok járnak
koppanó csendben
tavaszra várnak

vallomás

Komáromi János

hétköznapi vagy ünnep
én már nem számolom
Veled ünneppé válik
minden hétköznapi

keserédes

Komáromi János

keserédes szótlan szavak
álmok nélkül is alszanak
édes-mostoha az álom
átlebben minden határon

ragyogó fény a sötétség
bizonyosság minden kétség
mozdulatlan rohanásunk
örökké egymásra vártunk

mennybolt süllyed el alattunk
lángol felettünk a pokol
ártatlan-bűnös angyalból
édes-ördöggé változol

nehéz a könnyelmű világ
elfutva is várni rád
vörösbe borul a kék ég
szívemben a vad-szelídség

voltam, voltál, vagyok, leszel
ártatlanul is vétkezel
együtt élet – külön halál
sosem keres – de megtalál

mennybolt süllyed el alattunk
lángol felettünk a pokol
ártatlan-bűnös angyalból
édes-ördöggé változol

komor

Komáromi János

komor éjszakai házakban
nappali lázban égnek a vágyak
felperzselt utcák horzsakövei
vörös izzásra várnak

vulkánok gyomrában nevelkedett indulatok
nőnek ki az álmodó órákból
a falsarkokba száműzött reménykedés tüze
ma már csak pislákol

mi ez a halotti csend?
a feltámadás még oly messze van
néha egy-egy lázadó hang felzúg
majd feladja és elrohan

itt őrizgetlek magamban
hogy ebben a sötétségben is megmaradj nekem
várakozik ajtóm előtt száz lidérc
de tőlük ma még óv a szerelem

erős kötelékeket sző körénk
ez az átkozott éjszaka
émelygős-édesen terül majd ránk
az erekben futó vér szaga

csupa csend ilyenkor a világ
csupa halott árny
hangtalan őrzi számolatlan perceit
emlékemben élő anyám

bohóc hegedül

Komáromi János

szobádra száll az alkonyat
félhomály lakja be arcodat
a csend óvatosan ágyadra ül
a falon egy képen bohóc hegedül

levetett ruhák rejtegetik tested melegét
takaród zárja el a szoba hűvösét
szemeid mögé álom menekül
a bohóc a képen tovább hegedül

bágyadt tétován alszik el az álom
a valóság ott függ egy vékony cérnaszálon
libben a lelked szárnyak nélkül
a képen a bohóc varázs-dalt hegedül

testedre feszül sötétlő nyugalom
lélegzeted még ma is hallgatom
álmod néha hozzám menekül
a képen a bohóc vágydalt hegedül

hajnali fényét küldi az ébredés
álmodni az élethez nagyon kevés
nem ébredhetsz többé ölelésem nélkül
a bohóc a képen örökké hegedül

Elfordult csillagok – A nomád

Komáromi János

Ott állt az éjszakában a szikrázó égbolt alatt. Felnézett és valami szokatlan, furcsa érzés kerítette a hatalmába.

Fordítva ragyogtak a csillagok...

Mintha megfordult volna mindegyik, mintha nem rá néztek volna, hanem a végtelen sötétségbe.

A fény nem tőlük érkezett hozzá, hanem fordítva...

Elszívták belőle a fényt. Nem erős és felnövekvő lett, hanem egyre gyengébb és úgy érezte lassan kiürül, hátramaradó teste beleolvad a földbe. Kiüresedett ahogy lénye feláramlott az égboltra. Érezte ahogy szétáramlott és gomolyogva kitöltötte a csillagok közötti teret. Elért a láthatár pereméig és alábukott...

Körbefogta a teljes földgolyót. Érzékelt mindent, ami éppen abban a pillanatban történt. Minden létező örömet és fájdalmat.

Megérintette ez a végtelen emberi érzés-óceán.

Az érzés-hullámokkal együtt lüktetett, mint egy élő tenger.

Már nem volt más, csak a végtelenhez csatlakozó megfoghatatlan energia. Kapcsolat ég és föld között, ember és ember között, ember és Isten között, a pillanat és a Végtelen között, Minden és Semmi között.

Már nem volt értelme, de megértett Mindent és lassan eltűnt belőle minden akarás, minden félelem és minden remény.

Hirtelen beszívta a levegőt.

Teste megtelt a végtelenben megmártózott energiával. Visszáramlott belé valódi lénye.

Felegyenesedett és kitöltötte a minden vágy és korlát nélküli reménytelen-boldogság...

Megtapasztalta a Lényeket és elveszítette az Emberit....

Így élt tovább...

ott vagy

Komáromi János

ott vagy minden percben amit nélküled töltök
ott vagy ha poharamba vizet töltök
ott vagy a várakozó semmittevésben
ott vagy a túl sokban és a kevésben
ott vagy sietős léptemben az utcán
ott vagy amikor érzem – gondolsz rám
ott vagy a kalapomon koppanó esőben
ott vagy a napi utolsó sóhajban és az elsőben
ott vagy a fényben és a sötétben
ott vagy öröklétem könyvében
ott vagy a hirtelen táguló pupillában
ott vagy a felboruló statisztikában
ott vagy a félig gombolt ingben
ott vagy ösztönös cselekedeteimben
ott vagy a távolságban ami közénk feszül
ott vagy mindig – ott legbelül
ott vagy ahol én – bárhol is legyél
ott vagy abban – ami örökké bennem él

széltében

Komáromi János

széltében alszik az utca
elterül alattunk az éj
halljuk ahogy dobban a szíve
lüktet benne távoli fény

hajnalig még maradunk
nyirkos sóhajok érintenek
őrzik a sápatag időt
elhagyott tekintetek

kiürült köröttünk a világ
csak minket felejtettek itt
isszuk a végtelen terek
esővé vált mondatait

semmi nem történik többé
tehetetlenségünkbe fagytunk
vágyaink előre szaladtak
és mi árván itt maradtunk

emlékeim

Komáromi János

emlékeimben a csend lakik
opálos üveggé dermedt a történelem
hangok széthullott cserepei
kísértik képekbe szőtt életem

illatok rántanak magukkal
mélységekbe zuhan ilyenkor az elme
pillanatokra összeér az idő
többet nem is érdemelne

mulandó és elmúlt
egyszerre kérnek helyet
felnőttként is itt őrzöm
az emlékekben élő gyermeket

Globális Szenny

Komáromi Áron

A nyári forráság hamar felmelegítette a nap folyamán nyugodt vízfelszínt. Nem sok zaj zavarta meg az óceán csendjét – a csónakok estig többnyire nem jártak erre. Ez részben sajnálatos volt; Fütty szerette a figyelmet, de hát végül is a nyugalom is jó volt, kiváltképp ezekben a nehezedő időkben.

Ahogy úszkált és a vizet élvezte, egy idő után meglátta a közelben Klikket letről a felszín felé közeledni. Ő egy nagyon bölcs öreg delfin volt, akire Fütty fölnézett, de hajlamos volt kissé makacs lenni... igazából sok mindennel kapcsolatban. Ettől függetlenül legalább társaság volt, úgyhogy Fütty gyorsan odaúszott rangidőseéhez.

– Jó napot, uram! – szólt illendően az öreg emlőshöz. – Hogy van ma?

Az öreg delfin vett egy mély lélegzetet a vízfelszín felett a hátán lévő orrnyíláson keresztül, és Fütty felé fordult. – Eddig jól. – mondta – De meglátod, nem marad sokáig csendes ez a környék.

Fütty követte Klikket amint a két delfin lustán úszni kezdett a vízfelszín mentén.

– A csónakokra gondol? Nemsokára itt kéne lenniük.

– Pontosan. Ki nem állhatom őket, hangos társaság... – morogta Klikk. – Egyáltalán miért jönnek erre, azokban a hangos lebegő dobozaikban? Többségük még úszni se tud.

– Hát... szeretik az óceánt, mint ahogy mi is. – vont a vállát Fütty, azzal megemelte az uszonyait egy kicsit. – Legalább is azt hiszem... az utóbbi időben elég felelőtlenek iránta.

– Na ne mondd! Már te is? – Klikk hirtelen kissé ingerültnek hangzott.

– Mi az? – Fütty az öreg delfinre nézett. – Ne mondja, hogy maga is azok a... tagadók közé tartozik, uram? Egyértelmű bizonyíték van rá, hogy...

– Semmi baj nincs az ócéánnal. – szakította félbe a másik delfin. – Öregebb vagyok, mint te, és még én is átlátok a nosztalgián. Az ócéánnal mindig is voltak bajok, ez nem újdonság.

– De igenis van! – erősködött Fütty. – Épp a minap hallottam, hogy tudósok rájöttek, hogy... hogy is mondták... az ócéánok újabban nagyon súlyos savasodáson mennek keresztül, nagyobb mértékben, mint eddig bármikor! Ilyen ütemben már az évszázad végére akár százötven százalékkal savasabbak lesznek, mint...

– Nem szabadna minden elhinned, amit hallasz, kölyök! – vágott közbe Klikk. – És még ha igaz is, amit mondasz, akkor mi van? Az az akármikor már azelőtt is úgy volt, mielőtt bármelyikünk is megszületett volna, ember vagy delfin! Egy ideig kicsit rossz lesz, aztán minden visszatér majd a normális kerékvágásba, ez mindig így volt.

Fütty nem volt biztos benne, hogy hogyan kéne erre reagálnia, úgyhogy inkább hallgatott. Ez alkalmat adott Klikknek monológja folytatására. – És különben is, mi a fészkes fene az a savasodás? Te tudod? Vagy csak azért használsz flancos szavakat, hogy okosabbnak tűnj?

– Hát...

– Mi az? Azt akarod mondani, hogy ha nem teszünk semmit, akkor idővel feloldódunk majd az óceán sósavában? Nevetséges!

– Nem, biztos hogy nem azt jelenti... – mondta Fütty bátortalanul. – De rendben van, legyen ebben önnek igaza, nem igazán lehet a savasodást szabad szemmel látni. De akkor mi van a szeméttel? Épp a minap vágott fejbe valami fémes doboz, amit az egyik ember ejtett a vízbe! És ne is beszéljek arról, amikor kis halak akadnak fenn a...

– Majd még azt is bemagyarázod nekem, hogy az ágak is károsítják az óceánt, amik part menti fákról esnek a vízbe! – Klikk megrázta a fejét. – Nevetségesen hangzol, ugye tudod?

Fütyt összeráncolta a homlokát. – De... az közel sincs ahhoz, amit én...

– Nem nem, kölyök. Ne kezdj el válogatni az érvek közül!– mondta az öreg delfin. – Vagy mind igaz, vagy semelyik! Most pedig elég ebből a badarságból. Hallom az embereket közeledni.

Ahogy mondta, a távolból hamarosan az emberi tákolmányok halk zúgását lehetett hallani. Fütyt vitatkozott volna még, de úgy döntött, hogy nem teszi. Az öreg delfin már elhatározta magát.

levetett álmaink

Komáromi János

levetett álmaink eltűnnek lassan
ahogy felszántja fényével szobánkat a Nap
ma nem kelek korán
maradok és még karomban tartalak

csak nézem az eget felettem
felhőtlen és kéken csordul be az ablakon
bár a szemem nyitva és itt vagy mellettem
mégis rólad álmodom

nyugalom és csend van
még nem ébredtek fel a zajok
mosolyogva arra gondolok
hogy mindig ilyen reggelt akarok

Te alszol, én ébren vigyázlak
zsibbadó karom csupa öröm
hogy örökké melletted ébredhetek
azt a Sorsnak köszönöm

leng a szoknya **Komáromi János**

leng a szoknya
perdül, fordul
vidám ritmus pörgeti

derűs mosoly
csillogó szem
másik szempárt keresi

két karomban
tartalak már
többé el nem engedlek

tánc-örvényben
hangok szárnyán
a Mennyekig emellek

semmi nincsen
rajtunk kívül
csakis együtt élhetünk

közös tánc lesz
ezután már
örökké az életünk

leng a szoknya
ritmus hajtja
önfeledten táncolunk

hajladozva
fellobogva
együtt szinte lángolunk

eltűnik már
rajtunk kívül
az egész forgó világ

tánc-örvényben
izzó tűzben
hajt a szerelem-virág

eggyé lettünk
összeforrtunk
többé el nem válhatunk

élteken át
közös létben
örökké csak táncolunk

séta

Komáromi János

este volt és a felhők
már eltemetni készültek a fényt
hallgattam lépteim
lágyan surrogó óvatos nesztét

ahogy az avarban megborzongtak
a lehullott levelek
mire a házhoz értem
már mély és sötét este lett

káprázatos fények gyulladtak
fejem felett egy csillag megült
gondolatom a hideg-végtelentől
sietve hozzád menekült

láttam ahogy gőzöl a tea
kulcsolódó kezeid között
és szívembe mosolyodtól
éltető melegség költözött

ártatlanságotok

Komáromi János

ártatlanságotok keresése
bűnökön át vezet
nem láttok semmi mást
csak a jutalmat nyújtó kezét

földig hajoltok alázattal
hálát rebegve
csókot leheltek
koncot fosztogató kezekre

ártatlanságotok észrevétlen
a vágy felemészti
annyira szerettek
a hatalom kutyája lenni

nincs már bennetek semmi büszkeség
szabadságból éppen annyi kell
amennyit a póráz enged
amennyit a rabszolga megélni mer

selyem

Komáromi János

selyem ingét vette fel
nézd az éjszaka
sötét-mélykék bársonyát
csillagfény lyuggatta

felragyog szemedben
a sápadt holdsugár
reszkető ajkad ma
légies csókra vár

kezeim közé fogom
az egész Hold-korongot
elkerülök minden
bölcset és bolondot

arra megyek amerre
Téged megtalállak
arra amerre
közeledni látlak

az utak alattunk
már összeölelkeznek
ma hinni akarok
az örök szerelemnek

selyem ingében
az éjszaka átölel
hajnalig biztosan
nem is enged el

A fog-boszorkány

Komáromi Bogdán

Már napok óta szörnyen fáj a bölcsességfogam. Elkezdett nőni és csak sanyargatta a számát. Akármennyire is nem tetszett, fogorvoshoz kellett mennem. Egy ismerősöm ajánlott nekem egyet, a neve Dr. Baum Glinda. Azt mondta őhöz mennek azok, akik félnek a fogorvostól.

Hát így tettem. Kellott egy kicsit utaznom, a vonat az erdő szélén állt meg és még a busz sem gyakran járt elf területekre. Így kénytelen voltam egy kicsit sétálni. De elértem ezt a kis falut az erdő mélyén és az itt élő kék elfek el is vezettek Glindához.

Egy jókora kivágott fa oldalába volt belevájva, a korhadt ajtó alatt kiszűrődött a fény. Az ajtóra ez volt ráfaragva: „Dr. Baum Glinda – Boszorkány-doktor”

Nagy levegőt vettem és bekopogtam.

– Bújj be! – jött a válasz.

Be is bújtam. Bent egy ráncos öregasszony pakolászott. Visszatett valamit egy dobozba, felállt és rám nézett. Háta szinte derék-szögben meghajlott, de még így is magasabb volt nálam. Úgy mosolygott rám, mintha rég óta ismert volna.

– Hát, szerbusz, Imre fiacskám! – Tudta nevem.

Egy pillanatig megilletődötten megálltam, és csak félénken intettem neki.

– Félsz a dokitól, mi? – kérdezte tőlem.

Szégyenlősen bólintottam.

– Nem baj, jó asszonyhoz jöttél. Megoldjuk azt a bölcsességfog problémádat, fiacskám. Amiatt jöttél, igaz?

Helyeslően hümmögtem. Egy ósdi karosszékre intett, hogy üljek le.

– Még mielőtt elkezdenénk, – megállított és előhúzta nyaklancát, azon pedig fogak csüngtek – kérlek, számold meg őket és jól jegyezd meg azt a számot.

Úgy tettem, megszámláltam. Tizenkettő bölcsességfog lógott a nyaklancán. Leültem, hátradőltem, az ujjaimmal tapogattam a karlamlát.

– Nyisd ki a szád. – mondta és fölém hajolt.

Lassan, résnyire ki is nyitottam a szám. Neki nem volt elég, egyik ujját az alsó fogaimra tette és tágabbra húzta a szám. Jó mélyen benézett, szinte már a nyelvemen éreztem a lélegzetét. Másik ujjával megtapogatta a fájó bölcsesség fogam. Fel is nyögtem egy kicsit, nem tetszett.

– Jaj, ne nyögdecselj! – mondta és kiszállt a számból. – Felkelhetsz.

Fel is keltem, gyorsabban, mint ahogy leültem.

– Ennyi is lett volna. Hazamehetsz.

– Ennyi? – Értetlenkedtem.

– Ennyi. Nem kell ennek olyan nagy hűhót keríteni.

– Mennyivel tartozom?

– Ah, – legyintett – semmi nem volt az egész. – mondta és visszament a dobozaihoz.

Én értetlenkedve álltam egy darabig, majd lassan megfordultam. Nem is csinált semmit. A fogam nem fáj, azt meg kell hagyni. De nem csinált semmit.

– Ja, lenne még valami! – szólt utánam és nagy fehér vigyorral újra elővette a fogas nyaklancát. – Most számold meg a fogakat.

Megszámláltam.

Még párszor újra számoltam, mert azt hittem rosszul számoltam.

De nem. Tizenhárom.

Tizenhárom bölcsességfog.

**egy gondolat
(mondóka a számokról)
Komáromi János**

egy gondolat egyedül
csak szólóban hegedül
jön egy másik s immár ketten
zenélnek bent a fejemben

hogya még egy érkezik
akkor hárman éneklik
zeng a dal és bővülünk
már négyen üvöltözünk

újabb pottyán közibénk
kvintettben szól a zenénk
nincs megállás jön egy új
gitáron is hat a húr

de már megint több a hang
hétnek nehéz az összhang
csatlakozzon valaki
nyolcat még jobb hallgatni

ide áll egy újabb megint
énekelni kilenc segít
és ha még egy belekezd
tíz lesz, de most befejezd!

sírtak

Komáromi János

sírtak az utak amiken soha nem jártam
sírtak a kövek amiket nem taposott a lábam
sírtak vagy csak én hallottam úgy
miközben túlléptem békén és háborún
feketére volt hazudva már minden szín
és félelem zuhant alá az égből
a rettegés gyűlöletté torzult
és a szeretet menekült az emberek szívéből
sírtak az angyalok akik még megmaradtak
sírtak ahogy csak a tehetetlenek sírhatnak
sírtak a poklok lakói alattunk
bezárták a kaput és mi itt ragadtunk

fekete csend

Komáromi János

fekete csend
fehér zajok
szavak nélkül
elsorvadok
fényes éjek
kihunytt napok
csendben élek
nem lázadok

dobhártyámon
dobol az ér
erek falán
surrog a vér
egyik lépés
másik nélkül
ökölbe kéz
lassan kékül

hogyan lesz tovább
ki tudja azt
mennék máris
de itt maraszt
tehetetlen
senki vagyok
ha mindezért
nem szólhatok

fejem felett
nincsen áldás
oly messze még
a Megváltás

szitáló esőben

Komáromi János

szitáló esőben, felhők alatt
arról álmodunk, hogy valami marad

emlékként a múltnak
eltesszük magunknak

a sétát, az esőt
a szemerkélő időt

és visszagondolni olyan jó lesz
amikor már minden Múlt lesz

és a régi időkre visszarévedünk
látjuk ahogy elszitál az életünk

lépéseink nyoma nedvesen
látszik még a feltűnő képeken

de a valóság már csak emlék
mit néha még megteremt az elménk

amikor nem futja már többre
csak röpke, álmodó öröme

és lassan magunkra húzzuk az álmot
magunkból újraépítjük a megszűnő világot

elmúlik – elporlik

Komáromi János

elmúlik a reggel napfénybe-osonó lépte
elporlik az éjszaka borzongató sötét-békéje
és rideg nappalok születnek
és arcunkba nevet a Rend
valahol sirató dalok szólnak
és csend van odafenn
elmúlik az egyszer-született áldozata
elporlik a szeretet elszáradt szava
és a halott álmok csörrenve törnek széjjel
és fényárban is úr marad a sötét éjjel
valahol mintha még...
és talán lesz egyszer elég...
elég bátorság, hogy lássuk
elég merészség, hogy halljuk
és elég csend
hogy mondani is merjük
ha már a Valóságot
végül beismerjük...

Kovács Éva és Szalai Gáborné

Kovács Éva - Szakáldon születtem 1941. június 20-án.. Az általános iskolát szülőfalumban, a gimnáziumot Miskolcon végeztem.

Banktisztviselőként dolgoztam több banknál 40 éven át. Ez lehet, hogy kicsit „száraz”-nak tűnik, de én szívesen csináltam. Embereket szolgáltunk egy olyan területen, ahol ők kevésbé voltak járatosak.

Van egy fiam, menyem és 2 tündéri unokám. Miskolcon élek.

Szalai Gáborné – Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Sátoraljaújhelyen születtem. Az emlékeim közt visszatérő nosztalgia közt a gyönyörű természeti táj lenyűgöz, a szépsége fogva tart, örököltém! Az 1970-es évektől Debrecenben élek.

Kisebb-nagyobb megszakításokkal 40 évig könyvtárban dolgoztam. Jelenleg nyugdíjas vagyok, elfoglalt nagymamaként két lányomtól 6 kedvenc unokával, kiegyensúlyozottan élek.

Kovács Éva és Szalai Gáborné (Marika) először a Miskolci Egyetem Szépkorúak Akadémiáján találkoztak. Közös érdeklődésük, céljaik egy karitatív, segítő munka végzéséhez sodorta őket s most „kézen-fogva” Miskolcon végzik munkájukat.

Éva nyugdíjas banktisztviselő, Marika pedig könyvtáros, szintén nyugdíjasként. Mindkettőjüknek vannak unokáik, akiket nagyon szeretnek.

Húsvéti néphagyomány, vagy népszokás napjainkban

Szalai Gáborné

Valahol a szerencsi határ közelében, a dimbes-dombos rét után egy fakazettás templomtornyú településen, Megyaszón lakik Nándika és Vivike.

Amikor elérkezik a tavasz és hegyen-völgyön, mezőn-réten kizöldül a táj és kisüt a napocska, a harmatos fűben kivirágoznak az első mezei virágok. A pitypang szépen bólintgat a tavaszi szélben, a kék nefelejcs és a piros pipacs pedig nevetve integet a világra.

Ilyenkor van az év első fontos ünnepe, a Húsvét. Az egyik néphagyomány szerint a nyuszi hímes tojást visz mindenkinek. Húsvét hétfő reggelén a hímes tojásokat eldugja a kertben és a gyerekek nagy izgalommal megkeresik az udvaron a zöld fűben. A hímes tojás is meg a rejtekhely is egy jelkép, egy tájjellegű szokás.

Amikor a Húsvét már nagyon közeledik, a nyuszi és a sárga kiscsibe itt járnak már a kertek alatt és szétnéznek a ház körül, meg a kertben.

– A Kardos gyerekekhez megyünk – szólta a nyulacska a kis-csibéhez. Már itt lopakodnak Nándika és Vivike udvarában.

A Nyuszika, akit Lázárnak hívnak és a barátja a kiscsibe Cecília felméri a terepet, hogy hova fogják eldugni a tojásokat.

Tanakodik a két jó barát, de nem sikerül nekik megegyezni, mert mind a ketten más véleményen vannak.

Cecília a sárga csibe azt tanácsolja, hogy főzzenek tyúktojásokat és fessék ki a szokásos módon, szép színes festékekkel különböző motívumokkal.

– Legyenek pirosak és legyen rajtuk fehér hímzés minta, mint máskor. Legyen hagyományos!

– Nem, az nem jó, az már unalmas! – Ellenkezik Lázár, a nagy fülű nyuszika. – Én már másra gondoltam, és van egy óriási ötletem. Újítsunk! – kiáltotta, és ugrott egy nagyot, mint mindig.

Ezen vitatkoztak és nagyon összevesztek, megharagudtak egymásra.

Cecília sértődötten így szólt: – Nem tudom miért vagy ilyen önféjű Lázár! Te mindig mást akarsz. – csipogta a csibe,

– Nem vagyok önféjű! Kérj tőlem bocsánatot, így ne beszélj velem, ez nem illik!

A csibe elgondolkodott és nagy nehezen halkán csipogta:

– Sajnálom!

A nyuszi nagyon meglepődött, és kiegyenesítette füleit.

Erre elmosolyodtak és megölelték egymást.

– Bizony így kell viselkedni, belátom, elnézést kell kérni – mondta Cecília. – Nem szabad a másikat megsérteni, ha más véleményen van, és ami még fontosabb, hogy el kell ismerni, ha tévedünk.

– Igen – szólalt meg nyuszi módjára a nyulacska – nyussz-nyussz. Ki kell tudni mondani, hogy bocsánat vagy sajnálom.

Így szent lett a béke köztük és illedelmesen beszélgettek a tavábbiakban egymással.

Utána folytatták a dolgukat és fontolóra vettek minden lehetőséget, hogy hogyan tovább.

– Megvan a megoldás – kiáltott fel a nyulacska, legyen az idén Kinder csoki tojás Húsvétra.

– Ez tényleg nagyon jó ötlet – ugrándozott a puha pelyhes kiscsibe – ez igazi meglepetés lesz!

Lázár, a selymes kis nyuszi és Cecília, a sárga kis csibe kis háztiszákkal érkeztek Nándika és Vivike kertjébe.

Vidáman néztek szét. Lázár így énekelt:

Gyere, játszunk bújócskát,
Dugjuk el jól a tojáskat.
Kis bokor lesz a kotlóska,
Alá kerül a tojáska.
Kinder tojásunk huncutka,
Pocakjában játékocská.
Nándi, Vivi majd örülnek,
Fel-le futnak, úgy derülnek!

A két jó barát a Kinder tojásokat mind elrejtette különböző helyekre a kertben. A Kinder tojás igazán modern hímes tojás lesz. Mert ezt minden gyerek szereti, mindig nagyon örül neki. A Kinder tojás csokiból van, és minden tojásban van egy összerakható pici játék is.

Húsvét hétfő reggelén, ha felébredtek gyerekek menjetek ki az udvarra, és keressétek meg a tojásokat ti is, mint ahogy a két kis testvér is tette.

Bizony, nem könnyű dolgotok lesz a harmatos fűben meg a bokrok között megtalálni a rejtekhelyeket. Kívánok hozzá izgalmas keresgélést, sok derűt, kacagást, és ha megtaláltátok számoljátok meg.

Ami tanulság volt ebben, azt viszont soha ne felejtsetek el, hogy elnézést kell kérni, ha megsértünk valakit és meg kell bocsájtani egymásnak, mint ahogy a két jó barát tette nyuszika Lázár és Cecília, a kiscsibe.

Nándika és Vivike kézen-fogva kijönnek az udvara

Vivike azt mondja:

Nyuszi tojást szokott adni,
Vajon hová fogja rakni?
Én megyek a kerítéshez,
Te menj a málna tövéhez.
Bogarászunk, keresgélünk
Megnézzük, hogy hová lépünk.
Vigyázzunk a kis bogárra
Meg a szép lila virágra.
Vivike már talált egyet
Látott egy nevetős Kindert.
Nekem is van, szól Nándika,
S kezében egy szép tojáska!

A két testvér jó sok tojás talált és nagy izgalommal bontogatják azt. Visongatnak örömben, amikor egy-egy érdekes figura kerül elő és közben kóstolgatják a csokikat. Integetnek, így köszönik meg a meglepetéseket a képzeletükben látott nyuszinak.

Lázár, a nyulacska és barátja, Cecília egy bokor mögül lesik őket. Elégedettek önmagukkal, mint mindig.

Nyuszi, csibe is elköszönnek, majd jövőre visszajönnek.

Avasi séta **Kovács Éva**

Gyenge, töredezett szárú
Kemény, száraz földbe gyökerezett
Kék, álomszerű kék katáng
Gyermekkorom virága.

Borítsd, szódd át
Fiam gyermekkorát!
Élj benne is mint bennem!
Mutass százezer csodát!

Nézd fiam, ez itt a hunyor,
Sárga, száz nap, mely földre hullt...
Ide, kölcsönkapott
Óvodád kertjébe.

S lásd, itt már nő az útilapu!
Nagymama talpára kötötte rég
Ha fájt a lába,
Mert feltörte a tarló...

S itt, ez a bojtortján...
Előbb csak keserűlapu,
Majd érdekes virága
Régi gyerekek játéka.

S a búzavirág, a pipacs
Óh de szerettem!
Nézd, itt is terem!
S látod már nyílik a sárga tátogó.

Nézd, nézd ökörfarkkóró!
Száz, s ezer virág
Mind Neked nyílt!
Kérlek szeresd, csodáld!

Katáng- kóró, kék csillag csoda
Borítsd be csillagoddal
Száz lépcsőnk fokát,
Városunk hegyét, Avas-Dél oldalát!

Altató

Kovács Éva

Hajtsd ide a fejedet,
Öleld át a nyakamat,
Figyelj kicsi gyerekem,
Mondok egy altatódalt,
Csucsukálj, aludj el, aludj el...

Nap bebújt a Bükk mögé,
Szél elűzte, s dalra kelt,
Sötét köpenyt vett az ég,
Aludj város, aludj rét...
Csucsukálj, aludj el, aludj el...

Elhúzott a villamos,
Kis Balázs villamosa,
Az álmában csöngető,
Munkást munkába vivő.
Csucsukálj, aludj el, aludj el...

Gyár bűgött fel, 10 óra,
Nagykovácsmű sziréna
Zúgja, bűgja itt az éj,
Hajtsd fejed nyugovóra.
Csucsukálj, aludj el, aludj el.

Biztonság és nyugalom,
Erről szól az én dalom,
Puha párna, meleg ágy,
Aludd át az éjszakát!
Csucsukálj, aludj el, aludj el!

Nyul-Donka Balázs és Judit

Kép
és vers:
Judit és
Balázs együtt
alkot. Rajzokhoz
rímek születnek és
játszadoznak a sorok.

Kutyakomédia

Nyul-Donka Balázs

Faluszéle éke,
Gazdám büszkesége:

Kutya vagyok, gyorsabb fajta,
Akárki megláthatja!

Hazug embert ha üldözöm,
Még sántán is lekörözöm!

Nem mondhatni gazdámra:
Se kutyája, se macskája.

Felesége, fia, lánya,
Na meg én, a hű kutyája.

Ma levágták a kacsát,
Tőlem hej, de sajnálják!

Ezek csak ott esznek,
Kutyába se vesznek!

Ide csak a máját,
Azt a kutyafáját!

Mégse marad más ma:
Kutya vacsorája!

Egyik kutya, másik eb,
Mehetek is már kijebb!

Macskával a szomszédság?
Kutya-macska barátság!

Egész nap csak ramazuri,
Mancsa alá kutyagumi!

Nyul-Donka Judit: Kutya

Bár kutya ez az élet,
Vigan éldegélek.

Ha kutyául is vagyok,
Aztán kutya bajom!

Ha szőröm nem jó másra,
Kutyaharapásra.

Bár bennem van a kutyavér,
Kutyabőröm nemes cégér!

Csihelek és csaholok,
Pénz beszél, én ugatok.

S ha ugatok, nem hiába,
Benne van a nótába'!

Naphosszat is elheverni,
Kutya legyen kutyagolni!

Kutya hideg, kutya meleg,
Nekem aztán mind egyre megy!

Itt a summa, kirte-kurta:
Búsuljon a fakutya!

Aranyhíd

Nyul-Donka Balázs

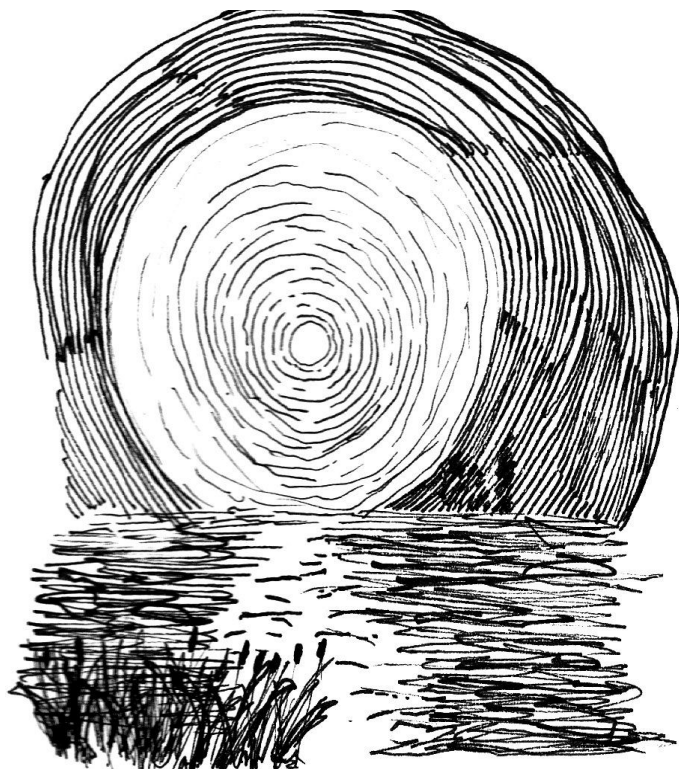
Láttam ma valakit lent a tónál.
A lebukni vágyó Napba nézett
És láttam, hogy integetni próbál.

Csillámló hullámokat könnyezett
S a hullámok elnyúltak szelíden
A tónak komor mélysége felett.

Narancsszín sebbe hasadt a távol:
Örvénybe borzolódó tarajjal
Aranyhidat vertek a hullámok.

Nem sírt már, csupán elmosolyodott.
A fényhídra lépett megigézve
És csendesen a Napba gyalogolt.

Megvártam még a Napnak halálát
És reménnyel eltelve hallgattam
A nád sötétben suttogó dalát.

Nyul-Donka Judit: Naplemente

Első és utolsó

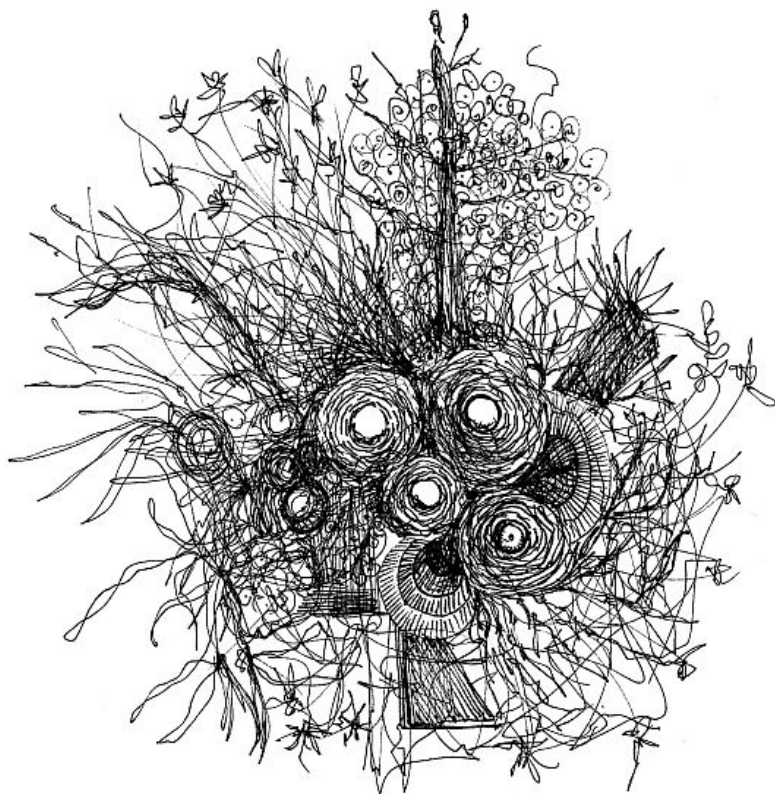
Nyul-Donka Balázs

Az életnek kezdete s az élet vége,
Gyümölcsnek magja és fájának gyökere.

Első fogaskerék utolsóba teker.
Bármit is teszek, a végtelenbe ér el.

Egyetlennek hazud magányom, a Csaló.

Az első ember vagyok és az utolsó!

Nyul-Donka Judit: Világ-virág

Soós Katalin és Kriska Bálint

Soós Katalin – A történelem, az anekdoták, az igaz történetek gyermekkorom óta érdekelték. Ezekből hamar rájöttem, hogy a felszín alatt, a valóságban sokkal érdekesebb dolgok történtek. A kommunizmusban, szocializmusban felnőve meg kellett tanulnom a sorok között olvasni....

Amikor végre eljöttek a '90-es évek, a környezetemben sorra jöttek felszínre a családi történetek. A bennem élő tanár kötelességének érezte, hogy ezeket gyűjtse és közkinccsé tegye. A XX. századnak nincsen olyan éve, évtizede, amelyben, mint egy

szőttesben, ne találunk jellegzetes szálakat, színes foltokat, ismétlődő mintákat. Ezekből gyűjtöttem össze egy csokorra valót a net-kötetemben, amely Félpohár aszú gyertyafényben címen olvasható az interneten.

Kriska Bálint – Szeretem megfogni a pillanatot, képben vagy videón. Egy folyamatot maga a rajzolás jelenti, érdekesnek találok, ahogyan az idő egy papírlapon nyomot hagy az örökkévalóságnak. Vagy ahogyan egy hangszerből jövő hang felvételre kerül és az abban a formájában megismételhetetlen. Utazásaim során ezeket a metszeteket keresem a tájban, a hangerdőben.

Kriska Bálint – Hullámvadász

Bajban ismerszik meg az igaz barát

Soós Katalin

Zoli még teli volt a délelőtti városnézés élményeivel és a bágyadt őszi napsütésben figyelte az angol kisváros forgalmát. Így nem izgult, hogy a National Express busz hetvenöt percet késik, hiszen az eredeti menetrend szerint még így is lesz másfél órája a repülő indulásáig.

Örült ennek a születésnapi ajándék török útnak. Miközben a dimbes-dombos angol tájat nézte, gondolatban már Cappadóciában járt és kis dallamok születtek benne, amivel a videó filmjét fogja aláfesteni.

Álmodozásából a busz akadozó haladása zökkentette vissza. Araszolva haladtak és mire a reptérre értek már csak 35 perce maradt, hogy becsekkoljon. Az ismeretlen repülőtéren pár percbetellett, hogy a megfelelő pultot megtalálja. Hiába rohant, a pultnál az alkalmazott szigorúan rázta a fejét: Éppen most zárták be a kaput! Hát nem tudja, hogy az indulás előtt 30 perccel kell érkeznie? A hangja szinte diadalittas volt. Zoli kétségbeesetten magyarázta, hogy az Expressz busz több órát késett; és ő az eredeti menetrend szerint már régen, időben itt lenne; és hogy egy utazási irodával, csoporttal megy Cappadóciába; ez az út születésnapi ajándék a családjától. Két egykorú fiatalember nézett szembe egymással... De ez nem egy amerikai film volt, így a pult túloldalán a reptéri alkalmazott ragaszkodott a hivatalos előírásokhoz.

A jelenetre felfigyelt a szomszéd pultos fiatal lány. Érdeklődve kérdezte: mi a gond? Zoli reménytelenül ecsetelte a helyzetét. A busz késése miatt nem tud a csoportjával menni Antalyába pedig ez egy születésnap ajándék és a Cappadóciai tájról akar videót készíteni. A lány már nem is a kollégájával beszélt, hanem rámosolygott Zolira, úgy mondta neki: két és fél óra múlva indul egy repülő Isztambulba és ott egy belföldi járattal el tud jutni Antalyába, így reggel már utolérheti a csoportját. Ez megfelelne? Várjon, megnézi neki a pontos csatlakozásokat is. Zoli otthagya a kérlelhetetlen ügyintézőt, átment a másik pulthoz és reménykedve várta: ugyan mikorra érheti utol a csoportját? Pár perc múlva egy kinyomtatott lapon megkapta az útvonal tervet: Isztambulban két óra várakozás után indul Antalyába egy korai belföldi járat! A lány a jegyek árát is feltüntette – dollárban. Zoli megdöbbenve nézte az összeget. Nem volt ennyi pénz a kártyáján. Csak két nap múlva lesz rajta a fizetése. Addig – gondolta – a szállodai reggelivel és vacsorával ellesz, ha valamit venni akar vagy egy extra programon akar részt venni, arra addig futja. De hogy egy újabb repjegyet vegyen? Most mit csináljon? Ki tud segíteni?

Haza nem tud telefonálni, senkinek sincs a családban e-bank lehetősége. És különben is az otthoni bankok olyan nehézkesek, lassúak. Szinte hangosan zakatoltak a gondolatai, ahogy végig vette a lehetőségeit.

És akkor beugrott: IAN! Ian, az írországi barátja! Még tavasszal egy Auróras koncertjük után ismerkedtek meg. A fiú az előadás után jött oda, nagyon tetszett neki Zoliék zenéje, és hogy ő is gitározik. Addig-addig beszélgettek, sörözgettek, hogy végül is Ian, aki az egyetemi évét halasztotta, hogy utazhasson, Zoliék művésztanyáján kötött ki. Zolinál talált szállást hetekig, és a ze-

nekar tagjaival próbált, járta az egyetemi klubokat, kiállításokat, múzeumokat, lement a Balatonra is. És beleszeretett Magyarországra. Annyira, hogy a nyáron a szülei is ellátogattak Budapestre. Ian barátnője nem jött velük, egy évfolyamtársát látogatta meg Amerikában és türelmetlenül hívta a barátját, hogy ő is csatlakozzon már hozzájuk. Így Ian a szüleivel hazament, majd követte a barátnőjét Amerikába. Elutazása előtt a család egy magyaros vacsorán búcsúzott Zolitól, megköszönve neki, hogy befogadta a fiukat. És Ian megígérte, hogyha szüksége lesz a jövőben valami segítségre, rá mindig számíthat.

Zoli izgatottan kereste meg a számát a mobiljában. Nem tudta a hívás vajon Írországra találja meg vagy Amerikában, mert akkor még az időeltolódás is nehezítené a helyzetet. De a szerencse visszapártolt Zolihoz. Ian otthon vette fel és nagyon örült, hogy most tehet valamit Zoliért. Rögtön megvette a jegyet az e-bankon keresztül, ami egy óra múlva Zoli kezében volt. Még bekapott valamit az egyik nyitva tartó büfében, mert a nagy izgalomban még enni is elfelejtett.

Isztambulban valóban két órát kellett csak várjon, de Antalyában a reptéren gondja akadt, hogyan jut a szállójába. A leleményes törökök kézzel-lábbal elmutogatták Zolinak, hogy milyen kocsit intsen le: és így egy iránytaxival még elérte a reggeliző csoportját. A nyugdíjas angol csoport megünnepelte a leleményes, bátor magyar fiatalembert.

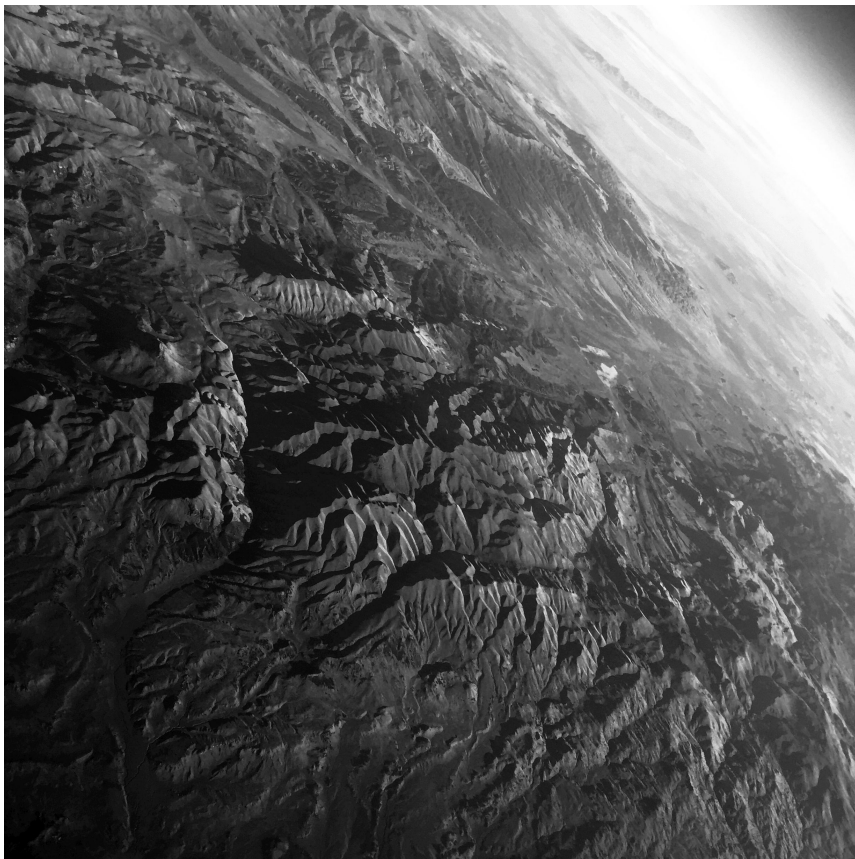
Ez a születésnapú út nemcsak az elvárásolt Cappadociai táj miatt, de az indulás izgalmi miatt is felejthetetlen volt. De talán a legfontosabb élmény az igaz barátság megtapasztalása volt, hiszen a bajban ismerszik meg az igaz barát.

Kriska Bálint – Derengésben

Kriska Bálint – Luk luk hátán

Kriska Bálint – Lenézve

Kriska Bálint – Szögletes hullámok

Vilcsek Adrienne és Vörös Eszter Anna

Vilcsek Adrienne – Kedves Olvasók!

Örömmel osztom meg lányommal közös alkotásunkat a Kézen-fogva antológiában immár harmad ízben.

Lányom négy éve kezdett el rajzolni, majd festeni, én már több, mint tíz éve kezdtem papírra vetni gondolataimat.

Az ő képi világa hasonló gondolatokat, életszemléletet tükröz, mint az én verseim, így nem volt nehéz összepárosítani a képet az írással.

Remélem, hogy a kötet egyébként is színes világához sikerült nekünk is néhány színt hozzácsempésznünk!

Jó szórakozást, kellemes időtöltést kívánok a kötet lapozgatása közben!

Vörös Eszter Anna rajza

A jó és a rossz Vilcsek Adrienne

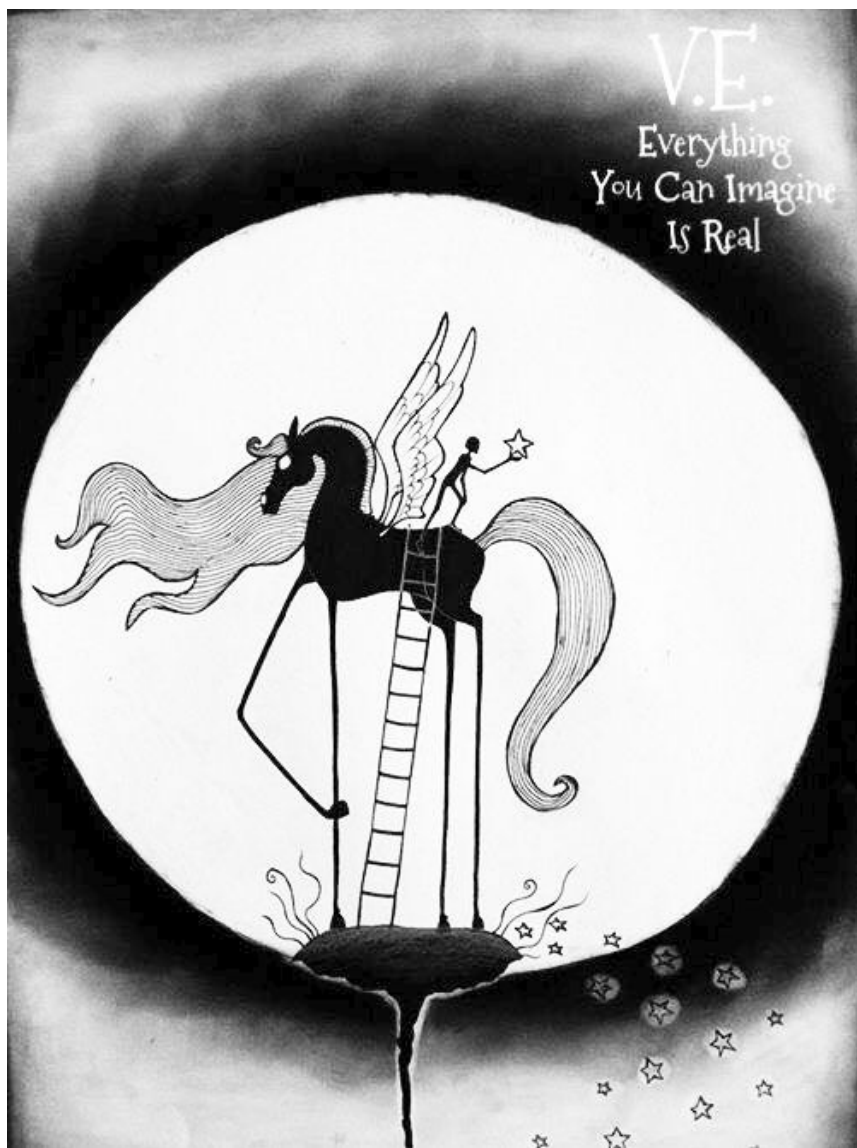
A jó és a rossz
két pólus között lebegsz
a döntés tiéd

Vörös Eszter Anna rajza

Álombeli találkozás Vilcsek Adrienne

álomban néha ismét látlak
ezernyi kusza jelenés között is megtalállak
jössz felém az úton, és rám mosolyogsz,
én pedig ijedt gyermekként hozzád futok,
és zokogó boldogságban ölelő karodba simulok.

Vörös Eszter Anna rajza

Eddig....

Vilcsek Adrienne

Eddig nem ismertem a szót, megállni,
és nehéz volt türelemmel várni.
de most megrázta magát alattam az út,
a szilárdnak hitt talaj megmozdult
szívem úgy fáj, akár ha parázs égetne,
mert útitársam elindult messzire.
valahová, ahonnan nincs visszatérés,
nem használ sem hívás, sem kérés.
pegazus szárnyakon száll egyre feljebb,
de egyszer még hátranéz,
most is látom mélységes tekintetét.
ne sirass engem, ne félts!
vár az égi ménes, és egy új küldetés.

**Szeretne alkotásai által fennmaradni?
... scripta manent – ... az írás megmarad**

Önálló kötetek kiadása

Álmodozott már arról, hogy egy elegáns könyvet tart a kezében, amit már megérinteni is élvezet? Megsimogatja a borítóját, elolvassa a címet, érzi az ujjai alatt a kellemes bizsergést, érzi a kezében a kötet súlyát, vastagságát, látja a színét és ahogy megfordítja, szeme megakad a szerző nevén. Annak a nevén, akinek az alkotásai ebben a csodálatos könyvben szerepelnek. ...és akkor hirtelen ráébred, hogy ez a saját neve! Elönti a boldog izgalom, az a jóleső érzés, amit olyan ritkán élhet át. Kinyitja a kötetet, gyönyörködve nézi a betűket, vagy a képeket amelyek a saját gondolatait, legőszintébb érzéseit tartalmazzák...

**Mostantól a valóságban is átélheti ezt!
Kis példányszámban is kedvező áron és
magas minőségben!**

Weboldal: <http://legyenkonyved.hu>

E-mail: infoszponzor@gmail.com

Kapcsolat: Komáromi János / 06-70-31-20-900

Kedves Versírók, Kedves Olvasók!

Sok éve ad teret a Verselő Antológia a magyar nyelven író emberek szavakba öntött gondolatainak, érzéseinek.

A kemény-táblás, fűzött, domború-hátú kiadvány egyedi színvonalat képvisel a magyar amatőr irodalmi kiadványok sorában.

Különleges minőség, könnyű kezelhetőség, elérhető áron!

A sorozat folytatódik!

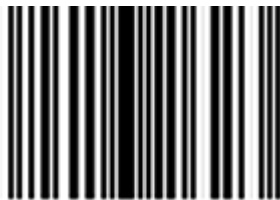
Már szerzője volt valamelyik antológiának és szeretne a következőben is jelen lenni?

Még nem volt a szerzők között, de a következő évben örömmel olvasná a saját gondolatait a könyvlapokon? Érdeklődését minél előbb jelezze! Így mindig az elsők között kapja meg a Verselő Antológia részletes kiírását!

Weboldal: <http://legyenkonyved.hu>

E-mail: infoszponzor@gmail.com

Kapcsolat: Komáromi János / 06-70-31-20-900

ISSN 2416-2620